

ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดที่มีต่อ
ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ในวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวของผู้เรียนระดับชั้น
มัธยมศึกษาตอนปลาย

EFFECTS OF A FIVE-STEP PHYSICAL EDUCATION LEARNING APPROACH COMBINED
WITH THE THINK PAIR SHARE ON ANALYTICAL THINKING AND COMBAT SKILLS IN

ชัยศึก เจตนาเสน

ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดที่มีต่อ
ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ในวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวของผู้เรียนระดับชั้น
มัธยมศึกษาตอนปลาย

ปริญญานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา
คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีการศึกษา 2567
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

EFFECTS OF A FIVE-STEP PHYSICAL EDUCATION LEARNING APPROACH COMBINED
WITH THE THINK PAIR SHARE ON ANALYTICAL THINKING AND COMBAT SKILLS IN
SELF-DEFENSE MARTIAL ARTS AMONG HIGH SCHOOL STUDENTS

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of MASTER OF EDUCATION
(Health Education & Physical Education)
Faculty of Physical Education, Srinakharinwirot University
2024
Copyright of Srinakharinwirot University

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดที่มีต่อ
ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ในวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวของผู้เรียนระดับชั้น

มัธยมศึกษาตอนปลาย

ของ

ชัยศึก เจตนาเสน

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

คณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์

..... ที่ปรึกษาหลัก ประธาน
(อาจารย์ ดร.ภาณุ กุศลวงศ์) (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุนะ ดิงศภิย์)

..... ที่ปรึกษาร่วม กรรมการ
(อาจารย์ ดร.อนันต์ มลารัตน์) (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สาธิต ประจันบาน)

ชื่อเรื่อง	ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดที่มีต่อทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ป้องกันตัวในวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
ผู้วิจัย	ชัยศึก เจตนาเสน
ปริญญา	การศึกษามหาบัณฑิต
ปีการศึกษา	2567
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ ดร. ภาณุ กุศลวงศ์
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	อาจารย์ ดร. อนันต์ มลารัตน์

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด 2) เปรียบเทียบทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว ก่อนและหลังเรียน และ 3) เปรียบเทียบทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว หลังเรียนระหว่างกลุ่มทักษะอ่อนและกลุ่มคละทักษะ ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่มัธยมศึกษากรุงเทพมหานครเขต 1 ใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง จำแนกเป็นกลุ่มทักษะอ่อน 27 คน และกลุ่มคละทักษะ 21 คน รวม 48 คน เครื่องมือในการทดลอง ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย 1) แบบทดสอบทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ 2) แบบทดสอบทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน Dependent Sample t-test และ One Way ANCOVA ผลการวิจัย พบว่าหลังเรียน ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งสองกลุ่ม ในขณะที่หลังเรียน กลุ่มคละทักษะมีพัฒนาการทั้งสองทักษะสูงกว่ากลุ่มทักษะอ่อนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในหลายองค์ประกอบ

คำสำคัญ : ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์; ทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว; เทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด

Title	EFFECTS OF A FIVE-STEP PHYSICAL EDUCATION LEARNING APPROACH COMBINED WITH THE THINK PAIR SHARE ON ANALYTICAL THINKING AND COMBAT SKILLS IN SELF-DEFENSE MARTIAL ARTS AMONG HIGH SCHOOL STUDENTS
Author	CHAISUK JETTANASEN
Degree	MASTER OF EDUCATION
Academic Year	2024
Thesis Advisor	Dr. Phanu Kusolwong
Co Advisor	Dr. Anan Malarat

This quasi-experimental research aimed to: (1) study the 5-step physical education learning management model combined with the Think Pair Share technique, (2) compare analytical thinking skills and self-defense combat skills before and after instruction, and (3) compare analytical thinking skills and self-defense combat skills after instruction between the low-skill group and mixed-skill group that received the 5-step physical education learning management model combined with the Think Pair Share technique. This research was a quasi-experimental design. The sample consisted of Grade 11 students from Potisarnpittayakorn School under the Secondary Educational Service Area Office Bangkok 1, selected through purposive sampling. The participants were categorized into a low-skill group (n=27) and a mixed-skill group (n=21), totaling 48 students. The experimental instrument was a lesson plan based on the 5-step physical education learning management model combined with the Think Pair Share technique. Data collection instruments included: 1) an analytical thinking skills test, and (2) a self-defense combat skills test. Statistical analyses included percentage, mean, standard deviation, Dependent Sample t-test, and One-Way ANCOVA. The findings revealed that post-instruction analytical thinking skills and self-defense combat skills were significantly higher than pre-instruction at the .05 level for both groups. Meanwhile, post-instruction, the mixed-skill group showed significantly greater improvement in both skills compared to the low-skill group at the .05 level across multiple components.

Keyword : Analytical Thinking Skills; Self-Defense Skills; Think Pair Share Technique

กิตติกรรมประกาศ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ความกรุณาจากคณาจารย์ โดยมีอาจารย์ ดร. ภาณุ กุศลวงษ์ และ อาจารย์ ดร. อนันต์ มาลารัตน์ อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ในการดูแลเอาใจใส่ให้คำปรึกษา คำแนะนำ ช่วยเหลือตรวจทานแก้ไขปริญญานิพนธ์ให้มีความถูกต้องและสมบูรณ์ที่สุดให้มีคุณค่าทางวิชาการ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

กราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุธนะ ดิงศภักดิ์ ประธานคณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สาธิต ประจัญบาน กรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำข้อเสนอแนะแนวทางในการปรับปรุงแก้ไข จนทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

กราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ต่อศักดิ์ แก้วจรัสวิไล อาจารย์ ดร.ฉัตรพันธ์ ดุสิตกุล อาจารย์ ดร.พิพัฒน์ ตันวิบูลย์วงศ์ นายปฐมพงศ์ พัฒนาผล และนางสาววิมณเทียร เพาะบุญ ผู้ทรงคุณวุฒิที่ให้คำปรึกษาแนะนำและตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

กราบขอบพระคุณการให้คำปรึกษาและช่วยเหลืออีกทั้งคณาจารย์ในสาขาวิชาสุศึกษา และพลศึกษา คณะพลศึกษา ทุกท่านที่ได้กรุณาประสิทธิประสาทความรู้ ทักษะและประสบการณ์แก่ผู้วิจัย จนทำให้ผู้วิจัยประสบความสำเร็จในการศึกษา

กราบขอบพระคุณโรงเรียนโพธิสารพิทยากร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่มัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 กระทรวงศึกษาธิการ กรุงเทพมหานคร คณะผู้บริหารและคณะผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้สุศึกษาและพลศึกษา ที่ได้ให้ความร่วมมือ และผู้เรียนในการเก็บรวบรวมข้อมูลและช่วยเป็นกลุ่มตัวอย่าง จนทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์

กราบขอบพระคุณบิดามารดาที่คอยอบรมเลี้ยงดูและคอยให้กำลังใจ รวมทั้งสนับสนุนด้านทุนการศึกษาแก่ผู้วิจัยตลอดมา จนทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์สุดท้ายผู้วิจัยขอกราบขอขอบคุณผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับผู้วิจัยที่ให้ความช่วยเหลือ คอยแนะนำปรึกษาตลอดระยะเวลาที่เข้าศึกษาในระดับปริญญาโทมาหาบัณฑิตที่คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ชัยศักดิ์ เจตนาเสน

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง	ฅ
สารบัญรูปภาพ	ฉ
บทที่ 1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของงานวิจัย	4
ความสำคัญของการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย	4
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	4
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	5
เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย	5
ตัวแปรที่ศึกษา	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
กรอบแนวคิดในงานวิจัย	10
สมมุติฐานในการวิจัย	10
บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรม	11
1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2560	12

1.1 หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนโพธิสารพิทยากร	13
2. การจัดการเรียนรู้	14
2.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้	14
2.2 ความสำคัญของการจัดการเรียนรู้	17
2.3 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษา	18
2.4 ความหมายพลศึกษา	19
3. การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน	20
3.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน	20
3.2 ทฤษฎีที่สนับสนุนแนวการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน	21
3.3 ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน	22
4. เทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share)	26
4.1 ความหมายและหลักการของเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด	26
4.2 ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด	28
4.3 ประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด	30
5. การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share)	32
5.1 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด	32
5.2 บทบาทของผู้สอนและผู้เรียน	33
6. ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ (Analytical thinking)	34
6.1 ความหมายของทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์	34
6.2 องค์ประกอบของการคิดเชิงวิเคราะห์	35
6.3 ประโยชน์ของทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์	36
6.4 การวัดและประเมินผลทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์	37

7. วิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย)	39
7.1 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว	39
7.2 สารสำคัญของกีฬามวยไทย.....	45
7.3 ทักษะการต่อสู้ป้องกันตัวของกีฬามวยไทย	46
7.4 ประโยชน์ของกีฬามวยไทย.....	47
8. การวัดและประเมินผลทางการศึกษา	51
8.1 ความหมายการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้	53
8.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผลด้านการศึกษา	55
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	95
1. กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	95
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	95
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	95
2. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	96
3. แบบแผนการวิจัย	102
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล	103
5. จัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล	104
บทที่ 4 ผลการดำเนินการวิจัย	106
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	107
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	137
สมมุติฐานในการวิจัย.....	137
กลุ่มตัวอย่าง	138
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวม.....	138
1. สรุปผลการวิจัย	138

2. อภิปรายผลการวิจัย	140
3. ข้อเสนอแนะ	147
บรรณานุกรม	149
ภาคผนวก	158
ภาคผนวก ก	159
- แบบทดสอบวัดทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว	159
- แบบประเมินสำหรับผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือแบบทดสอบ ทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว	159
- แบบทดสอบวัดทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์	159
- แบบประเมินสำหรับผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือแบบทดสอบวัดทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์	159
ภาคผนวก ข	189
- แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share)	189
- แบบแสดงความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษา แบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share)	189
ภาคผนวก ค	218
คู่มือการฝึกทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย)	218
ภาคผนวก ง	273
รายนามผู้เชี่ยวชาญ	273
ภาคผนวก จ	275
หนังสือจริยธรรม	275
ภาคผนวก ฉ	277
หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญ	277

ประวัติผู้เขียน	282
-----------------------	-----

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 ตารางสังเคราะห์ขั้นตอนและวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทางพลศึกษา.....	25
ตาราง 2 การเปรียบเทียบการประเมินผลแบบ Formative Assessment และ Summative Assessment	52
ตาราง 3 การเปรียบเทียบความหมายของการวัดผล	53
ตาราง 4 การเปรียบเทียบความหมายของการประเมินผล	54
ตาราง 5 การเปรียบเทียบความหมายความหมายของการวัดผลและการประเมินผล	55
ตาราง 6 การเปรียบเทียบวิจัยเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share).....	59
ตาราง 7 การเปรียบเทียบรูปแบบการสอนวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย)	73
ตาราง 8 การเปรียบเทียบวิจัยต่างประเทศ เทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share).....	82
ตาราง 11 ผลการหาคุณภาพด้านความถูกต้องและความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 8 แผน	98
ตาราง 12 การหาคุณภาพของเครื่องมือวัดและประเมินผล.....	102
ตาราง 13 แบบแผนการวิจัย	102
ตาราง 14 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง	107
ตาราง 15 ข้อมูลคะแนนทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ ก่อนและหลังเรียนของผู้เรียนกลุ่มตัวอย่าง..	108
ตาราง 16 ข้อมูลคะแนนทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว ก่อนและหลังเรียนของผู้เรียนกลุ่มตัวอย่าง...	112

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย.....	10
ภาพประกอบ 2 แบบแผนการวิจัย	102

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในบริบทของสังคมไทยยุคปัจจุบัน หากกล่าวถึง ปัญหาความรุนแรงในกลุ่มเยาวชน มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทั้งในรูปแบบของการทำร้ายร่างกาย การกลั่นแกล้ง รวมไปถึง พฤติกรรมก้าวร้าว ซึ่งเกิดขึ้นทั้งภายในสถานศึกษา ชุมชนที่อยู่ใกล้ชิดกันและในชีวิตประจำวัน ของผู้เรียน จากรายงานของ ศูนย์การเฝ้าระวังเตือนภัยทางสังคม สำนักงานปลัดกระทรวงการ พัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (2556) พบว่า พุทธศักราช 2556 มีการทำร้ายร่างกายเด็ก และสตรี ปัญหาความรุนแรงในครอบครัวและความรุนแรงในสังคมทุกรูปแบบเป็นปัญหาสำคัญ ที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อร่างกาย จิตใจ และการพัฒนาสังคม คิดเป็นร้อยละ 54.25 กล่าวถึง เยาวชนไทยซึ่งมีความเสี่ยงต่อการถูกทำร้ายร่างกายโดยเฉพาะในวัยเรียนตอนต้น ซึ่งเป็น ช่วงเปลี่ยนผ่านของพัฒนาการด้านสังคมและอารมณ์ อีกหนึ่งสาเหตุสำคัญคือ การขาดทักษะ การคิดเชิงวิเคราะห์ในการจัดการกับสถานการณ์ความขัดแย้งหรือเหตุการณ์ทะเลาะวิวาทที่เกิดขึ้น โดยไม่คาดคิดรวมถึงการขาดทักษะการป้องกันตนเองและการตัดสินใจอย่างมีเหตุผล สถานการณ์ ดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงความจำเป็นในการพัฒนาทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ของผู้เรียนในระดับ การศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งสอดคล้องกับทักษะสำคัญ ในศตวรรษที่ 21 ที่เน้นการเรียนรู้ เพื่อการอยู่รอดในโลกที่ซับซ้อน ประกอบด้วย 3 กลุ่มหลัก ได้แก่ 1) ทักษะการเรียนรู้และนวัตกรรม (Learning and Innovation Skills) เช่น การคิดวิเคราะห์ การคิดสร้างสรรค์ การทำงานร่วมกัน 2) ทักษะชีวิตและอาชีพ (Life and Career Skills) และ 3) ทักษะสารสนเทศ สื่อ และเทคโนโลยี (ICT Literacy) โดยเฉพาะทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ (Analytical Thinking) ซึ่งถือเป็น “ทักษะพื้นฐาน” ที่ผู้เรียนต้องมีในการประเมินทางเลือกการวางแผนและแก้ปัญหา อย่างมีประสิทธิภาพ ความสำคัญของทักษะดังกล่าวยังสะท้อนอยู่ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ซึ่งกำหนดให้การจัดการเรียนรู้ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ ต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เช่น มีเหตุผล กล้าคิด กล้าแสดงออก และรู้จัก รับผิดชอบ โดยเฉพาะกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาที่มุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักดูแล ตนเอง รู้เท่าทันอันตราย และสามารถจัดการสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพและความปลอดภัย ได้อย่างเหมาะสม อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาในสถานการณ์ปัญหาของผู้วิจัย พบว่า การจัดการ เรียนรู้ในวิชาพลศึกษา หลายสถานศึกษายังคงใช้วิธีการถ่ายทอดความรู้แบบเดิม

(Passive Learning) ที่เน้นการบอกเล่าและการท่องจำมากกว่าการให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมอย่างแท้จริงซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาทักษะการคิดระดับสูง ด้วยเหตุนี้แนวทางการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการเน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติหรือ Active Learning จึงได้รับความสนใจมากขึ้นในฐานะเครื่องมือสำคัญที่ช่วยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้คิด ลงมือปฏิบัติจริง แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และสะท้อนความคิดของตนเองในกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งบุคคลสำคัญที่จะคอยยกระดับของการศึกษาที่สังคมยอมรับคือ "ครู" หรือ "ผู้สอน" นั่นเอง หากได้ฟันเฟืองสำคัญอย่างผู้สอนจะดำเนินการสร้างคุณภาพของผู้เรียนให้มีความสามารถในทักษะการคิด สร้างบรรยากาศแห่งการเรียนรู้ พร้อมรับการเปลี่ยนแปลงในอนาคตได้อย่างแน่นอน (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2557) นอกจากนี้บทบาทของผู้สอนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยวิธีการเน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติ การเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางโดยจัดกิจกรรมที่พัฒนาผู้เรียนและเชื่อมโยงกับชีวิตจริง ผู้สอนสร้างบรรยากาศการมีส่วนร่วมผ่านการเจรจาโต้ตอบ ส่งเสริมปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้สอนและเพื่อนร่วมชั้น พร้อมกระตุ้นให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ วิธีการนี้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 6 ที่มุ่งพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ครบทุกด้าน ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ คุณธรรม จริยธรรม และวัฒนธรรม เพื่อการดำรงชีวิตร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข (ลัดดาวัลย์ สอิ้งทอง, 2564)

การจัดการเรียนรู้พลศึกษาในยุคปัจจุบันที่สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ควรต้องปรับเปลี่ยนแนวคิด วิธีการให้ทันตามยุคสมัยปัจจุบัน สนุกสนาน น่าติดตาม ในช่วงของกิจกรรมการเรียนรู้ เน้นการปฏิบัติให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการกระทำจริง มีส่วนร่วมสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน พร้อมพัฒนาทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ของผู้เรียน สอดคล้องกับเทคนิคการสอนที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์และการทำงานร่วมกันเป็นทีม อย่างการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคดังกล่าวถูกนำไปในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้หลากหลายวิชาให้กับผู้เรียน แม้ว่าจะเป็นเทคนิคที่มีมานาน แต่ยังคงมีการศึกษาวิจัยอย่างต่อเนื่องเกี่ยวกับการประยุกต์ใช้ในบริบทใหม่ เช่น การใช้ร่วมกับเทคโนโลยีดิจิทัล การปรับใช้ในการเรียนการสอนออนไลน์ และการบูรณาการกับวิธีการสอนอื่น เทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดเป็นเทคนิคที่พัฒนาขึ้นโดย Lyman (1987) มีโครงสร้างชัดเจน เริ่มจากผู้เรียนใช้เวลาคิดคนเดียว (Think) จากนั้นจับคู่พูดคุย (Pair) และสุดท้ายแบ่งปันความคิดเห็นกับกลุ่มใหญ่ (Share) เทคนิคนี้เอื้อต่อการพัฒนาทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์โดยไม่สร้างความรู้สึกลูกถูกตัดสินหรือความกดดัน

ในห้องเรียน นอกจากนี้ ยังช่วยส่งเสริม กระบวนการคิดอย่างเป็นระบบ การประเมินข้อมูลหลายด้าน และการสื่อสารทางปัญญาได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยนำเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดมาบูรณาการกับวิธีการสอนพลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน สามารถนำไปจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมกิจกรรมหรือทักษะทางกีฬา ทักษะการคิด และการทำงานเป็นทีมควบคู่ไปกับการเรียนรู้ Lynott et al. (2022) พบว่าเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด ช่วยเพิ่มการมีส่วนร่วมในห้องเรียนพลศึกษา ส่งเสริมความสามารถในการวิเคราะห์สถานการณ์จริง เช่น การวางแผนกลยุทธ์กีฬา และการจัดการความขัดแย้งในทีมอย่างมีเหตุผล ขณะที่การศึกษาวิจัยของ Lin et al. (2025) ชี้ให้เห็นว่า เทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด เมื่อนำไปใช้ในบริบทของกิจกรรมกีฬาแบบผสมผสาน สามารถพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาและความคิดสร้างสรรค์ได้อย่างชัดเจนโดยเฉพาะในกลุ่มผู้เรียนที่มีความแตกต่างทางศักยภาพและในประเทศไทย งานวิจัยของ Firmana and Sofyan (2024) ระบุว่า เทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด ร่วมกับกิจกรรมกีฬาไทยพื้นบ้านสามารถเพิ่มศักยภาพในการคิดวิเคราะห์และการประเมินสถานการณ์ในกลุ่มเยาวชนระดับมัธยมศึกษาได้อย่างเด่นชัด โดยเฉพาะในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับศิลปะการป้องกันตัว ซึ่งต้องอาศัยทั้งการตัดสินใจ การวางแผนและการตอบสนองต่อสถานการณ์เฉพาะหน้า

จากปัญหาที่ผู้วิจัยได้ศึกษาพร้อมวิเคราะห์ปัจจัยและที่มา จึงนำไปสู่การออกแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด ที่จะนำมาใช้จัดการเรียนรู้ในรายวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว กับผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภายในสถานศึกษา โรงเรียนโพธิสารพิทยากร โดยใช้เทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) ว่าสามารถส่งเสริมความสามารถทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ของผู้เรียนได้อย่างไร พร้อมทั้งพัฒนาทักษะการต่อสู้ป้องกันตัวในสถานการณ์ขัดแย้งหรือเหตุที่ต้องเอาตัวรอดโดยเฉพาะในบริบทของการจัดการเรียนรู้รายวิชาพลศึกษา ซึ่งนอกจากจะช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางกายภาพแล้ว ยังสามารถเป็นเครื่องมือสำคัญในการป้องกันตนเอง และลดความเสี่ยงจากความรุนแรงในสังคมได้อย่างยั่งยืน

ความมุ่งหมายของงานวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดความมุ่งหมายเพื่อ

1. ศึกษาการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) ที่มีผลต่อทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ในวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว ของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนโพธิสารพิทยากร
2. เปรียบเทียบทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว ก่อนและหลังเรียนของผู้เรียนกลุ่มทักษะอ่อนและกลุ่มคละทักษะ ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share)
3. เปรียบเทียบทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว หลังเรียนระหว่างกลุ่มทักษะอ่อนและกลุ่มคละทักษะ ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share)

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการวิจัยในครั้งนี้จะทำให้ได้

1. รูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) ที่มีคุณภาพ สามารถพัฒนาทักษะการต่อสู้ป้องกันตัวในวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว ในผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่สามารถนำไปปรับใช้กับผู้เรียนที่อยู่ในกลุ่มทักษะอ่อนและกลุ่มคละทักษะกันได้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. แนวทางสำหรับผู้สอนในรายวิชาพลศึกษาหรือผู้ที่สนใจนำวิธีการจัดการเรียนรู้ไปปรับปรุงในการจัดการเรียนรู้หรือเพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว หรือเนื้อหาอื่นให้มีประสิทธิภาพดีขึ้นและมีความสอดคล้องกับตัวผู้เรียน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่มัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 1 กระทรวงศึกษาธิการ กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 12 ห้องเรียน รวมจำนวนผู้เรียน 300 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ได้ดำเนินการศึกษากับผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่มัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 1 กระทรวงศึกษาธิการ กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 ที่ลงทะเบียนเรียนในวิชาเลือกพลศึกษา จำนวน 48 คน กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ได้มาจากการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้โปรแกรม G* Power ได้กำหนดค่า Effect size เท่ากับ 0.5 โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คัดเข้ากลุ่มโดยใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sample) จากการทดสอบทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และการทดสอบทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว ได้เป็น 2 กลุ่ม ดังต่อไปนี้

- กลุ่มทดลองที่ 1 เป็นผู้เรียน ในกลุ่มทักษะอ่อน จำนวน 27 คน
- กลุ่มทดลองที่ 2 เป็นผู้เรียน ในกลุ่มคละทักษะ จำนวน 21 คน

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการอ้างอิงตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2560 หลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนโพธิสารพิทยากร พุทธศักราช 2553 ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2567 รายวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งประกอบด้วย 6 ทักษะ คือ

1. ทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน
2. ทักษะการยืนจดมวย
3. ทักษะการใช้หมัด
4. ทักษะการใช้เท้า
5. ทักษะการใช้เข่า
6. ทักษะการใช้ศอก

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ

คือ การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share)

2. ตัวแปรตาม ประกอบด้วย

- 2.1 ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

2.2 ทักษะการต่อสู้ป้องกันตัวของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

3. ตัวแปรควบคุม คือ ระดับทักษะการต่อสู้ป้องกันตัวของผู้เรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

การจัดการเรียนรู้พลศึกษา 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กระบวนการพลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) เป็นส่วนหนึ่งของการสอนแบบร่วมมือด้วยแนวคิดการสอนแบบ Active Learning มาเสริมและสอดแทรกในการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน การจัดกิจกรรมในชั้นเรียน มีส่วนร่วมสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เริ่มต้นโดยผู้สอนตั้งประเด็นคำถาม สร้างสถานการณ์เร้าความสนใจให้ผู้เรียน จากนั้นผู้เรียนฝึกคิดหาทางแก้ไขปัญหา ปฏิบัติด้วยตนเองก่อนโดยไม่ปรึกษาใคร ถัดไปผู้เรียนจับคู่กับเพื่อนสองคน หรือกลุ่มย่อยในชั้นเรียนเพื่อให้ผู้เรียนแต่ละคนได้แลกเปลี่ยนแนวความคิดหรือคำตอบที่ได้ พร้อมแสดงทักษะปฏิบัติ ตอบคำถาม แก้ไขปัญหาได้ โดยมีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 5 ขั้นตอนหลัก ดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 การเตรียมหรือการนำเข้าสู่การเรียนรู้ ประกอบด้วย 2 กระบวนการย่อย มักใช้เวลาประมาณ 3-5 นาที ในการเตรียมหรือการนำเข้าสู่การเรียนรู้ เป็นการบริหารร่างกายให้พร้อมสำหรับการฝึกทักษะหรือการออกกำลังกายในขั้นต่อไป

ตัวอย่างกิจกรรม

- การสร้างคำถาม การอบอุ่นร่างกายมีความสำคัญอย่างไรต่อการเรียนมวยไทย (Think)
- ผู้เรียนคิดว่าประสบการณ์การบาดเจ็บหรือความรู้สึกเมื่อไม่ได้อบอุ่นร่างกาย จะเป็นอย่างไร (Think)
- การอบอุ่นร่างกายแบบไหนเหมาะกับการเรียนศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว (Think)

ขั้นที่ 2 ขั้นอธิบายและสาธิต ขั้นตอนการอธิบายพร้อมสาธิตทักษะการปฏิบัติให้ถูกต้อง ควรใช้เวลาให้น้อยที่สุดเพื่อให้ผู้เรียนได้รู้ถึงวิธีการและท่าทางที่ถูกต้องของการปฏิบัติทักษะต่าง ๆ

ตัวอย่างกิจกรรม

- การสร้างคำถาม จากการสังเกตผู้สอนสาธิตทักษะหมัดตรง จุดสำคัญคือข้อใด (Think)
- การหาหรือปรึกษาเกี่ยวกับจุดสำคัญที่สังเกตได้ (Pair)
- วิเคราะห์กับคู่ของตนเองในส่วนข้อผิดพลาดที่มักเกิดขึ้น (Pair)

ขั้นที่ 3 การปฏิบัติ ขั้นตอนในการฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดการเรียนรู้จากการสังเกตจากผู้สอนสอน รวมถึงการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยใช้เวลาประมาณ 20 - 25 นาที ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะตามจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนเกิดการเรียนรู้ด้วยการลงมือกระทำด้วยตนเอง

ตัวอย่างกิจกรรม

- การสร้างคำถาม ขณะฝึกคู่ของตนเองช่วยสังเกตและหาสาเหตุที่ทำให้การชกหมัดไม่แรง (Pair)

- ผู้สอนเสริมความรู้เกี่ยวกับการแก้ไขทักษะท่าทาง (Share)

ขั้นที่ 4 การนำไปใช้ การนำไปใช้จะใช้เวลาประมาณ 5 - 7 นาที เพื่อให้ผู้เรียนนำทักษะที่เรียนไปแล้วมาทดลองใช้ในสภาพการณ์ต่าง ๆ แล้วเกิดความสนุกสนานร่วมกับเพื่อนและเพื่อปลูกฝังคุณลักษณะที่ดีให้ผู้เรียน เช่น ความมีน้ำใจนักกีฬา การปฏิบัติตามกฎระเบียบ ความมีศีลธรรม

ตัวอย่างกิจกรรม

- การสร้างคำถาม หากคุณต้องออกแบบชุดท่าพื้นฐาน 4 ท่า จะเลือกท่าไหน และเรียงลำดับอย่างไร (Think)

- ฝึกชุดท่าที่คู่ของตนเองออกแบบ โดยช่วยกันปรับแก้ไขให้สามารถใช้จริงได้มากขึ้น (Pair)

- สาธิตชุดท่าหน้าชั้นเรียน (Share)

ขั้นที่ 5 การสรุปและประเมินผล ขั้นตอนสรุปจะใช้เวลาประมาณ 10 นาที เพื่อสรุปผลเกี่ยวกับการเรียนการสอนหรือเพื่อสร้างมโนทัศน์เป็นครั้งสุดท้าย เพื่อให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติสุนทรีย์ที่ดี

ตัวอย่างกิจกรรม

- แบ่งปันความคิดโดยนำเสนอหรือสาธิตทักษะจากคู่ของตนเอง (Pair)

- นำเสนอบทเรียนที่ได้และเป้าหมายการพัฒนา (Share)

ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ หมายถึง การคิดเชิงวิเคราะห์ (Analytical Thinking) ว่าเป็นการคิดพิจารณาทักษะความสามารถ หรือข้อจำกัดของตนเอง อย่างรอบคอบด้วยเหตุผล โดยแยกแยะพิจารณา ไตร่ตรองเพื่อความถูกต้องชัดเจนโดยจะต้องแยกแยะหาความสำคัญ ความสัมพันธ์ วิเคราะห์สถานการณ์ การจัดลำดับความสำคัญ และหลักการในการฝึกทักษะ การต่อสู้ป้องกันตัว หากตนเองบกพร่องหรือขาดทักษะใด จะมีการฝึกหรือหาทางแก้ไข เพื่อให้ทักษะของตนเองพัฒนาขึ้น ลดข้อผิดพลาดลงได้ขั้นตอนสุดท้ายของทักษะการคิด

เชิงวิเคราะห์จะนำเสนอในทักษะการต่อสู้ เช่น เกิดเป็นทักษะการเคลื่อนไหวที่ถูกต้อง นำไปสู่การฝึกทักษะการใช้หมัด ทักษะการใช้เท้า ทักษะการใช้เข่า และทักษะการใช้ศอก หรือการพัฒนาเป็นชุดทักษะ

ทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว หมายถึง ความสามารถด้านทักษะพิสัยเกี่ยวกับการต่อสู้ป้องกันตัวด้วยมือเปล่าโดยใช้ทักษะกีฬามวยไทยที่สามารถนำมาใช้เป็นอาวุธเพื่อต่อสู้ และป้องกันตัว ซึ่งประกอบด้วย 6 ทักษะ ดังต่อไปนี้

- 3.1 ทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน
- 3.2 ทักษะการยืนจดมวย
- 3.3 ทักษะการใช้หมัด
- 3.4 ทักษะการใช้เท้า
- 3.5 ทักษะการใช้เข่า
- 3.6 ทักษะการใช้ศอก

แบบทดสอบทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว หมายถึง เครื่องมือที่ใช้ประเมินความสามารถในด้านทักษะการต่อสู้ป้องกันตัวโดยใช้ทักษะกีฬามวยไทย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งผ่านการพิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน และผ่านการทดลองใช้เพื่อตรวจสอบคุณภาพกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 48 คน เพื่อตรวจสอบความเชื่อมั่นและค่าอำนาจจำแนก ซึ่งประกอบด้วยการทดสอบ 4 ทักษะ คือ

1. แบบทดสอบทักษะการใช้หมัด
 - 1.1 ทักษะชกหมัดหน้าตรง
 - 1.2 ทักษะชกหมัดหลังตรง
2. แบบทดสอบทักษะการใช้เท้า
 - 2.1 ทักษะถีบหน้าตรง
 - 2.2 ทักษะถีบหลังตรง
3. แบบทดสอบทักษะการใช้เข่า
 - 3.1 ทักษะเข่าหน้าตรง
 - 3.2 ทักษะเข่าหลังตรง

4. แบบทดสอบทักษะการใช้ศอก

4.1 ทักษะศอกหน้าจัด

4.2 ทักษะศอกหลังจัด

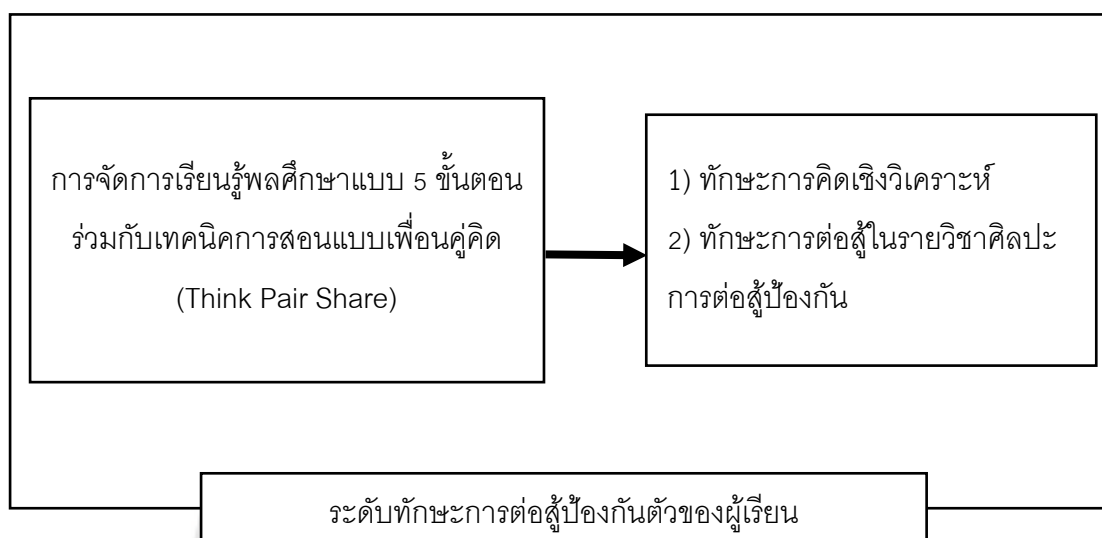
วิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว หมายถึง กระบวนการที่ศึกษาวิเคราะห์ อธิบาย ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวรูปแบบต่าง ๆ ทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว การอบอุ่นร่างกาย การฝึกทักษะขั้นพื้นฐานในการออกอาวุธ วิธีการเล่น การรุก การรับ การป้องกัน ตัวอย่างสร้างสรรค์ภายใต้ กฎ กติกาและมารยาทในการเล่นกีฬา มีทักษะในการป้องกันตัวด้วย อวัยวะของร่างกาย ประกอบด้วย ทักษะการชกหมัด ทักษะการใช้เท้า ทักษะการใช้เข่า ทักษะการใช้ศอก ทักษะการป้องกันตัวและเอาตัวรอดจากอาวุธ สอดคล้องกับการนำไปประยุกต์ หรือใช้ป้องกันตัวในชีวิตประจำวันได้ รู้จักการทำงานเป็นทีม มีทักษะในการคิด การแก้ไขปัญหา นำไปสู่ทักษะการเอาตัวรอดในชีวิต

ผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย หมายถึง ผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567

กลุ่มทักษะอ่อน หมายถึง ผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มห้องเรียนที่ผ่านการทดสอบทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย) ได้คะแนนการทดสอบอยู่ในระดับอ่อน

กลุ่มคะแนนทักษะ หมายถึง ผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ห้องเรียนที่ผ่านการทดสอบทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย) ได้คะแนนการทดสอบอยู่ในระดับคะแนน ดังต่อไปนี้ 1) ทักษะเก่ง 2) ทักษะปานกลาง และ 3) ทักษะอ่อน

กรอบแนวคิดในงานวิจัย

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

สมมุติฐานในการวิจัย

ผู้วิจัยตั้งสมมุติฐานการวิจัย 2 ข้อ โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติในการทดสอบที่ระดับ .05 ดังต่อไปนี้

1. ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ในวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวของผู้เรียนกลุ่มทักษะอ่อนและกลุ่มคละทักษะ ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอนร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

2. ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ในวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวของผู้เรียนระหว่างกลุ่มทักษะอ่อนและกลุ่มคละทักษะ ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) ไม่แตกต่างกัน

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

การวิจัยเรื่องผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดที่มีต่อทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ในวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามลำดับหัวข้อต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2560

1.1 หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนโพธิสารพิทยากร กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา พุทธศักราช 2553 ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2567

2. การจัดการเรียนรู้

2.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้ (Learning Management)

2.2 ความสำคัญของการจัดการเรียนรู้

2.3 การจัดการเรียนรู้พลศึกษา

2.4 ความหมายของพลศึกษา

3. การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน

3.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน

3.2 ทฤษฎีที่สนับสนุนแนวคิดการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน

3.3 ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน

4. เทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share)

4.1 ความหมายและหลักการของเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด

4.2 ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด

4.3 ประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด

5. การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด

5.1 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน เทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด

5.2 บทบาทของผู้สอนและผู้เรียน

6. ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ (Analytical thinking)

6.1 ความหมายของทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์

6.2 องค์ประกอบของทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์

6.3 ประโยชน์ของทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์

6.4 การวัดและประเมินผลทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์

7. วิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว

7.1 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว

7.2 สารสำคัญของกีฬามวยไทย

7.3 ทักษะการต่อสู้ป้องกันตัวของกีฬามวยไทย

7.4 ประโยชน์ของกีฬามวยไทย

8. การวัดและประเมินผล

8.1 การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

8.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผลด้านการศึกษา

8.3 การวัดด้านทักษะพิสัย

8.4 การวัดพฤติกรรมด้านทักษะพิสัย

8.5 เครื่องมือด้านทักษะพิสัย

9. การวิจัยที่เกี่ยวข้อง

9.1 การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share)

9.2 การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการสอนวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว

9.3 การวิจัยนอกประเทศ

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2560

กระทรวงศึกษาธิการ (2551) หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เป็นหลักสูตรการศึกษาของประเทศไทยที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยมีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

จุดมุ่งหมาย มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข และมีศักยภาพในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ

โครงสร้าง แบ่งเป็น 3 ระดับ คือ ประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย

สาระการเรียนรู้ ประกอบด้วย 8 กลุ่มสาระ ได้แก่ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา สุขศึกษาและพลศึกษา ศิลปะ การงานอาชีพและเทคโนโลยี และภาษาต่างประเทศ

กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน ประกอบด้วยกิจกรรมแนะแนว กิจกรรมนักเรียน และกิจกรรมเพื่อสังคมและสาธารณประโยชน์

การวัดและประเมินผล เน้นการประเมินตามสภาพจริง และใช้วิธีการที่หลากหลาย

เวลาเรียน กำหนดเวลาเรียนเป็นรายปีในระดับประถมศึกษาและเป็นหน่วยกิตในระดับมัธยมศึกษา

การบริหารจัดการหลักสูตร ให้สถานศึกษามีอิสระในการจัดการเรียนการสอน โดยยึดหลักการและมาตรฐานของหลักสูตรแกนกลาง

1.1 หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนโพธิสารพิทยากร

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา พุทธศักราช 2553 ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2567 กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา โรงเรียนโพธิสารพิทยากร เป็นหนึ่งในแปดกลุ่มสาระการเรียนรู้ของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยมีการประกาศใช้หลักสูตรของสถานศึกษาพุทธศักราช 2553 ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2567 โดยมีรายละเอียดสำคัญ ดังต่อไปนี้

1.1.1 **ความสำคัญ** มุ่งเน้นให้ผู้เรียนพัฒนาพฤติกรรมด้านสุขภาพ การดูแลเรื่องสุขภาพ และการออกกำลังกาย สาระการเรียนรู้ประกอบด้วย 5 สาระหลัก ได้แก่

สาระที่ 1 การเจริญเติบโตและพัฒนาการของมนุษย์

สาระที่ 2 ชีวิตและครอบครัว

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล

สาระที่ 4 การสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพ และการป้องกันโรค

สาระที่ 5 ความปลอดภัยในชีวิต

1.1.2 **มาตรฐานการเรียนรู้** กำหนดสิ่งที่ผู้เรียนพึงรู้และปฏิบัติได้ในแต่ละระดับชั้น

1.1.3 **ตัวชี้วัด** ระบุสิ่งที่นักเรียนพึงรู้และปฏิบัติได้ รวมทั้งคุณลักษณะของผู้เรียนในแต่ละระดับชั้น

1.1.4 **การจัดการเรียนรู้** เน้นการปฏิบัติจริง การมีส่วนร่วม และการบูรณาการกับชีวิตประจำวัน

1.1.5 **การวัดและประเมินผล** ใช้วิธีการที่หลากหลาย เน้นการประเมินตามสภาพจริงทั้งด้านความรู้ ทักษะ และเจตคติ

1.1.6 เป้าหมาย พัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ทักษะ และเจตคติที่ดีต่อการดูแล
สุขภาพ การออกกำลังกาย และการเล่นกีฬา

1.1.7 การบูรณาการ สามารถเชื่อมโยงกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ และ
กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน

2. การจัดการเรียนรู้

2.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้

การจัดการเรียนรู้เปรียบเสมือนกระบวนการของผู้สอนในการส่งเสริม การจัดการ พัฒนาผู้เรียน
ให้เกิดการเรียนรู้เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ นักวิชาการ นักการศึกษาให้ความหมายของ
การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ไว้ดังต่อไปนี้

Good (1974) ได้ให้ความหมายว่า การจัดการเรียนรู้เป็นการกระทำอันเป็นการอบรม
สั่งสอนผู้เรียนในสถาบันการศึกษา

Saylor and Alexander (1981) ได้ให้ความหมายว่า การจัดการเรียนรู้ หมายถึง
แผนของการสอนที่มีการจัดกระทำพฤติกรรมขึ้นจำนวนหนึ่ง ซึ่งมีความแตกต่างกันเพื่อจุดหมาย
หรือเน้นเฉพาะเจาะจงอย่างใดอย่างหนึ่ง

Richey (2011) ได้ให้ความหมายว่า การจัดการเรียนรู้ หมายถึง ศาสตร์ (Science)
ในการกำหนดรายละเอียดรายการต่าง ๆ เพื่อพัฒนาการประเมินและการทำนุบำรุงรักษาให้คงไว้
ของสภาวะเพื่อทำให้เกิดการเรียนรู้ ทั้งในเนื้อหาจำนวนมากหรือเนื้อหาสั้น

Moore (1992) ได้ให้ความหมายว่า การจัดการเรียนรู้ หมายถึง พฤติกรรมของบุคคลหนึ่ง
ที่พยายามช่วยให้บุคคลอื่นได้เกิดการพัฒนาตนในทุกด้านอย่างเต็มศักยภาพ

Finch (1993) ได้ให้ความหมายว่า การจัดการเรียนรู้ หมายถึง การจัดการเรียนรู้
ในความหมายของ interaction จะหมายถึง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นควบคู่การเรียนรู้ของผู้เรียน
ทั้งภายในและภายนอกตัวผู้เรียน อันเป็นผลเนื่องมาจากการจัดกระทำของผู้สอน การปฏิบัติ
กิจกรรมของผู้เรียน และลักษณะงานที่นำมาจัดให้ผู้เรียนในสถานการณ์การเรียนรู้แต่ละครั้ง

Smith and Ragan (1999) ได้ให้ความหมายว่า การจัดการเรียนรู้ หมายถึง การทำ
กิจกรรมที่มีผู้เรียนได้ดำเนินการเอง โดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ได้ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเป็นข้อมูลทักษะ
เกิดเจตคติใหม่เกิดความเข้าใจและเกิดค่านิยมใหม่ขึ้น โดยปกติแล้วผลของการเรียนรู้จะกระทบ
ไปถึงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในตัวผู้เรียน

Goozée (2003) ได้ให้ความหมายว่า การจัดการเรียนรู้ หมายถึง กิจกรรมการสร้างสรรค์เปลี่ยนแปลงความรู้และพฤติกรรมการแสดงออกของนักเรียนผ่านการจัดสภาพแวดล้อมเพื่อกระตุ้นให้เกิดการปรับเปลี่ยนในตัวผู้เรียนมีองค์ประกอบสำคัญ ได้แก่ ภารกิจที่ผู้สอนเป็นผู้ลงมือปฏิบัติและเป็นกิจกรรมที่มีเป้าหมายส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ในตัวผู้เรียน

Kahn and Foster (2013) ได้ให้ความหมายว่า การจัดการเรียนรู้ หมายถึง ระยะเวลาของการปฏิบัติเพื่อโน้มน้าวหรือนำพาผู้เรียนไปสู่การเรียนรู้

Wallace (2015) ได้ให้ความหมายว่า การจัดการเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการให้การศึกษาแก่ผู้เรียนซึ่งต้องอาศัยปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน

วิชัย ประสิทธิ์วุฒิเวช (2542) ได้ให้ความหมายว่า การจัดการเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการที่มีระบบครอบคลุมการดำเนินงาน ตั้งแต่การวางแผนการจัดการเรียนรู้จนถึงการประเมินผลเมื่อวิทยาการทางการศึกษาก้าวหน้ามากขึ้น แนวคิดในการสอนเริ่มเปลี่ยนไปเป็นการให้ความสำคัญกับผู้เรียน โดยมีแนวคิดว่าการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดีจากการได้คิดวิเคราะห์และลงมือปฏิบัติ ไม่ใช่การรับความรู้จากผู้สอนแต่เพียงอย่างเดียว ผู้เรียนจึงควรเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน ส่วนผู้สอนมีบทบาทในการฝึกฝน การชี้แนะ การจัดเตรียมและอำนวยความสะดวกสำหรับกิจกรรมการเรียนการสอน แนวคิดใหม่นี้คือแนวทางในการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญการจัดการเรียนการสอนจึงเปลี่ยนไปเป็นการจัดการเรียนรู้แทนตามบทบาทของผู้สอนที่เปลี่ยนไป

สำลี รักสุทธี (2544) ได้ให้ความหมายว่า การจัดการเรียนรู้ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ มาตรา 22-24 โดยถือผู้เรียนเป็นสำคัญที่สุด ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมสร้างสรรค์กิจกรรมทางการศึกษาและลงมือปฏิบัติจริง

ไสว พักขาว (2544) ได้ให้ความหมายว่า การจัดการเรียนรู้ หมายถึง เป็นกระบวนการสองทาง คือ การให้และการรับความรู้ที่เกิดขึ้นพร้อม 1 กันทั้งฝ่ายผู้สอนซึ่งเป็นผู้ให้ความรู้ และฝ่ายผู้เรียนซึ่งเป็นผู้รับความรู้ซึ่งในขณะเดียวกันผู้สอนก็เกิดการเรียนรู้จากการตอบสนองของผู้เรียนด้วย

วีระ พลอยครบุรี (2545) ได้ให้ความหมายว่า การจัดการเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการหรือวิธีการจัดกิจกรรม ที่คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลเพื่อให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์จากการปฏิบัติจริง ได้พัฒนากระบวนการคิด มีอิสระในการเรียนรู้ตามความถนัดและ ความสนใจ

จนเกิดการเรียนรู้และสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง โดยครูมีการวางแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้อย่างเป็นระบบ

สุวิทย์ มูลคำ (2548) ได้ให้ความหมายว่า การจัดการเรียนรู้ หมายถึง เพื่อพัฒนาระบบการคิดไว้ว่าเป็นกระบวนการที่ได้ใช้ความสามารถทางสมองในการประมวลข้อมูลความรู้ และประสบการณ์ ที่มีอยู่ให้เป็นความรู้ใหม่ วิธีการใหม่ เพื่อไปใช้ในสถานการณ์อย่างเหมาะสม แล้วนำไปปฏิบัติจริงตามมาตรฐานการศึกษาแห่งชาติด้านผู้เรียน ในส่วนการพัฒนากระบวนการคิด

อาภรณ์ ใจเพียง (2553) ได้ให้ความหมายว่า การสอน หมายถึง การจัดประสบการณ์ที่เหมาะสมให้ผู้เรียนได้ปะทะเพื่อเกิดการเรียนรู้ หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ดีขึ้น การสอนจึงเป็นกระบวนการสำคัญที่ก่อให้เกิดความเจริญงอกงามที่ใช้ทั้งศาสตร์และศิลป์

ธีระ รุญเจริญ (2554) ได้ให้ความหมายว่า การจัดการเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอันเนื่องมาจากประสบการณ์และการฝึกอบรมที่แต่ละบุคคลได้รับมา ซึ่งอาจมีความแตกต่างกันไป

ทิตินา แหมมณี (2555) ได้ให้ความหมายว่า การจัดการเรียนรู้ หมายถึง การบอกกล่าวสั่ง อธิบายหรือแสดงให้ดู การจัดการเรียนรู้เป็นการถ่ายทอดความรู้ ทักษะและเจตคติต่าง ๆ โดยที่ผู้สอนและศิษย์มีปฏิสัมพันธ์ต่อกันและกัน โดยผู้สอนเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการจัดการให้ผู้เรียนเกิดการความสามารถของตนผู้เรียนเป็นผู้รับการถ่ายทอดความรู้ตามแต่ผู้สอนจะให้ผู้สอนจึงเป็นศูนย์กลางของการสอน และใช้คำเรียกกระบวนการนี้ว่าการจัดการเรียนการสอน

มารุต พัฒนาผล (2557) ได้ให้ความหมายว่า กระบวนการรู้คิด (Cognitive Process) ที่เกิดขึ้นในสมองของบุคคล เพื่อสร้างความหมายของข้อมูลสารสนเทศ และสิ่งเร้าที่รับเข้ามาทางประสาทสัมผัสเกิดเป็นความรู้ความเข้าใจ ทักษะ เจตคติ ความรู้สึก และพฤติกรรมต่าง ๆ การเรียนรู้ยุคใหม่ผู้เรียนสำคัญที่สุด คือการเรียนรู้ที่ตอบสนองความต้องการความสามารถ ความสนใจและวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยผู้เรียนเป็นผู้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง

จากการสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้สรุปความหมายของการจัดการเรียนรู้ว่า การจัดการเรียนรู้เริ่มต้นด้วยเน้นที่การนำความรู้ ทักษะและคุณลักษณะมาประยุกต์ใช้ในการทำงาน การแก้ไขปัญหา การสร้างองค์ความรู้เพื่อนำไปใช้ในทักษะชีวิต บทบาทสำคัญของผู้สอนต้องบูรณาการความรู้สหวิทยาการ และการจัดการเรียนรู้เชิงรุก หรือแนวทางวิธีแบบ Active Learning ที่เน้นให้ความสำคัญกับผู้เรียน โดยมีผู้สอนคอยให้คำแนะนำ

ที่เปรียบเสมือนโค้ช หรือผู้ฝึกสอนคนหนึ่ง ผลของการจัดการเรียนรู้จะคงทนมากขึ้นหากผู้เรียนสามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน

2.2 ความสำคัญของการจัดการเรียนรู้

ปรีชา เวสวรัช (2545) ได้ให้ความหมายว่า ความสำคัญของการจัดการเรียนรู้ หมายถึง การจัดการศึกษามีความสำคัญและจำเป็น เพราะต้องการคนที่ได้รับการฝึกฝนเฉพาะด้านที่มีความรู้ ความเข้าใจ ความชำนาญมาดูแลรับผิดชอบ ไม่ว่าจะเป็นการรับผิดชอบด้านการสอน การบริหาร หรือการสนับสนุน ตัวอย่างเช่น ผู้สอนที่ดีต้องได้รับการศึกษาอบรมมาอย่างดี มีความรู้ความชำนาญ และมีคุณลักษณะเหมาะสมกับการเป็นผู้สอน การเป็นผู้สอนจึงเป็นที่ยอมรับว่าเป็นวิชาชีพชั้นสูงเนื่องจากสังคมเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา การจัดการศึกษาจำเป็นต้องได้รับการปรับเปลี่ยนพัฒนาอย่างต่อเนื่องเพื่อให้เหมาะสมกับความจำเป็นของแต่ละยุคสมัย การจัดการศึกษาที่ย่ำอยู่กับที่ ย่อมหมายถึงความล้าสมัย ไม่เหมาะสม ไม่คุ้มประโยชน์ปัจจุบันโลกก้าวเข้าสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ หรือเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจที่เรียกว่าเศรษฐกิจฐานความรู้ ความรู้จึงเป็นเครื่องมือจำเป็นที่ขาดไม่ได้ ในสังคมสมัยใหม่ นำไปสู่การพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เป็นพลังสำคัญสำหรับการอยู่รอดและการพัฒนา ทั้งสำหรับบุคคลแต่ละคน สำหรับสังคมประเทศชาติโดยรวม

ทิพย์วรรณ จันทร์เขียว (2564) ได้ให้ความหมายว่า ความสำคัญของการจัดการเรียนรู้ หมายถึง องค์ประกอบทั้ง 3 ส่วนนี้จะต้องเชื่อมโยงและบูรณาการอย่างสมดุล ดังต่อไปนี้

1. คน ถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดเพราะเป็นแหล่งความรู้ และเป็นผู้นำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์
2. เทคโนโลยี เป็นเครื่องมือเพื่อให้คนสามารถค้นหา จัดเก็บ แลกเปลี่ยน รวมทั้งนำความรู้ไปใช้อย่างง่าย และรวดเร็วขึ้น
3. กระบวนการความรู้ เป็นการบริหารจัดการ เพื่อนำความรู้จากแหล่งความรู้ไปให้ผู้ใช้งานทำให้เกิดการเรียนรู้ พัฒนา และปรับปรุง เพื่อสร้างนวัตกรรมใหม่

จากการสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้สรุปความสำคัญของการจัดการเรียนรู้ว่า ความสำคัญของการจัดการเรียนรู้การที่ได้ผู้สอนสนับสนุน ส่งเสริมให้กับผู้เรียนได้เรียนอย่างเต็มความสามารถ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง พร้อมนำไปสร้างสรรค์ต่อยอดสู่ทักษะ เปรียบเสมือนผู้สอนเขียนเล่มคู่มือการใช้งานและผู้เรียนจำเป็นต้องศึกษาเพื่อให้เกิดความเข้าใจ ก่อนลงมือปฏิบัติจริง นำไปสู่การพัฒนาอย่างต่อเนื่องของผู้เรียน

2.3 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษา

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548) ได้สรุปการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาว่า การสาธิตทักษะ คือ การวิเคราะห์ทักษะอย่างละเอียด เช่น การตีกลอง ต้องวิเคราะห์ปัญหาการตีกลอง การจับประสานมือ การเหยียดแขนขา ท่าทางลำตัว และจุดสัมผัสบอล การวิเคราะห์ที่ถูกต้อง ควบคู่กับการสาธิตเทคนิคจึงเป็นสิ่งสำคัญต่อการเรียนการสอนพลศึกษา

รังสิจันทร์ สุวรรณสทิศกร (2557) ได้สรุปการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาว่า เป็นความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน มีทั้งหมด 4 ด้าน ประกอบด้วย ด้านการสอนและเทคนิคการสอน ด้านบุคลิกภาพของผู้สอน ด้านสื่อการสอนและด้านการวัดและประเมินผล

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2561) ได้สรุปการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาว่า ต้องอาศัยหลักสูตรแกนกลางเป็นแนวทาง และคำนึงถึงลักษณะและความต้องการด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนทุกระดับชั้น สิ่งแวดล้อม นโยบาย ปรัชญาโรงเรียน ตลอดจนทฤษฎีการเรียนรู้ โดยดำเนินการดังนี้ 1) กำหนดแนวทางของกิจกรรม 2) คำนึงถึงความจำเป็นลักษณะความสามารถ และความต้องการของผู้เรียน 3) จัดกิจกรรมให้มีความสมดุลและครอบคลุมประสบการณ์หลายรูปแบบ 4) คำนึงถึงคุณค่าของความคิดรวบยอดที่ผู้เรียนทุกคนจะได้รับ 5) เลือกกิจกรรมที่สอดคล้องกับจุดประสงค์ตัวชี้วัด และปรัชญาพลศึกษา 6) สาระเนื้อหาของกิจกรรมตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงด้านพฤติกรรมเพื่อให้เกิดสัมฤทธิ์ผลในทุกด้าน 7) สาระเนื้อหาของกิจกรรมขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพของร่างกายและทักษะการเคลื่อนไหวเบื้องต้นของผู้เรียน 8) จัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้ผู้เรียน ต้องมีการวางแผนล่วงหน้าเป็นปี 9) จัดกิจกรรมและประสบการณ์ที่น่าสนใจสำหรับผู้เรียนทั้งชายและหญิง 10) จัดบริหารกิจกรรมให้ดีที่สุดเพื่อให้ผู้เรียนเกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเต็มที่

พงษ์เอก สุขใส (2561) ได้สรุปการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาว่า ผู้สอนในศตวรรษที่ 21 ผลการศึกษาพบว่า บทบาทของผู้สอนพลศึกษามีความสำคัญอย่างยิ่งในการสร้างเสริมสุขภาพ และพลานามัยของผู้เรียน ซึ่งต้องมีการปรับเปลี่ยนบทบาทของตนเองตามแนวทางของการเรียนรู้ที่เปลี่ยนไปโดยทำหน้าที่จากเป็นผู้สอนมาเป็นผู้อำนวยความสะดวก แนะนำแนวทาง และร่วมเรียนเรื่องใหม่ไปพร้อมกับผู้เรียน

ศิวนันท์ อธิจันทร์รัตน์ (2564) ได้สรุปการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาว่า การเรียนรู้คือกระบวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจากประสบการณ์ ที่ส่งผลต่อความรู้ ทักษะ และความรู้สึกลักษณะต่างๆ ผู้สอนควรจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับวุฒิภาวะและเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน

จากการสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้สรุปการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาว่าเป็นกระบวนการวางแผนและดำเนินการสอนที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และทักษะทางสังคมของผู้เรียนผ่านกิจกรรมทางกาย และกีฬาโดยมีจุดมุ่งหมายดังต่อไปนี้

1. ส่งเสริมสุขภาพและสมรรถภาพทางกาย
2. พัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวและทักษะกีฬา
3. ปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬาและการทำงานเป็นทีม
4. สร้างเสริมความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสุขภาพและการออกกำลังกาย
5. ส่งเสริมการมีวิถีชีวิตที่กระฉับกระเฉงและมีสุขภาพดี

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาอาจรวมถึงการสอนทักษะกีฬา การออกกำลังกาย เกมส์ และกิจกรรมนันทนาการต่าง ๆ โดยคำนึงถึงความเหมาะสมกับวัย ความสามารถ และความสนใจของผู้เรียน

2.4 ความหมายพลศึกษา

Sharman (1936) ได้ให้ความหมายพลศึกษาว่า เป็นการศึกษาส่วนหนึ่งที่บังเกิดขึ้นจากกิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้การเคลื่อนไหวทางด้านกลไกของร่างกาย

เย็นฤดี วงศ์พัฒน์ (2545) ได้ให้ความหมายพลศึกษาว่า การศึกษาที่สร้างพลังห้าประการ คือ พลังกาย พลังใจ พลังปัญญา วุฒิภาวะทางอารมณ์ และพลังทางสังคม พลศึกษาและกีฬามีเป้าหมายร่วมกันในการพัฒนาคนให้สมบูรณ์ครบทุกด้าน เพื่อการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

ละเมียด กรยุทธพิพัฒน์ (2551) ได้ให้ความหมายพลศึกษาว่า พล (Physical) หมายถึง ร่างกาย ซึ่งครอบคลุมความแข็งแรงทางกาย พัฒนาการทางกาย อำนาจทางกาย สุขภาพทางกาย และลักษณะทางกาย เมื่อรวมกับ ศึกษา (Education) จึงหมายถึง กระบวนการศึกษาเพื่อพัฒนาร่างกายของมนุษย์ผ่านกิจกรรม

สิทธิศักดิ์ บุญหาญ (2558) ได้ให้ความหมายพลศึกษาว่า การศึกษาแขนงหนึ่งซึ่งมีวัตถุประสงค์ให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา โดยใช้กิจกรรมทางพลศึกษาที่ได้เลือกสรรมาเป็นอย่างดีแล้ว เป็นสื่อที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้

จากการสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้สรุปความหมายของพลศึกษาว่า “พลศึกษา” หมายถึง เป็นการศึกษาแขนงหนึ่งที่อยู่ในส่วนหนึ่งของกระบวนการศึกษาทั้งหมด ที่ประยุกต์ใช้การออกกำลังกายด้วยการเล่นกีฬา โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมเป็น

สื่อของการศึกษา เพื่อมุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม เป็นการศึกษาที่ผลเป็นพฤติกรรมแบบต่าง ๆ ของบุคคล โดยผลเหล่านี้จะประจักษ์ก็ต่อเมื่อได้มีการจัดกิจกรรมพลศึกษาขึ้นตามสถานที่ เช่น หน้าห้องเรียน หรือลานจัดกิจกรรมพลศึกษา เป็นต้น

3. การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน

3.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2545) ได้สรุปความหมายของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 การเตรียมตัว (Introductory phase) ใช้เวลา 8-13 นาที แบ่งเป็น การนำเข้าสู่บทเรียน 3-5 นาที เตรียมผู้เรียนให้พร้อมเรียน และการพัฒนา 5-8 นาที บริหารร่างกายเตรียมออกกำลังกาย

ขั้นที่ 2 การอธิบายและสาธิต (Teaching skill phase) ขั้นสำคัญที่สุดในการสอนพลศึกษา ผู้สอนใช้ความรู้และเทคนิคสอนทักษะให้ถูกต้องในเวลาสั้นที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจวิธีการและท่าทางที่ถูกต้อง

ขั้นที่ 3 การฝึกหัด (Practice phase) ใช้เวลา 20-25 นาที ผู้เรียนฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง เพื่อเรียนรู้เพิ่มเติม พัฒนาทักษะตามจุดมุ่งหมาย และปลูกฝังทัศนคติที่ดี

ขั้นที่ 4 การนำไปใช้ (Skill laboratory) ใช้เวลา 5-7 นาที ผู้เรียนนำทักษะไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ เกิดความสนุกสนาน และเรียนรู้คุณลักษณะที่ดี เช่น น้ำใจนักกีฬา การปฏิบัติตามกฎ ศีลธรรม

ขั้นที่ 5 การสรุป (Closing phase) ใช้เวลา 10 นาที สรุปผลการเรียนการสอน และเน้นให้ผู้เรียนปฏิบัติสุกษณียที่ดี

จากการสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้สรุปความหมายการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ว่าเป็นการเพื่อสนองต่อความต้องการของผู้เรียน ความต้องการของสังคม วิธีการสอนที่ดีมีหลายแบบ ซึ่งวิธีที่ดีที่สุดต้องทำให้กิจกรรมการสำเร็จลุล่วง ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีสุขภาพดี มีความสุข มีประโยชน์สำหรับผู้เรียน กิจกรรมการเรียนการสอนต้องตอบสนองตัวชี้วัด สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของวิชาในแต่ละระดับชั้นที่เรียน มีการปรับเปลี่ยนเชิงพฤติกรรมเพื่อให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น ขั้นตอนการสอนสามารถแบ่งได้ 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นตอนอบอุ่นร่างกาย 2) ขั้นตอนอธิบายและสาธิต 3) ขั้นฝึกหัด 4) ขั้นนำไปใช้ 5) ขั้นสรุป

3.2 ทฤษฎีที่สนับสนุนแนวคิดการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2544) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้พลศึกษาเป็นกระบวนการที่เน้นการเรียนรู้ทางปัญญาเพื่อวางรากฐานสุขภาพให้เข้มแข็ง เป็นการเตรียมความพร้อมป้องกันปัญหาสุขภาพตั้งแต่เริ่มแรกและเผชิญสถานการณ์ที่คุกคามสุขภาพได้อย่างต่อเนื่อง นำไปสู่การพัฒนาสุขภาพที่ยั่งยืน สอดคล้องกับแนวคิดรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540

ผู้สอนพลศึกษาต้องเข้าใจหลักการและทฤษฎีการเรียนรู้ เพื่อจัดการเรียนรู้ที่มีคุณภาพ ทฤษฎีที่สามารถประยุกต์ใช้กับการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษา ดังต่อไปนี้

1. ทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบคลาสสิกของพาฟลอฟ (Classical Conditioning) พาฟลอฟทดลองกับสุนัขโดยใช้ผงเนื้อและกระดิ่งเป็นสิ่งเร้า แสดงให้เห็นว่าการเรียนรู้เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมผ่านการเชื่อมโยงสิ่งเร้าและการตอบสนอง ในการสอนพลศึกษา เช่น หากผู้สอนดูดำและลงโทษผู้เรียนบ่อยครั้ง ผู้เรียนจะเกิดความกลัวและเบื่อหน่าย แม้ผู้สอนจะเลิกดูแล้ว ผู้เรียนก็ยังคงกลัวอยู่

2. ทฤษฎีการเรียนรู้โดยการวางเงื่อนไขแบบการกระทำของสกินเนอร์ (Operant Conditioning) สกินเนอร์พบว่า การเรียนรู้เกิดจากการเสริมแรงด้วยรางวัลหรือการลงโทษ โดยจำแนกพฤติกรรมการเรียนรู้เป็น 2 ประเภท คือ พฤติกรรมที่เกิดจากสิ่งเร้าภายนอก (Classical Conditioning) และพฤติกรรมที่เกิดจากสิ่งเร้าภายในตัวผู้เรียน (Operant Conditioning)

ในการสอนพลศึกษา สามารถนำทฤษฎีนี้มาใช้โดยการให้รางวัลเมื่อผู้เรียนทำได้ดี หรือลงโทษเมื่อผู้เรียนทำผิด

3. ทฤษฎีความต่อเนื่องของธอร์นไดค์ จากการทดลองพฤติกรรมลองผิดลองถูกของแมว ได้กฎการเรียนรู้ 3 กฎ คือ กฎแห่งผล กฎแห่งความพร้อม และกฎแห่งการฝึกหัด ซึ่งสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการสอนกีฬาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4. ทฤษฎีการเรียนรู้โดยใช้เครื่องหมายของทอลแมน (Tolman's Sign Learning) ทอลแมนเน้นความสำคัญของเครื่องหมาย (Sign) ที่เป็นสิ่งเร้า นำทางสู่เป้าหมาย ผู้เรียนต้องสร้างความคาดหวัง ทำความเข้าใจปัญหา และกำหนดแผนที่หรือโครงสร้างในสมองเพื่อมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างเครื่องหมายกับเป้าหมาย ในการสอนพลศึกษา สามารถสร้างสถานการณ์หรือเกมให้ผู้เรียนร่วมมือกันวางแผนและปฏิบัติเพื่อบรรลุเป้าหมายร่วมกัน

จากการสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้สรุปทฤษฎีที่สนับสนุนแนวคิดการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ว่าทฤษฎีที่มีความจำเป็นกับการจัดการเรียนรู้พลศึกษา ในยุคปัจจุบัน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะการเรียนรู้ทั้งองค์ความรู้ ทักษะ ทักษะการปฏิบัติ

การตระหนักรู้ถึงความสำคัญ ผู้สอนในยุคปัจจุบันต้องนำทฤษฎีการสร้างเงื่อนไขตามแนวคิดของ ธอร์นไดค์ ได้แก่ 1) กฎแห่งความพึงพอใจหรือกฎแห่งผล (Law of Effect) 2) กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) และ 3) กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) ทฤษฎีการเสริมแรงมาเป็นสิ่งเร้าให้ผู้เรียนเกิดการตอบสนองต่อการปรับและเปลี่ยนแปลงในเชิงพฤติกรรมของผู้เรียน เกิดการเรียนรู้ ทฤษฎีการเรียนรู้โดยใช้เครื่องหมายของทอลแมน โดยเริ่มต้นด้วยการให้ผู้สอนเข้าไปอยู่ในโลกของผู้เรียน เข้าใจธรรมชาติ ช่วงวัย และความต้องการของผู้เรียนอย่างแท้จริง ทฤษฎีที่นำมาสนับสนุนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน จึงจะมีความน่าสนใจ มีองค์ประกอบและความหลากหลายในการจัดกิจกรรมมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับการสอนพลศึกษาในยุคปัจจุบัน

3.3 ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน

ฟอง เกิดแก้ว (2526) ได้สรุปขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ประกอบไปด้วยหลักการที่สำคัญ ดังต่อไปนี้

1. ขั้นเตรียม (Preparation)

การเตรียมนี้หมายถึงการเตรียมร่างกายและจิตของนักเรียน หลังจากที่ผู้เรียนได้เปลี่ยนเครื่องแต่งตัว เข้าแถวเรียกชื่อ และพร้อมที่จะเรียนวิชาพลศึกษา หรืออาจเรียกได้ว่าเป็นการอบอุ่นร่างกายนั่นเอง การอบอุ่นร่างกายสำหรับเรียนวิชาพลศึกษามีความมุ่งหมายเพื่อกระตุ้นระบบของร่างกาย เช่น ระบบกล้ามเนื้อ ระบบหมุนเวียน ระบบหายใจให้ตื่นตัว พร้อมที่จะเคลื่อนไหว

2. ขั้นอธิบายและสาธิต (Explanation and Demonstration)

เป็นขั้นตอนที่จะบอกให้ผู้เรียนทราบวิธีการและเห็นท่าทางที่ถูกต้องในขั้นนี้ผู้สอนจะต้องพูดและแสดงให้ดูโดยรวบรัดและจะใช้เวลาน้อยที่สุด ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้รับลงมือฝึกและปฏิบัติทันที มิฉะนั้นความสนใจผู้เรียนจะเปลี่ยนไปเป็นอย่างอื่น และเพื่อให้การอธิบายสาธิตถูกต้อง และได้สมความมุ่งหมายของผู้สอนควรมีหลักการปฏิบัติ คือ 1) พูดให้สั้น แต่ได้ความถูกต้องชัดเจน 2) ไม่ควรใช้เวลาในการสาธิตนานเกินไป 3) ควรแสดงท่าประกอบการอธิบายสาธิตด้วย 4) ควรดำเนินเป็นขั้น เพื่อให้การฝึกปฏิบัติไม่สับสนและถูกต้อง

3. ขั้นฝึกหัด (Drills and Practice)

ขั้นนี้เป็นขั้นที่สำคัญและเป็นหัวใจของการสอนวิชาพลศึกษา ฉะนั้นผู้สอนจะต้องได้เตรียมตัวล่วงหน้าทั้งในด้านกิจกรรม อุปกรณ์ในสอน สถานที่ เวลาสำหรับขั้นนี้ควรมีประมาณ 20 - 25 นาที โดยจะต้องจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนทุกคนได้มีโอกาสมีส่วนร่วมให้มากที่สุด จะต้องให้ผู้เรียนแต่ละคนได้มีงานทำตลอดเวลา เพื่อไม่ให้มีโอกาสดูใจไขว่ขวาย การฝึกจะต้องเริ่มจากการอยู่กับที่ แล้วให้ผู้เรียนเคลื่อนที่ ฝึกจากง่ายไปยาก และเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ผู้สอนควรเดินดูให้

คำแนะนำแต่ละกลุ่มอย่างทั่วถึง ถ้าพบข้อบกพร่องอะไรที่ผู้เรียนทำผิดเหมือนกัน ผู้สอนควรใช้สัญญาณเรียกผู้เรียนมารวมกันและแสดงให้เห็นด้วยพร้อมกันทั้งหมด แล้วจึงกลับไปฝึกตามเดิม และการที่จะให้เด็กเกิดทักษะอะไร จะต้องให้ผู้เรียนมีโอกาสสัมผัสสิ่งที่จะก่อให้เกิดทักษะนั้นน้อยที่สุด และในวิธีการที่ถูกต้อง

4. ขั้นใช้ (Application)

ขั้นใช้ความประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้นำทักษะที่เรียนมาแล้วนั้นไปลองใช้เพื่อให้เกิดความสนุกสนานร่วมกับเพื่อนคนอื่นในสภาพการจริง เป็นตอนที่แสดงให้เห็นว่าเมื่อผู้เรียนเรียนทักษะอะไร หรือ แล้วก็สามารถนำทักษะนั้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ อาจจะจัดในลักษณะ Relays lead up games เล่นกีฬานั้นจริง ข้อสำคัญก็มีอยู่ว่า ให้ทักษะที่เรียนมาแล้วนั้นได้มีความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่เราจัด เช่น ผู้เรียนได้เรียนและฝึกทักษะการส่งลูกรับลูก ในกีฬาสเกตบอล ก็ควรจะทำให้มีการแข่งขันแบบผลัด (Relay) เกี่ยวกับการรับลูกตามแบบของสเกตบอลนั้น การสอนในขั้นนี้เป็นโอกาสที่ผู้สอนจะได้นำความรู้จากการเล่นมาใช้เพื่อเป็นการฝึกหัดในการเป็นผู้ดูแลและผู้เล่นที่ดี ตลอดจนคุณลักษณะต่าง ๆ เช่น การรู้จักแพ้ รู้จักชนะ รู้จักอภัย การเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน การสละประโยชน์ส่วนตัวเพื่อส่วนรวม ทางด้านพฤติกรรมครูก็มีโอกาสที่จะทราบและเข้าใจในพฤติกรรมของเด็กว่าควรจะส่งเสริมให้ดีขึ้นหรือแก้ไขไปในทางที่ถูกที่ควรอย่างไร ในที่สุดการสอนในขั้นนี้เป็นเครื่องจูงใจให้เด็กมีความสนใจในการเรียนพลศึกษามากยิ่งขึ้นอีก โดยได้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำสิ่งที่เรียนมาแล้วมาใช้ และก็มี ความสนุกสนานมีความต้องการจะมาเรียนในครั้งต่อไป

5. ขั้นสรุปและปฏิบัติ (Conclusion and Hygienic)

ขั้นนี้ก็นับว่าเป็นขั้นที่สำคัญที่จะทำให้การสอนพลศึกษาได้ผลอย่างสมบูรณ์ และถูกต้องตามหลักพลศึกษา ความมุ่งหมายอาจสรุปได้เป็น 2 ข้อ คือ 1) เพื่อสรุปผลเกี่ยวกับบทเรียนเป็นการสรุปบทเรียนที่ได้เรียนมาแล้วในชั่วโมงนั้นว่าเป็นอย่างไรมีข้อดี ข้อบกพร่องที่ควรจะส่งเสริมและแก้ไขให้ดีขึ้นอย่างไร ผู้เรียนจะได้ทราบผลการเรียนของตนไปด้วย ผู้สอนอาจจะถือโอกาสนี้มอบหมายงานอื่นในการเรียนครั้งต่อไป 2) เพื่อผลทางสุขนิสัย นั้นเป็นการเปิดโอกาสให้เด็กได้รู้จักรักษาความสะอาด และสุขภาพของตนเอง หลังจากออกกำลังกายแล้วและเล่นกีฬามาแล้ว เป็นการเตรียมตัวทางด้านร่างกายและจิตใจให้ผ่องใส เพื่อการเรียนหรือรับประทานอาหารในชั่วโมงต่อไป

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548) ผู้วิจัยได้สรุปขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้อพลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ประกอบไปด้วยหลักการที่สำคัญ ดังต่อไปนี้

1. กระบวนการสร้างความพร้อมทางร่างกายและจิตใจ เตรียมความพร้อมของผู้เรียนก่อนเรียนพลศึกษาทุกครั้ง

2. กระบวนการสร้างความเข้าใจและความสามารถ ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและเห็นความสำคัญของกิจกรรม รวมถึงวิธีการปฏิบัติอย่างปลอดภัย กติกา และข้อตกลงต่าง ๆ

3. กระบวนการปฏิบัติจริงเพื่อความสนุกสนาน หัวใจสำคัญของการเรียนพลศึกษา ผู้เรียนได้นำความรู้มาประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง เกิดประสบการณ์และพัฒนาตามจุดประสงค์การเรียนรู้

4. กระบวนการสรุป ประเมินผล และสรุปปฏิบัติ สรุปและประเมินผลการเรียนการสอนเพื่อปรับปรุงและพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2561) ผู้วิจัยได้สรุปขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแตกต่างจากรายวิชาอื่นที่สอนในห้องเรียนทั่วไป เนื่องจากพลศึกษาแต่ละประเภทมีความแตกต่างกันในด้านอุปกรณ์ สถานที่ สิ่งแวดล้อม และทักษะการเคลื่อนไหว เช่น ว่ายน้ำกับบาสเกตบอล หรือยิมนาสติก (ในร่ม) กับกรีฑา (กลางแจ้ง) ผู้สอนจึงต้องเข้าใจความแตกต่างเหล่านี้อย่างลึกซึ้งเพื่อลดความผิดพลาด โดยทั่วไปการจัดการเรียนรู้พลศึกษาในแต่ละคาบเรียน (50-60 นาที) แบ่งเป็น 4-5 ขั้นตอน เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ทั้ง 5 ด้านอย่างครบถ้วน ซึ่งมีดังต่อไปนี้

1. **ขั้นการเตรียมหรือการนำเข้าสู่การเรียน** การเตรียมหรือการนำเข้าสู่การเรียนประกอบด้วย 2 กระบวนการย่อย มักใช้เวลาประมาณ 8-10 นาที

1.1 การนำเข้าสู่การเรียน (3-5 นาที) สำนวความพร้อมของผู้เรียน

1.2 การอบอุ่นร่างกาย (5-8 นาที) เตรียมร่างกายและจิตใจให้พร้อมเรียน กระตุ้นสมรรถภาพทางกาย

2. **ขั้นการสอน (8-10 นาที)** สอนหลักการ วิธีการ และท่าทางที่ถูกต้อง เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจและเกิดเจตคติที่ดี

3. **ขั้นการฝึกหัด (20-25 นาที)** ให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติทักษะด้วยตนเอง เพื่อเกิดการเรียนรู้และพัฒนาบุคลิกภาพ

4. **ขั้นการนำไปใช้ (8-10 นาที)** ทดสอบการใช้ทักษะในสถานการณ์จริงผ่านเกมแข่งขัน เพื่อสร้างความสนุกและปลูกฝังคุณลักษณะที่ดี

5. **ขั้นการสรุปและสรุปปฏิบัติ (8-10 นาที)** สรุปผลการเรียนรู้ ให้คำแนะนำ และมอบหมายงาน

4. เทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share)

4.1 ความหมายและหลักการของเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด

นักวิชาการ นักการศึกษาให้ความหมายของเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด ไว้ดังต่อไปนี้

Kagan (1994) ได้สรุปความหมายเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด หมายถึง เทคนิคที่เริ่มต้นจากตัวของปัญหาหรือโจทย์คำถาม โดยสมาชิกแต่ละคนคิดหาคำตอบด้วยก่อนแล้วนำคำตอบไปอภิปรายกับเพื่อนเป็นคู่ จากนั้นจึงนำคำตอบของตนเองหรือของเพื่อนเป็นคู่เล่าให้เพื่อนทั้งชั้นฟัง

Millis and Cottell (1998) ได้สรุปความหมายเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด หมายถึง เทคนิคเพื่อนคู่คิด Think Pair Share ในการเริ่มกิจกรรมการเรียนการสอนแบบคู่คิด ผู้สอนตั้งคำถามที่ต้องการ มักเป็นคำถามแบบการสอบสวนให้ผู้เรียนคิดหาคำตอบด้วยตนเองสัก 1 - 2 นาที จากนั้นให้ผู้เรียนจับคู่กับเพื่อนร่วมชั้นอีกคนหนึ่งเพื่ออภิปรายการตอบคำถามเมื่อได้ข้อสรุปนักเรียนยกมือเสนอคำตอบต่อเพื่อนในชั้นเรียน และก่อนที่ผู้สอนจะให้ผู้เรียนจับคู่กันนั้นเสนอคำตอบควรรอเวลาให้ผู้เรียนคิด คำตอบให้ได้ก่อน และเพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสนำคำตอบกับเพื่อนก่อนที่พูดในชั้นเรียน

สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ (2546) ได้สรุปความหมายเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด หมายถึง เป็นรูปแบบเทคนิคเพื่อคู่คิดว่าเป็นรูปแบบของกรกิจกรรมการเรียนการสอนที่จัดให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่ม โดยเริ่มจากการจับคู่กันคิดแล้วนำความคิดของทั้งคู่มาอภิปรายในกลุ่ม

สุคนธ์ สิ้นธุพานนท์ และ คณะ (2545) ได้สรุปความหมายเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด หมายถึง เทคนิคที่ผู้สอนเป็นผู้ตั้งคำถามหรือกำหนดประเด็นปัญหาให้ผู้เรียน คิดค้นหาคำตอบด้วยตนเอง หลังจากนั้นผู้เรียนจึงจับคู่กันเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และหากมั่นใจว่าคำตอบนั้นถูกต้องจึงนำคำตอบนั้นไปอธิบายให้เพื่อนและผู้สอนฟัง

เพ็ญลดา ทุไพบระ (2559) ได้สรุปความหมายเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด Think Pair Share หมายถึงรูปแบบหนึ่งของการเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งมีลักษณะของกิจกรรม 3 ขั้นตอน โดยเริ่มจากการคิดหาคำตอบด้วยตนเอง (Think) จากนั้นให้ผู้เรียนร่วมกันจับคู่แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน (Pair) และนำคำตอบมาอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในกลุ่มใหญ่ (Share)

นุชจรินทร์ ปรีชากุล (2560) ได้สรุปความหมายเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

ที่ผู้เรียนจะต้องค้นหาคำตอบหรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประเด็นปัญหาต่าง ๆ ด้วยตนเอง แล้วนำคำตอบหรือความคิดเห็นของตนเองแลกเปลี่ยนกับคู่ของตนเองเพื่อให้ได้คำตอบ และความคิดเห็นที่ถูกต้องที่สุด และนำตอบนั้นนำเสนอต่อหน้าผู้เรียนทั้งชั้นเรียน ผู้เรียนทุกคนจะมีโอกาสได้แสวงหาคำตอบ แสดงความคิดเห็นของตนเอง โดยเน้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงความรู้จากประสบการณ์เดิมของตนเองกับความรู้ใหม่ และสามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง นอกจากนี้ การจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด ผู้เรียนจะมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้ทักษะที่หลากหลายของผู้เรียน เช่น ทักษะการแสวงหาความรู้ ทักษะการคิดวิเคราะห์ เป็นต้น โดยมีผู้สอนเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนการสอน ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด Think Pair Share จึงเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนแบบกระตือรือร้น (Active Learning)

พรทิพย์ ดิษฐปัญญา (2563) ได้สรุปความหมายเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด หมายถึง การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด Think Pair Share เป็นเทคนิคที่ใช้ควบคู่กับการสอนอีกวิธีหนึ่ง โดยครูตั้งคำถาม และให้นักเรียนจับคู่กันเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน และนำคำตอบหรือข้อมูลมาอภิปรายให้ผู้เรียนคนอื่นในชั้นเรียนทั้งครูฟัง เทคนิคนี้สามารถใช้ได้กับทุกวิชาและทุกระดับชั้น

ทิพย์วรรณ จันทร์เขียว (2564) ได้สรุปความหมายเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด หมายถึง เทคนิคการเรียนแบบร่วมมือแบบหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนได้คิด อภิปราย แก้ปัญหาหรือค้นหาคำตอบร่วมกันซึ่งมีลักษณะของกิจกรรม 3 ขั้นตอน คือ 1) ผู้เรียนคิดหาคำตอบด้วยตนเอง (Think) 2) ผู้เรียนอภิปรายกับเพื่อนที่จับคู่เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น (Pair) 3) ผู้เรียนนำเสนอผลของความคิดเห็นรวมกันในชั้นเรียน เพื่อหาข้อสรุปที่ถูกต้องร่วมกันจากชั้นเรียน (Share)

จากการสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้สรุปความหมายของเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด หมายถึง เทคนิคดังกล่าวในภาษาอังกฤษเรียกว่า Think Pair Share เป็นวิธีการสอนส่วนหนึ่งของทฤษฎีการสอนแบบร่วมมือที่มีประสิทธิภาพ โดยมีองค์ประกอบหลัก 3 ขั้นตอน เทคนิคการสอนดังกล่าวช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้อย่างทั่วถึง ได้เกิดทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ ทักษะการคิดอย่างสร้างสรรค์ และหาคำตอบด้วยตนเองในขั้นแรก ขั้นตอนถัดไปเข้าสู่การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างผู้เรียนด้วยกัน ระหว่างกลุ่มเล็กหรือระหว่าง 2 คน ลำดับสุดท้ายกระตุ้นให้ผู้เรียนหาข้อสรุปร่วมกับผู้อื่นอย่างเป็นระบบโดยกำหนดขอบเขตทักษะการคิด และการพูดคุยอย่างเป็นลำดับขั้นตอน ซึ่งเป็นเทคนิคที่ใช้ได้กับทุกวิชา

4.2 ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด

นักวิชาการ สรุปขั้นตอนของเทคนิคเพื่อนคู่คิด ไว้ดังต่อไปนี้

Lyman (1987) ได้สรุปขั้นตอนเทคนิคการสอนเพื่อนคู่คิดไว้ 3 ข้อ ดังต่อไปนี้

1. คิด (Think) คือ ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดโดยการตั้งคำถาม กำหนดหัวข้อให้คิด หรือ สังเกต เรียนใช้เวลาในการคิดเกี่ยวกับคำถามหรือหัวข้อนั้น ประมาณไม่เกิน 2 - 3 นาที

2. จับคู่ (Pair) คือ ให้ผู้เรียนจับคู่กัน (ใช้ Clock Buddies หรือวิธีอื่นก็ได้) เมื่อผู้เรียนจับคู่กันแล้วให้คุยกันเกี่ยวกับคำตอบที่แต่ละคนคิดได้ และให้เปรียบเทียบคำตอบของแต่ละคนที่ได้หรือ เขียนมาแล้ว ให้วิเคราะห์คำตอบเหล่านั้นว่าคำตอบใดเป็นคำตอบใดเป็นคำตอบที่ผู้เรียนคิดว่าดีที่สุด เข้าใจได้ง่ายที่สุดหรือโดดเด่นที่สุด

3. แบ่งปัน (Share) คือ หลังจากให้ผู้เรียนจับคู่คุยกันแล้ว (ไม่ควรใช้เวลานาน) ผู้สอนเรียกผู้เรียนแต่ละคู่ให้แบ่งปันความคิดของผู้เรียนกับเพื่อนในชั้นเรียน โดยการให้ผู้เรียนหมุนเวียนแต่ละคู่ไปรอบ ๆ หรือเรียกว่าผู้เรียนแต่ละคู่ออกมา หรืออาจจะถามผู้เรียนแต่ละคู่โดยตรงแล้วสอนหรือผู้ช่วยเขียนคำตอบของคู่ที่ถูกถามถามลงกระดานหรือบนแผ่นใส

Byerley (2002) ได้สรุปขั้นตอนเทคนิคการสอนเพื่อนคู่คิดไว้ 3 ข้อ ดังต่อไปนี้

1. การคิด (Think) เป็นขั้นตอนแรกที่ครูจะกระตุ้นด้วยปัญหาเพื่อให้ผู้เรียนหาคำตอบ

2. การจับคู่ (Pair) เป็นขั้นตอนที่สองที่จะให้ผู้เรียนจับคู่เพื่ออภิปรายปัญหา

3. การแลกเปลี่ยน (Share) เป็นขั้นตอนสุดท้ายที่จะให้ผู้เรียนแลกเปลี่ยนและนำเสนอความรู้ที่ได้จากการค้นหาคำตอบ

Levin (2008) ได้สรุปขั้นตอนเทคนิคการสอนเพื่อนคู่คิดไว้ 3 ข้อ ดังต่อไปนี้

1. การคิด (Think) ผู้สอนกระตุ้นการคิดด้วยคำถามหรือสถานการณ์ ผู้เรียนใช้เวลาคิดสักครู่เพื่อหาคำตอบ

2. การจับคู่ (Pair) ผู้เรียนจับคู่กับเพื่อนที่นั่งใกล้กัน พูดคุยเปรียบเทียบคำตอบที่แต่ละคนได้มา แล้วเลือกคำตอบที่ดีที่สุดและนำเสนอข้อที่ดีที่สุด

3. การแลกเปลี่ยน (Share) ผู้สอนเรียกผู้เรียนแต่ละคู่มาแลกเปลี่ยนความคิดกับผู้เรียนทั้งห้องเรียน

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2543) ได้ลำดับขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดจะมีขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ขั้นเตรียม ผู้สอนแนะนำทักษะในการเรียนแบบคู่คิด การจับคู่ของผู้เรียนบอกวัตถุประสงค์ของบทเรียน และบอกวัตถุประสงค์ของการทำงานร่วมกัน

2. ขั้นสอน ผู้สอนนำเสนอเนื้อหาหรือบทเรียนใหม่ด้วยวิธีสอนที่เหมาะสมพร้อมมอบหมายให้งาน

3. ขั้นทำงานกลุ่ม เมื่อได้รับคำถามจากผู้สอน ผู้เรียนต้องหาคำตอบด้วยตนเองก่อนแล้วจึงนำคำตอบไปปรึกษาคู่ของตนเพื่ออภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันเพื่อหาคำตอบที่ดีที่สุด

4. ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ

4.1 ตรวจสอบผลงาน ผู้สอนดูจากงานกลุ่มที่แต่ละคู่ส่งไปและสุ่มบางคู่มาเสนอคำตอบในชั้นเรียนขณะที่ฟังผู้นำเสนอแล้วผู้เรียนในห้องสามารถยกมือเพื่อแสดงความคิดเห็น

4.2 ทดสอบผู้เรียนเป็นรายบุคคลโดยไม่มีการช่วยเหลือกัน เพื่อตรวจสอบแล้วทำการคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มให้ผู้เรียนทราบ และถือว่าเป็นคะแนนของผู้เรียนแต่ละคนในกลุ่มด้วย

5. ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงานของกลุ่ม ผู้สอนและผู้เรียนช่วยกันสรุปบทเรียนถ้ามีสิ่งที่ยังไม่เข้าใจครูอธิบายเพิ่มเติม ผู้สอนและผู้เรียนช่วยกันประเมินผลการทำงานของกลุ่มโดยอภิปรายถึงผลงานของผู้เรียน และวิธีการทำงานของผู้เรียนรวมถึงวิธีการปรับปรุงการทำงานของกลุ่มด้วย ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนรู้ความก้าวหน้าของตนเองทั้งทางวิชาการ และด้านสังคม

ชาตรี เกิดธรรม (2545) ได้สรุปว่าสามารถใช้เทคนิคการสอนเพื่อนคู่คิดในกระบวนการเรียนการสอนตอนใดตอนหนึ่งได้เป็นกิจกรรมที่ช่วยฝึกทักษะการคิดส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์วิธีทำกิจกรรม ประกอบด้วยกิจกรรม 4 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ผู้สอนตั้งปัญหาหรือคำถาม

ขั้นที่ 2 สมาชิกทุกคนคิดหาคำตอบตามเวลาที่ผู้สอนกำหนดไว้

ขั้นที่ 3 สมาชิกจับคู่ปรึกษาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับคำตอบ

ขั้นที่ 4 ผู้สอนเรียกผู้เรียนให้ตอบปัญหาให้ฟังทั้งห้องเรียน

สุคนธ์ สินธพานนท์ และ คณะ (2545) ได้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เทคนิคการสอนเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) ดังต่อไปนี้

1. ผู้สอนตั้งคำถามหรือกำหนดปัญหาให้แก่ผู้เรียน ซึ่งอาจเป็นใบงานหรือแบบฝึกหัดก็ได้

2. ผู้เรียนแต่ละคนคิดหาคำตอบด้วยตนเอง (ผู้สอนอาจตกลงกับผู้เรียนเรื่องกำหนดเวลา)

3. เมื่อผู้เรียนแต่ละคนคิดหาคำตอบได้แล้ว ให้จับคู่กับเพื่อนเพื่ออภิปรายคำตอบ (ผู้สอนอาจกำหนดคู่ให้ผู้เรียนตามความเหมาะสม และอาจใช้หมายเลขประจำตัวที่ 1 ถึงคู่สุดท้ายซึ่งมีจำนวนน้อยเท่าไรขึ้นอยู่กับตัวผู้เรียน)

4. ผู้เรียนคนหนึ่งออกไปอธิบายคำตอบให้เพื่อนทั้งชั้นฟัง (ผู้สอนอาจใช้วิธีการสุ่มผู้เรียนออกไปตามหมายเลขประจำคู่ และชมเชยให้กำลังใจ)

จากการสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้สรุปขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด จะมีขั้นตอนที่สำคัญอยู่ 3 ข้อ ดังต่อไปนี้

1. ขั้นตอนการคิด (Think) คือ กระบวนการที่ผู้สอนตั้งคำถามเพื่อกระตุ้นการคิดของผู้เรียน ซึ่งผู้สอนจะกำหนดเวลาให้ในเวลาที่จำกัดเกี่ยวกับการคิดแก้ไขในประเด็นปัญหา

2. ขั้นตอนการจับคู่ (Pair) คือ ผู้สอนจับคู่ให้กับผู้เรียนโดยให้จับคู่กับเพื่อนในห้อง หรือจับเป็นกลุ่มเล็ก โดยให้พูดคุยเกี่ยวกับคำตอบของตนเองให้คู่ฟังทำการเปรียบเทียบกับคำตอบของตนเองว่ามีความแตกต่างหรือคล้ายกันอย่างไรบ้าง จากนั้นนำคำตอบหรือทักษะที่ได้สรุปผลออกมา

3. ขั้นตอนการแลกเปลี่ยนความรู้ (Share) คือ ผู้เรียนพูดคุยกันถึงคำตอบ หรือทักษะโดยให้แต่ละคู่ร่วมกันนำเสนอหน้าชั้นเรียนโดยผู้สอนอาจให้จับกลุ่มเล็กพร้อมทั้งบันทึกคำตอบ หรือทักษะ

4.3 ประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด
นักวิชาการ นักการศึกษาสรุปประโยชน์ของเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดไว้ดังต่อไปนี้

สมบัติ การจนารักพงศ์ (2547) ได้สรุปประโยชน์ของเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดดังต่อไปนี้

1. พัฒนาทักษะคิดและสื่อสาร
2. เสริมความมั่นใจในการแสดงความคิดเห็น
3. สร้างสัมพันธภาพที่ดี
4. ส่งเสริมการทำงานร่วมกัน

ชลธิชา ทับทวี (2554) อ้างอิงจาก Lyman (1987) ได้สรุปประโยชน์ของเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด ดังต่อไปนี้

1. ใช้งานได้ทันที
2. ประหยัดเวลาเตรียม
3. กระตุ้นความสนใจผู้เรียน
4. ยืดหยุ่นในการตั้งคำถาม
5. เพิ่มการมีส่วนร่วม
6. ช่วยประเมินผู้เรียน

7. ใช้ได้หลายครั้งต่อคาบ

นฤมล ถนอมพงษ์ (2562) ได้สรุปประโยชน์ของเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดดังต่อไปนี้

1. ได้รับความรู้ และประสบการณ์ด้วยตนเอง
2. มีความคิดสร้างสรรค์
3. ได้ฝึกทักษะการคิด และทักษะการแก้ปัญหา
4. ได้ฝึกทักษะสื่อสาร แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน
5. ช่วยให้เกิดความมั่นใจ กล้าแสดงออกต่อหน้าเพื่อน
6. นำเทคนิคการเรียนรู้แบบเพื่อนคู่คิดไปใช้ได้หนึ่งครั้งหรือหลายครั้ง ในระยะเวลาตามคาบที่กำหนดให้

จากการสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้สรุปประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดไว้ว่า เทคนิคดังกล่าวมีประโยชน์หลายประการในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในหลายวิชา ซึ่งผู้วิจัยสรุปได้ 8 ข้อ ดังต่อไปนี้

1. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนทุกคนมีโอกาสแสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วมในชั้นเรียน
2. พัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ ผู้เรียนได้ฝึกคิดด้วยตนเองก่อนแลกเปลี่ยนความคิดกับเพื่อน
3. เสริมสร้างทักษะการสื่อสาร ฝึกการอธิบายความคิดของตนเองและรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น
4. สร้างบรรยากาศการเรียนรู้แบบร่วมมือ ส่งเสริมการทำงานเป็นทีมและการแลกเปลี่ยนความรู้ระหว่างเพื่อน
5. ลดความกดดันในการตอบคำถาม ผู้เรียนรู้สึกมั่นใจมากขึ้นเมื่อได้แลกเปลี่ยนความคิดกับเพื่อนก่อนนำเสนอต่อชั้นเรียน
6. เพิ่มความเข้าใจในเนื้อหา การอธิบายและรับฟังความคิดเห็นช่วยให้เข้าใจเนื้อหาได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น
7. พัฒนาทักษะการฟังอย่างมีวิจารณญาณ ผู้เรียนได้ฝึกฟังและวิเคราะห์ความคิดเห็นของเพื่อน
8. ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นอาจนำไปสู่แนวคิดใหม่

5. การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share)

5.1 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด

จากการสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน และเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดพบว่าการจัดการเรียนรู้ที่นำเทคนิคการสอนเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) มาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษา มีความหลากหลาย มีผลลัพธ์ที่สูงขึ้นทั้งด้านความสามารถในทักษะเชิงจิตวิเคราะห์ เช่น ทักษะการแก้ไขปัญหา ความสามารถในการคิดอย่างมีเหตุผล ความสามารถในการสื่อสาร ซึ่งเทคนิคการสอนในลักษณะนี้เป็นส่วนหนึ่งของการสอนแบบร่วมมือ ลักษณะการสอนเป็นกลุ่มย่อยหรือกลุ่มใหญ่ ไม่ได้มีการเตรียมการไว้ล่วงหน้า ผู้วิจัยได้นำเทคนิคเพื่อนคู่คิดไปแทรกในกระบวนการสอนพลศึกษา 5 ขั้นตอน ทำได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยสามารถนำไปใช้ในขั้นตอนต่าง ๆ ของการสอน ดังต่อไปนี้

1. ขั้นเตรียมเข้าสู่บทเรียน (Think, Pair, Share)

- ให้ผู้เรียนคิดเกี่ยวกับประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกีฬาหรือทักษะที่จะเรียน
- จับคู่แลกเปลี่ยนประสบการณ์กับเพื่อน
- แบ่งปันความคิดกับชั้นเรียนเพื่อสร้างความสนใจ

2. ขั้นอธิบายและสาธิต (Think, Pair, Share)

- หลังจากผู้สอนสาธิต ให้ผู้เรียนคิดว่าเห็นขั้นตอนสำคัญอะไรบ้าง
- จับคู่อภิปรายสิ่งที่สังเกตเห็นและขั้นตอนที่สำคัญ
- แบ่งปันข้อสังเกตกับชั้นเรียนเพื่อทบทวนทักษะที่ถูกต้อง

3. ขั้นฝึกปฏิบัติ (Think, Pair, Share)

- ให้ผู้เรียนคิดวิธีการฝึกทักษะด้วยตนเอง
- จับคู่แลกเปลี่ยนวิธีการฝึกและให้คำแนะนำซึ่งกันและกัน
- แบ่งปันวิธีการที่มีประสิทธิภาพกับชั้นเรียน

4. ขั้นนำไปใช้ (Think, Pair, Share)

- ให้ผู้เรียนสังเกตการเคลื่อนไหวของตนเองหรือเพื่อน
- จับคู่วิเคราะห์จุดแข็งและจุดที่ต้องปรับปรุง
- แบ่งปันข้อสังเกตและวิธีการปรับปรุงกับชั้นเรียน

5. ขั้นเรียนรู้กฎกติกา (Think, Pair, Share)

- ให้ผู้เรียนคิดเกี่ยวกับกฎกติกาที่สำคัญของกีฬานั้น ๆ
- จับคู่อภิปรายและทำความเข้าใจกฎกติการ่วมกัน
- แบ่งปันความเข้าใจและตั้งคำถามเกี่ยวกับกฎที่ยังไม่ชัดเจน

6. ขั้นออกแบบกลยุทธ์ (Think, Pair, Share)

- ให้ผู้เรียนคิดกลยุทธ์ในการเล่นหรือแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่างๆ
- จับคู่แลกเปลี่ยนและปรับปรุงกลยุทธ์
- นำเสนอกฎกลยุทธ์ที่คิดขึ้นต่อชั้นเรียน

7. ขั้นประเมินผล (Think, Pair, Share)

- ให้ผู้เรียนคิดทบทวนการปฏิบัติของตนเอง
- จับคู่ให้ข้อมูลย้อนกลับซึ่งกันและกัน
- แบ่งปันสิ่งที่ได้เรียนรู้และวิธีการพัฒนาตนเองกับชั้นเรียน

8. ขั้นสรุปบทเรียน (Think, Pair, Share)

- ให้ผู้เรียนคิดทบทวนสิ่งที่ได้เรียนรู้ในคาบเรียน
- จับคู่แลกเปลี่ยนความคิดและสรุปประเด็นสำคัญ
- แบ่งปันข้อสรุปกับชั้นเรียนเพื่อทบทวนความรู้ร่วมกัน

การใช้เทคนิคการสอนเพื่อนคู่คิดนี้ในวิชาพลศึกษาจะช่วยเพิ่มการมีส่วนร่วมของผู้เรียน พัฒนาทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ และส่งเสริมการเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งจะทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น

5.2 บทบาทของผู้สอนและผู้เรียน

บทบาทของผู้สอน

กรมวิชาการ (2544) ได้สรุปบทบาทของผู้สอนว่า บทบาทของผู้สอนในกิจกรรมการเรียน ด้วยเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด ไว้ดังต่อไปนี้

1. กำหนดขนาดของกลุ่ม (โดยปกติประมาณ 2 - 6 คนต่อกลุ่ม) และลักษณะกลุ่ม ซึ่งควรเป็นกลุ่มที่คละความสามารถ (มีทั้งผู้ที่เรียนเก่ง เรียนปานกลาง และเรียนอ่อน)
2. จัดการที่นั่งให้เหมาะสม
3. ชี้แจงกรอบการทำงาน
4. สร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการทำงาน
5. ติดตามและให้กำลังใจ

นฤมล ถนอมพงษ์ (2562) ได้สรุปบทบาทของผู้สอนว่าการจัดกิจกรรมด้วยเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด ผู้สอนต้องทราบบทบาทหน้าที่ของตนโดยเริ่มตั้งแต่ การกำหนดขนาดของกลุ่มผู้เรียนให้คละความสามารถ การดูแลผู้เรียน ชี้แจงกรอบกิจกรรม ทำความเข้าใจถึงลักษณะของกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ ด้วยการสร้างบรรยากาศที่เสริมสร้างการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกันของสมาชิก ครูคอยเป็นผู้ปรึกษาที่ดี ยกย่อง ให้คำชมเชยกับกลุ่มที่มีผลงานดีและกระตุ้นการทำงานของกลุ่มที่ด้อยด้วย

บทบาทของผู้เรียน

นฤมล ถนอมพงษ์ (2562) ได้สรุปบทบาทของผู้เรียนว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดไว้ดังต่อไปนี้

1. รับผิดชอบการเรียนรู้ร่วมกับเพื่อน
2. รู้บทบาทหน้าที่ของตนเอง
3. รู้จักการไว้วางใจให้เกียรติ
4. รับฟังความคิดเห็นของเพื่อนสมาชิกกลุ่ม
5. รับผิดชอบการเรียนรู้ของตนและเพื่อน ๆ ในกลุ่ม

จากการสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบทบาทของผู้เรียนในเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดต้องมีความกระตือรือร้นมากขึ้นในการทำกิจกรรม กล้าคิด กล้าตอบ รับฟังความคิดเห็นจากคู่ของผู้เรียน หรือสมาชิกภายในกลุ่ม ในส่วนของผู้สอนต้องติดตามการทำงานระหว่างคู่หรือกลุ่มผู้เรียน คอยให้คำแนะนำอย่างใกล้ชิด รวมทั้งเข้าไปมีส่วนร่วม แลกเปลี่ยนแนวความคิดกับผู้เรียนในทุกกลุ่ม

6. ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ (Analytical thinking)

6.1 ความหมายของทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์

Bloom (1976) ได้ให้ความหมายว่าทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ หมายถึงเป็นการตรึงตรอง มีเหตุผลของบุคคลเป็นขั้นตอนโดยการเรียนรู้จากการรู้ การจำ การเข้าใจ การประยุกต์ใช้การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (2546 : 2551) ได้ให้ความหมายว่าทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ หมายถึงการใคร่ครวญตรึงตรองอย่างละเอียดรอบคอบ โดยแยกประเด็นต่าง ๆ เป็นส่วนอย่างมีเหตุผล เพื่อค้นหาจุดเด่นและจุดอ่อน แล้วเสนอแนะแนวทางที่เหมาะสมอย่างยุติธรรมและเป็นไปได้ การพัฒนาคุณภาพการคิดวิเคราะห์สามารถดำเนินการได้โดยการฝึก

ทักษะการคิดและให้ผู้เรียนมีโอกาสดิวิเคราะห้ เสนอความคิดของตน และอภิปรายร่วมกันในกลุ่มอย่างต่อเนื่อง

ประพนธ์ศิริ สุเสารัจ (2556) ได้ให้ความหมายว่าทักษะการคิดเชิงวิเคราะห้ หมายถึง ความสามารถในการมองเห็นรายละเอียดและจำแนกแยกแยะข้อมูลองค์ประกอบของสิ่งต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นวัตถุ เรื่องราว เหตุการณ์ ออกเป็นส่วนย่อย และจัดเป็นหมวดหมู่เพื่อค้นหาความจริง ความสำคัญขององค์ประกอบนั้น รวมทั้งหาความสัมพันธ์และความเชื่อมโยงจนได้ ความคิดนำไปสู่การสรุป การประยุกต์ใช้ ทำนาย หรือคาดการณ์ผลลัพธ์ ได้อย่างถูกต้อง

วัชรรา เล่าเรียนดี และ คณะ (2560) ได้ให้ความหมายว่าทักษะการคิดเชิงวิเคราะห้ หมายถึง เป็นการแสดงออกด้วยคำพูด หรือพฤติกรรมกรปฏิบัติที่บอกถึงความรู้ความเข้าใจในเรื่องต่าง ๆ อย่างละเอียด สามารถอธิบายเหตุผล ระบุปัญหา ระบุความเชื่อมโยง สามารถจำแนกส่วนประกอบ รวบรวมข้อมูลที่สำคัญเพื่อนำมาเป็นเกณฑ์ในการตัดสินใจ และประเมินผลหรือเพื่อสรุปอย่างเหมาะสม

อาบิร บิลสุลต่าน (2565) ได้ให้ความหมายว่าทักษะการคิดเชิงวิเคราะห้ หมายถึง การจำแนกแยกแยะ ข้อมูลออกเป็นส่วนย่อย เพื่อหาความสำคัญของส่วนย่อย หรือองค์ประกอบของส่วนนั้น ๆ มาใช้ในการตัดสินใจอย่างมีเหตุและผล อีกทั้งยังค้นหาความจริงที่แฝงในรูปขององค์ประกอบความสัมพันธ์ ระหว่างองค์ประกอบอีกด้วย

จากการสังเคราะห้เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยสรุปว่าทักษะการคิดเชิงวิเคราะห้ (Analytical Thinking) หมายถึง การคิดพิจารณาอย่างรอบคอบและใคร่ครวญในเหตุผล โดยแยกแยะหาความสำคัญ ความสัมพันธ์ และหลักการเพื่อให้ได้ข้อความจริงที่ถูกต้องชัดเจน การศึกษานี้เสนอรายละเอียดครอบคลุมประเภทของทักษะการคิด ความหมายของทักษะการคิดเชิงวิเคราะห้ องค์ประกอบของทักษะการคิดเชิงวิเคราะห้ และลักษณะของบุคคลที่มีความสามารถในการคิดเชิงวิเคราะห้

6.2 องค์ประกอบของการคิดเชิงวิเคราะห้

การคิดวิเคราะห้เป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้นจึงต้องทราบถึงองค์ประกอบของการคิดวิเคราะห้ซึ่งนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวไว้ ดังต่อไปนี้

สุวิทย์ มูลคำ (2550) ได้สรุปองค์ประกอบของการคิดเชิงวิเคราะห้ต้องประกอบด้วยข้อมูลดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห้ส่วนประกอบ - แยกแยะองค์ประกอบสำคัญจากรายละเอียดย่อย
2. การวิเคราะห้ความสัมพันธ์ - หาความเชื่อมโยงและความสัมพันธ์เชิงเหตุผล

3. การวิเคราะห์หลักการ – ค้นหาหลักการพื้นฐานและโครงสร้างที่แท้จริง

อเนก พ.อนุกุลบุตร (2554) ได้สรุปองค์ประกอบของการคิดวิเคราะห์ไว้ดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์องค์ประกอบ การแยกแยะชิ้นส่วนและเนื้อแท้ของสิ่งที่พิจารณาเพื่อระบุสิ่งสำคัญ หัวใจ และส่วนประกอบย่อย

2. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ การค้นหาความเกี่ยวข้องระหว่างองค์ประกอบย่อยในระบบ รวมถึงความสัมพันธ์กับสิ่งสำเร็จรูปทั้งหมดและระดับความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบ

3. การวิเคราะห์หลักการ การพิจารณาทั้งองค์ประกอบและความสัมพันธ์เพื่อค้นหากฎเกณฑ์ที่ทำให้องค์ประกอบต่าง ๆ รวมตัวเป็นระบบสำเร็จรูปและบรรลุวัตถุประสงค์หลัก

อาบิร บิลสุลต่าน (2565) ได้สรุปองค์ประกอบของการคิดเชิงวิเคราะห์ไว้ว่า องค์ประกอบของการคิดวิเคราะห์ ประกอบด้วย 3 ด้านหลัก ดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์ส่วนประกอบ เป็นการวิเคราะห์สิ่งที่มีบทบาทมากที่สุด

2. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ เป็นการค้นหาความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ ว่ามีอะไรสัมพันธ์กัน สัมพันธ์เชื่อมโยงกันอย่างไร สัมพันธ์กันมากน้อยเพียงใด สอดคล้องหรือขัดแย้งกัน

3. การวิเคราะห์หลักการเป็นความสามารถในการหาหลักความสัมพันธ์ส่วนสำคัญในเรื่องนั้นว่าสัมพันธ์ กันอยู่โดยอาศัยหลักการใด

จากการสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง นักการศึกษา ผู้วิจัยพิจารณา พร้อมทั้งได้ข้อสรุปองค์ประกอบของการคิดเชิงวิเคราะห์ได้ว่า องค์ประกอบของการคิดวิเคราะห์แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ประกอบด้วย 1) การวิเคราะห์เนื้อหาส่วนประกอบ 2) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ 3) การวิเคราะห์หลักการ

6.3 ประโยชน์ของทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์

สุวิทย์ มูลคำ (2550) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการคิดเชิงวิเคราะห์ ดังต่อไปนี้

1. ช่วยให้ผู้รู้ข้อเท็จจริงและเหตุผลเบื้องหลังของเหตุการณ์ เข้าใจความเป็นมาและองค์ประกอบ เพื่อใช้เป็นรากฐานในการตัดสินใจแก้ปัญหาและประเมินสถานการณ์ได้อย่างถูกต้อง

2. ช่วยสำรวจความสมเหตุสมผลของข้อมูลโดยไม่ด่วนสรุปตามอารมณ์หรืออคติ แต่สืบค้นตามหลักเหตุผลและข้อเท็จจริง

3. ช่วยให้ผู้ไม่หลงเชื่อข้ออ้างจากตัวอย่างเพียงอย่างเดียว แต่พิจารณาเหตุผลและปัจจัยเฉพาะในแต่ละกรณี

4. ช่วยพิจารณาสาระสำคัญที่อาจถูกบิดเบือนจากความประทับใจแรก ทำให้มองเห็นครบถ้วนในทุกแง่มุม

5. พัฒนาความเป็นคนช่างสังเกตและหาความแตกต่าง พิจารณาตามความสมเหตุสมผล ก่อนสรุป

6. ช่วยหาเหตุผลสมเหตุสมผลโดยไม่พึ่งพาอคติในความทรงจำ ทำให้ประเมินสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างสมจริง

7. ช่วยประมาณการความน่าจะเป็นโดยใช้ข้อมูลพื้นฐานวิเคราะห์ร่วมกับปัจจัยอื่น ของสถานการณ์ ณ เวลานั้น

อาบิร บิลสุลตัน (2565) ได้สรุปประโยชน์ของทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ไว้ว่าเป็นทักษะการคิดวิเคราะห์ที่มีประโยชน์ต่อบุคคล และต่อส่วนรวม โดยจะเริ่มตั้งแต่ช่วยให้บุคคลมีเหตุผล ไม่ใช้อารมณ์ในการทำงานหรือการ ตัดสินปัญหา รวมไปถึงทำให้เกิดทักษะการใช้สติปัญญาซึ่งจะส่งผลกระทบต่อการทำงานในส่วนรวมที่จะไม่ก่อให้เกิดความผิดพลาดหรือผิดพลาดน้อย แต่กลับส่งเสริมให้เกิดความสำเร็จในการทำงานและ การดำเนินชีวิต

จากการสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้ข้อสรุปประโยชน์ของทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ว่า ผู้เรียนได้รู้จักใช้เหตุผล ช่วยวินิจฉัยข้อเท็จจริงเข้าใจแจ่มแจ้งในเรื่องที่ซับซ้อน สามารถแก้ไขปัญหา พร้อมทั้งประเมินและตัดสินใจด้วยตนเองได้อย่างมีเหตุผล

6.4 การวัดและประเมินผลทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์

ทิตินา แชมมณี และ คณะ (2544) ได้สรุปการวัดและประเมินผลทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ จะต้องประเมิน ทั้ง 3 ด้าน ดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์หลักการ คือ ความสามารถในการกำหนดเกณฑ์ในการจำแนกข้อมูล
2. การวิเคราะห์เนื้อหา คือ ความสามารถในการแยกข้อมูลเนื้อเรื่องได้ตามหลักเกณฑ์
3. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบ และความสัมพันธ์ของข้อมูลในแต่ละองค์ประกอบ

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2546) ได้สรุปการวัดและประเมินผลทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ จะต้องประเมิน ดังต่อไปนี้

1. ทักษะการระบุองค์ประกอบสำคัญหรือลักษณะเฉพาะ
2. ทักษะการระบุความสัมพันธ์และแบบแผนขององค์ประกอบ
3. ทักษะการจับใจความ
4. ทักษะการค้นหาและระบุความผิดพลาด

สุวิทย์ มูลคำ (2550) ได้สรุปการวัดและประเมินผลทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์เป็นสิ่งจำเป็นในกระบวนการเรียนรู้ เนื่องจากผลการประเมินจะทำให้ผู้สอนและผู้เกี่ยวข้องทราบ

พัฒนาการและความก้าวหน้าของผู้เรียน เพื่อใช้เป็นแนวทางจัดกิจกรรมและสภาพแวดล้อมให้สอดคล้องกับความสามารถ ความต้องการ และความสนใจของผู้เรียนกระบวนการคิดสามารถจำแนกได้เป็น 2 ข้อ ดังต่อไปนี้

1. การประเมินผลด้วยการใช้แบบทดสอบ

1.1 การใช้แบบทดสอบมาตรฐาน เป็นแบบทดสอบที่มีผู้สร้างไว้แล้วสำหรับวัดความสามารถในการคิด แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ แบบทดสอบการคิดทั่วไป และแบบทดสอบการคิดเฉพาะด้าน

1.2 การสร้างแบบวัดการคิดขึ้นใช้เอง เนื่องจากแบบทดสอบมาตรฐานอาจไม่สอดคล้องกับเป้าหมายการวัดเฉพาะ จึงสามารถสร้างแบบทดสอบการคิดขึ้นใช้เองให้เหมาะสมกับความต้องการในการวัด

2. การประเมินผลตามสภาพจริงคือการประเมินผลและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนากระบวนการคิดที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันอย่างแยกไม่ได้ เนื่องจากผู้สอนต้องจัดกิจกรรมการเรียนรู้และประเมินผลควบคู่กันไป

อชิรกาญจน์ ดอกไม้ (2557) ได้สรุปการวัดทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์สามารถดำเนินการได้ด้วยแบบสอบมาตรฐานวัดผลสัมฤทธิ์ บุคลิกภาพ ความถนัด และความสามารถในด้านต่าง ๆ

จากการสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้ข้อสรุปการวัดและประเมินผลทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ว่า การวิเคราะห์ช่วยให้ผู้เรียนได้ รู้จักใช้เหตุผล ช่วยให้วินิจฉัยข้อเท็จจริงในเรื่องที่ซับซ้อน สามารถแก้ไขปัญหาได้ ช่วยในการประเมินและตัดสินใจได้อย่างสมเหตุสมผลนอกจากนี้ ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ยังเป็นพื้นฐานการคิดในมิติอื่น ประเด็นสำคัญที่ผู้วิจัยสรุปเรียบเรียงได้เป็นหัวข้อ ดังต่อไปนี้

1. ความสำคัญของทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์

- เป็นทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21
- ช่วยในการแก้ปัญหา การตัดสินใจ และการเรียนรู้ตลอดชีวิต

2. องค์ประกอบของทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์

- การระบุประเด็นหรือปัญหา
- การรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้อง
- การจำแนกแยกแยะข้อมูล
- การเชื่อมโยงความสัมพันธ์
- การสรุปและตีความ

3. วิธีการวัดและประเมินผล

- แบบทดสอบปรนัย
- แบบทดสอบอัตนัย
- การสังเกตพฤติกรรม
- การประเมินชิ้นงานหรือโครงการ
- การใช้แฟ้มสะสมงาน (Portfolio)

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผล

- แบบทดสอบมาตรฐาน
- แบบประเมินทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์
- แบบสังเกตพฤติกรรม
- rubrics (Rubrics)

5. แนวทางการพัฒนาเครื่องมือวัดและประเมินผล

- การกำหนดนิยามและองค์ประกอบให้ชัดเจน
- การสร้างข้อคำถามที่สอดคล้องกับองค์ประกอบ
- การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ (ความเที่ยงตรง ความเชื่อมั่น)
- การทดลองใช้และปรับปรุงเครื่องมือ

6. ความท้าทายในการวัดและประเมินผล

- ความซับซ้อนของทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์
- ความแตกต่างของบริบทและเนื้อหาวิชา
- การประเมินที่ต้องใช้เวลาและทรัพยากร

7. แนวโน้มการวัดและประเมินผลในอนาคต

- การใช้เทคโนโลยีในการประเมิน (เช่น การประเมินแบบออนไลน์)
- การบูรณาการการประเมินเข้ากับการเรียนการสอน
- การประเมินตามสภาพจริง (Authentic Assessment)

7. วิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย)

7.1 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว

นักวิชาการ นักการศึกษาให้ความหมายของวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวไว้ดังต่อไปนี้ ศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว คือ ศาสตร์แขนงหนึ่งที่เน้นการเรียนรู้และฝึกฝนด้านการต่อสู้

และการป้องกันตัว ในปัจจุบันได้มีการศึกษากันอย่างแพร่หลาย ทั้งในเชิงด้านการกีฬาเพื่อฝึกฝนร่างกายให้สุขภาพสมบูรณ์แข็งแรงหรือแม้กระทั่งฝึกฝนจิตใจ คำว่า ศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว ตามความหมายของพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 ได้ให้ความหมายไว้ว่า

ศิลปะ หมายถึง การแสดงออกให้ปรากฏขึ้นได้อย่างงดงามน่าพึงชม และเกิดอารมณ์สะเทือนใจ

การต่อสู้ หมายถึง ผู้เฉพาะหน้า

ป้องกัน หมายถึง ทำให้พ้นภัย

ตัว หมายถึง ตนเอง

"ศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว" ตามความหมายของพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 หมายถึง วิธีการต่อสู้กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้า เพื่อให้ตนเองพ้นจากอันตรายหรือภัยได้อย่างสวยงาม

ณัฐพันธุ์ รัตนพันธุ์ (2556) ได้สรุปความหมายของวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว หมายถึง ศาสตร์แขนงหนึ่งที่เน้นการเรียนรู้และฝึกฝนด้านการต่อสู้และการป้องกันตัว ในปัจจุบันได้มีการศึกษากันอย่างแพร่หลาย ทั้งในเชิงด้านการกีฬา เพื่อฝึกฝนร่างกายให้สุขภาพสมบูรณ์แข็งแรง หรือแม้กระทั่งฝึกฝนจิตใจ ภาพยนตร์หลายเรื่องได้มีการนำศิลปะป้องกันตัวไปใช้ เช่น องค์บาก ที่นำมวยไทยมาใช้เป็นโครงเรื่องหลัก หรือภาพยนตร์จากฮอลลีวูด โดยมีนักแสดง เช่น เฉินหลง บรูซ ลี เจท ลี ศิลปะป้องกันตัวอาจเป็นกลุ่มได้ตามลักษณะการต่อสู้ เช่น

1. การฟาด เช่น มวย กังฟู
2. การเตะ เช่น มวยไทย เทควันโด
3. การเหวี่ยงทุ่ม เช่น ยูโด มวยปล้ำ ไคจิโด ฮับกิโด
4. การใช้อาวุธ เช่น เคนโด การฟันดาบ
5. การล็อก เช่น ยูยิสสู

ศิลปะการต่อสู้ปัจจุบันมักถูกแบ่งเป็น 2 ประเภท

1. ศิลปะการต่อสู้แบบกีฬา นอกจากจะถูกสอนเพื่อการต่อสู้และป้องกันตัวมักถูกลดความรุนแรงลง และปรับปรุงเป็นกีฬา มีกติกาเพื่อใช้ในการแข่งขัน เช่น คาราเต้ มวย เทควันโด เคนโด กังฟู โววินัม
2. ศิลปะการต่อสู้ที่ยึดตามแบบแผนเดิม ถูกสอนโดยยึดถือแบบแผนเดิมจากอดีต ไม่มีการแข่งขัน จะถูกสอนเพื่อการต่อสู้และป้องกันตัวเท่านั้น เช่น มวยไทยโบราณ ไคจิโด นินจุตสุ

สมใจ รอดสุขเจริญ (2559) ได้ให้ความหมายของศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว หมายถึง วิธีการต่อสู้กับเหตุการณ์ ที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้า เพื่อให้ตนเองพ้นภัยได้อย่างงดงามน่าพึงชม" วิธีต่อสู้ป้องกันตัวจัดว่ามีความสำคัญอย่างมากที่สุดโดยเฉพาะเราสามารถที่จะป้องกันอันตรายที่จะเกิดขึ้น กับเราได้เมื่อมีภัยและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นต้องไม่เกินขีดความสามารถของคนเราย่อมจะช่วยให้ ผู้ที่ได้ประสบกับเหตุร้ายที่เกิดขึ้นกับตนเอง หรือเกิดขึ้นกับคนอื่น ๆ นั้นเราสามารถที่จะคิด ค้นหาวิธีแก้ไข หลีกเลียงและป้องกันอันตรายอันอาจเกิดจากภัยที่จะคุกคามตรงหน้า หรือภัยที่จะคุกคามตามมา

จากการสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้สรุปความหมายของวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวว่าเป็นระบบการฝึกฝนทักษะการต่อสู้เพื่อป้องกันตนเอง และผู้อื่นจากภัยคุกคามทางกายภาพ ชื่อวิชาจะเป็นที่รู้จักในชื่อเรียก Martial Arts เป็นศาสตร์ และศิลป์แห่งการต่อสู้เพื่อป้องกันตัว ประกอบด้วยกีฬาในเชิงต่อสู้ เิงการแสดงโดยอาศัยการฝึกฝนของร่างกาย เพื่อให้มีทักษะในการเคลื่อนไหวที่คล่องแคล่ว แข็งแรง มั่นคง มีทักษะ ไหวหริบในการรับกับสถานการณ์ที่ไม่คาดคิด พร้อมยังฝึกจิตใจของตนให้เข้มแข็ง หนักแน่นพร้อมนำไปปรับใช้ใน ชีวิตประจำวันของผู้ฝึกได้เป็นอย่างดี

ความหมายและความรู้ทั่วไปของกีฬามวยไทย นักวิชาการ นักการศึกษาให้ความหมายของกีฬามวยไทย ไว้ดังต่อไปนี้

ชาญชัย ยมดิษฐ์ (2549) ได้ให้ความหมายของกีฬามวยไทยว่าเป็นส่วนหนึ่งของศิลปะการต่อสู้ด้วยมือเปล่า สามารถใช้อวัยวะเกือบทุกส่วนของร่างกายให้เป็นประโยชน์ ทั้ง มือ เท้า เข่า ศอก และศรีษะในการต่อสู้ปกป้องตนเองมีลีลาการเคลื่อนไหวที่สวยงาม แต่แฝงไว้ด้วยความแข็งแกร่งดุรัน

คึกเดช กันตามระ (2553) ได้ให้ความหมายของกีฬามวยไทยว่าเป็นศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวที่สามารถนำไปใช้ทั้งในเชิงกีฬา และการต่อสู้จริง ศิลปะประเภทนี้มีมาแต่โบราณกาล บรรพบุรุษชาติไทยได้ฝึกฝนอบรมสั่งสอนกุลบุตรไว้เพื่อป้องกันตัวและชาติ บรรดาชายฉกรรจ์ของไทยได้รับการฝึกฝนวิชามวยไทยแทบทุกคน นักรบผู้กระเดื่องนามทุกคนต้องได้รับการฝึกฝนอบรม ศิลปะประเภทนี้อย่างชัดเจนทั้งสิ้น เพราะการใช้อาวุธรบในสมัยโบราณ เช่น กระบี่ พลอง ดาบ ง้าว ทวน ฯลฯ ถ้ามีความรู้วิชามวยไทยประกอบด้วยแล้ว จะทำให้เกิดประโยชน์มากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยามที่เข้าต่อสู้ตัดฟันประชิดตัว จะได้อาศัยใช้อวัยวะบางส่วนเข้าช่วย เช่น เข่า เท้า ศอก เป็นต้น แต่เดิมมาศิลปะมวยไทยที่มีชั้นเชิงสูง มักจะฝึกสอนกันในบรรดาเจ้านายชั้นผู้ใหญ่ หรือ

เฉพาะพระมหากษัตริย์และขุนนางฝ่ายทหารเท่านั้น ต่อมาจึงได้แพร่หลายไปถึงสามัญชนซึ่งได้รับการถ่ายทอดวิทยาการจากบรรดาอาจารย์

ชนาเทพ วัฒนานนท์ (2555) ได้ให้ความหมายของกีฬามวยไทยว่าประวัติของมวยไทยโดยสังเขป ว่าการรวมชาติในสมัยโบราณกว่าจะเกิดเป็นประเทศไทยจนถึงทุกวันนี้ บรรดาขุนศึกในสมัยนั้นต่างมีความเชี่ยวชาญวิชาการต่อสู้เป็นอย่างยิ่ง เพราะจำเป็นที่จะต้องสู้รบกับศัตรูอยู่ตลอดเวลา และการฝึกฝนให้ไพร่พลมีความสามารถด้านการต่อสู้จึงเป็นเรื่องสำคัญนั้น หมายถึงความมั่นคงของกลุ่มชนหมู่เหล่านั้น ซึ่งการฝึกวิชาการต่อสู้ที่เรียกว่า "มวย" จึงเริ่มกำเนิดขึ้นแต่มิได้มีการจารึกไว้แน่ชัดว่ามีมาเมื่อใด ที่พอมีหลักฐานอยู่บ้าง ในรัชสมัยของสมเด็จพระเจ้าเสือหรือขุนหลวงสรศักดิ์ (พ.ศ.2245) ได้ปลอมพระองค์เป็นชาวบ้าน เสด็จพระราชดำเนินประพาสงานฉลองพระอาราม ณ บ้านประจันตเขต แขวงเมืองวิเศษชัยชาญ และได้ขึ้นชกมวยคาดเชือกกับคนมวยชาวบ้าน ได้ชัยชนะถึงสองคน นายขนมต้ม (พ.ศ.2313) ก็เป็นอีกผู้หนึ่งที่เป็นตำนานของมวยไทยที่สามารถชกเอาชนะคนมวยพม่าถึงสิบคนผลัด ส่วนพระยาพิชัยดาบหัก (นายจ้อย) ซึ่งเป็นผู้ที่มีความแตกฉานในวิชามวยไทย ไต่เต้าจากชาวบ้านธรรมดาจนกระทั่งได้เป็นขุนศึกคู่พระราชหฤทัยของสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรีคะเนว่า วิชามวยไทยมีแหล่งกำเนิดจากภายในวัด ซึ่งเป็นศูนย์รวมของผู้ที่มีความสามารถในสรรพวิชาแขนงต่าง ๆ ได้เข้ามาบวชเรียนศึกษาพระธรรมวินัยเพื่อขัดเกลาจิตใจตามประเพณีนิยมและเพื่อแสวงหาครูผู้รู้เคล็ดวิชาที่มักจะมาบวชเรียนเมื่อรู้สึกเบื่อหน่ายกับทางโลก จึงได้รับการถ่ายทอดวิชาทั้งกายภาพและจิตภาพ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของคาถาอาคม ในรูปของยันต์หรือมนต์พิธี ซึ่งเขียนกำกับไว้ด้วยตัวเลขหรืออักขระ มีความสอดคล้องกับความเชื่อในทางพระพุทธศาสนาแขนงหนึ่งที่เรียกว่า "พุทธตันตระ" โดยพุทธตันตระนี้มุ่งเน้นการเข้าถึงคำสอนของพระศาสดา ด้วยวิธีแห่งการฝึกการควบคุมพลังกายด้วยพลังจิต แสดงให้เห็นว่าการฝึกมวยในสมัยนั้น นอกจากจะต้องฝึกด้วยพลังกำลังแล้ว ยังต้องฝึกในเรื่องของสมาธิ ประกอบกับการเรียนวิชาอาคมด้วย เหตุนี้เองวิชามวยไทยจึงเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ที่มีความผสมกลมเกลียว และฝังลึกอยู่ในจิตวิญญาณของคนไทยในสมัยนั้นทุกคนจนไม่สามารถแยกออกจากกันได้ ชนชาติในโลกนี้ไม่ว่าชนชาติใดก็ไม่สามารถฝึกให้มีฝีมือทางมวยไทยที่เท่าคนไทยถึงกระนั้นก็ตาม ยังมีข้อที่น่าเสียดายอยู่บ้าง เพราะถึงแม้ว่าคนไทยจะเตะ ต่อย ถีบ ศอก เข้าได้ เก่งกาจสักเพียงใด แต่ความเป็นมวยที่แท้จริงกลับเกือบจะสูญสลายไปหมดแล้ว ทั้งนี้ก็เป็นเพราะคนไทยหาได้มีความเข้าใจถึงหลักการอันสำคัญของวิชามวยไทยที่บรรพบุรุษได้พยายามปลูกฝังให้แก่เรา กลับหลงลืม ดูแคลนภูมิหลังที่เป็นภูมิปัญญาของชนชาติเราเสียจนหมดสิ้นปัจจุบันมวยไทยจึงเป็นแค่วิชาชีพหนึ่ง เป็นธุรกิจการค้าที่อยู่ในสนามมวย โดยมุ่งทำกำไรจากกำลังกาย

การพยายามรักษาวิชามวยไทยไว้ในรูปแบบนี้ก็อาจมีผลดีอยู่บ้าง หรืออาจจะเป็นเพราะมวยไทยเป็นมรดกทางจิตวิญญาณของคนไทย จึงทำให้คำว่า มวยไทย ไม่อาจเสื่อมสลายลงไปถึงจะเหลือแค่เพียงการละเล่น (การพนัน) เท่านั้นก็ตาม

ความหมายของมวยไทย มวย แปลว่า การผูก ซึ่งคำว่า มวย นี้ มีใช้กันน้อยมาก จะมีการใช้อยู่บ่อยก็เห็นจะเป็นคำว่า มวย ที่หมายถึงการแข่งขันในสนามมวย อาจเป็น มวยไทย มวยสากล หรือ มวยปล้ำ ก็ได้ อีกคำหนึ่งคือ มวยผม คำว่า มวย ในความหมายนี้ หมายถึงการรวบมัด รวมกันไว้และยกไว้ในที่สูง คำว่า มวยไทย จึงมีความหมายเชิงนัยว่า การรวมกันเพื่ออิสรภาพ เพราะคำว่า ไทย ที่ต่อท้ายนั้น แปลว่า ความมีอิสระ เสรี เมื่อพูดคำว่า มวย ทุกคนจึงต้องมารวมกันเพื่อความเป็นอิสระทั้งทางร่างกาย และจิตใจ นอกจากนี้คำว่า มวย หรือ ผูก จะปรากฏให้เห็นได้จากการแต่งกายของนักมวยในสมัยโบราณ ซึ่งประกอบด้วยการผูกอย่างน้อยที่สุด 4 ผูก ดังต่อไปนี้

1. มงคล (มงคละ) เครื่องผูกศีรษะ
2. ประเจียด เครื่องผูกแขนหรือคล้องคอ
3. คาดเชือก เครื่องผูกหมัด (มือ)
4. คาถา เครื่องผูกใจ

สำราญ สุขแสง (2560) ได้ให้ความหมายของกีฬามวยไทยว่า ทักษะ หมายถึงความสามารถหรือความชำนาญในการกระทำหรือปฏิบัติ ซึ่งอาจเป็นทักษะด้านร่างกาย ดังนั้น ทักษะมวยไทย หมายถึง การมีความสามารถด้านมวยไทยโดยใช้ร่างกายหรืออวัยวะในการปฏิบัติ กีฬานีหนึ่งที่มีกฎกติกาการแข่งขันอย่างชัดเจน และเป็นศิลปะการต่อสู้เพื่อป้องกันตัวในการสู้รบ โดยใช้อวัยวะเกือบทุกส่วนของร่างกายตั้งแต่สมัยโบราณกาล นอกจากนี้ยังเป็นกิจกรรมการออกกำลังกาย เพื่อพัฒนาสมรรถภาพทางกายด้วยมวยไทยให้เป็นศิลปศาสตร์ซึ่งบรรพบุรุษได้เพียรพยายามสืบทอดและพัฒนายกระดับวิธีต่อสู้ป้องกันตัว มอบให้เป็นมรดกแก่ลูกหลานไทย นับเป็นพันปีมาแล้ว มวยไทยชื่อนานแต่นั้นไม่มีชนชาติใดสามารถแสดงได้ดีเท่าคนไทย แต่ปัจจุบันนี้ มวยไทยถูกดัดแปลงจนสิ้น หนักไปทางใช้พลังกำลัง ขาดศิลปะ และประเพณีนิยม นอกจากนี้มวยไทยเป็นทั้งกีฬา เป็นทั้งยุทธวิธีของไทย ซึ่งประดิษฐ์คิดเอาอวัยวะบางส่วนของร่างกายใช้เป็นอาวุธประหารศัตรูและทำการป้องกันตัวให้นักเป็นเบาได้ นอกจากจะเป็นกีฬาเล่นสนุกสนานแล้วยังเป็นอาวุธป้องกันตัว และเป็นวิธีเพาะกำลังกาย กำลังใจให้แข็งแรงอดทนกล้าหาญไม่ชีวิตาต่ำต้อยดังที่บางคนเข้าใจผิดว่านักมวยไทยเป็นพวกนักเลงหัวไม้ นักมวยไทยที่แท้จริงย่อมมีความ

ประพจน์เรียบร้อย สุภาพอ่อนโยน กล้าหาญ อดทน เด็ดขาด ในทางที่ชอบด้วยกฎหมาย และศีลธรรม ดังสโลแกนที่ว่า นักมวยต้องอ่อนน้อมแต่ไม่อ่อนแอ แข็งแรงแต่ไม่แข็งกระด้าง

ราชันย์ เฉลียวศิลป์ (2561) ได้ให้ความหมายของกีฬามวยไทยว่าเป็นวิชาการต่อสู้และป้องกันตัวชนิดหนึ่งที่มีลักษณะผิดแปลกแตกต่างไปจากมวยต่างประเทศ โดยอวัยวะทุกส่วนมิได้ปล่อยนิ่งเฉย ทั้งกำลังกายกำลังใจ และกำลังความคิดเป็นสิ่งที่ทุกคนพึงมี และเป็นสิ่งที่นักมวยทุกคนต้องมีความว่องไวระหว่างตัวต่อตัวโดยปราศจากอาวุธ และต่อสู้กันด้วยความดุเดือดโหดโผน ปัจจุบัน ทางสหพันธ์มวยไทยสมัครเล่นนานาชาติ (IFMA) มีแผนการที่จะผลักดันกีฬามวยไทยเข้าสู่กีฬาโอลิมปิก ซึ่งกำลังอยู่ในช่วงเริ่มต้นของการผลักดันอย่างจริงจัง

วรสิทธิ์ ทองสุข (2565) ได้ให้ความหมายของกีฬามวยไทยว่าเป็นกิจกรรมการเคลื่อนไหวที่สามารถใช้ร่างกายได้ทุกส่วน และยังเป็นการออกกำลังกาย ที่สามารถใช้ทุกส่วนของร่างกายในการออกกำลังกาย และสามารถ พัฒนา ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สติปัญญา และสังคมได้อีกด้วย

มณีวรรณ พูลสวัสดิ์ (2565) ได้ให้ความหมายของกีฬามวยไทยว่ากีฬาที่ใช้ความสามารถหรือความชำนาญเกี่ยวกับวิธีการในการชกมวยไทย เช่น การเตะด้วยเท้า การชกด้วยหมัด การเข้าการถีบ การศอก รวมถึงการรุกและการรับ มวยไทยเป็นเอกลักษณ์ไทยและเป็นศิลปวัฒนธรรมไทยที่ได้วิวัฒนาการมาจากศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวและการสู้รบในการทหารมาเป็นกีฬามวยไทยเพื่อการอนุรักษ์ให้มีการฝึกฝนสืบทอด การแข่งขันกีฬามวยไทยสมัยแรก ๆ ใช้ผ้าดิบพันหมัดและพันข้อมือแทนการสวมนวม แข่งขันกันบนพื้นดิน ใช้เชือกกันล้อมรอบเป็นสังเวียน จนกระทั่งถึงปัจจุบันมีระเบียบและกติกามาตรฐานสำหรับการแข่งขันกีฬามวยไทยตั้งแต่ เวที สังเวียน อุปกรณ์การแข่งขันเครื่องแต่งกายของนักมวย การจำแนกรุ่นและการตัดสิน เป็นต้น มวยไทยเป็นทั้งศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว (Martial Arts) เป็นทั้งกีฬาสมัครเล่นและอาชีพ (Amateur and Professional) และเป็นทั้งการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ (Fitness) ด้วย

จากการสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้สรุปความหมายของกีฬามวยไทยว่า “มวยไทย” จัดเป็นส่วนหนึ่งของ Soft power เป็นศิลปะการต่อสู้อันเป็นเอกลักษณ์ของชาติไทยนับตั้งแต่สมัยกรุงสุโขทัยจนถึงยุคสมัยรัตนโกสินทร์ในสมัยปัจจุบัน มวยไทยเป็นศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวและกีฬาประจำชาติของไทยที่มีประวัติศาสตร์ยาวนาน ไม่เพียงแต่เป็นกีฬาเท่านั้นแต่ยังเป็นส่วนสำคัญของอัตลักษณ์และมรดกทางวัฒนธรรมของไทย ที่ผสมผสานระหว่างศิลปะการต่อสู้ การออกกำลังกาย และปรัชญาการดำเนินชีวิต

7.2 สาระสำคัญของกีฬามวยไทย

นักวิชาการ นักการศึกษาให้ความหมายของสาระสำคัญของกีฬามวยไทย ไว้ดังต่อไปนี้

ปรัชญชัย ใจชาญสุขกิจ (2560) ได้สรุปสาระสำคัญของกีฬามวยไทยว่าสาระสำคัญของศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว คือการฝึกจิตใจของคนให้เอาชนะอุปสรรคด้วยประการทั้งปวง ด้วยกำลังกาย กำลังใจและ การฝึกประจำวันนั้นให้ฝึกอย่างสม่ำเสมอให้เป็นผู้มีความกล้าหาญ มีความมานะ อดทน อดกลั้นต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและที่สำคัญต้องมีความสุภาพ อ่อนน้อมถ่อมตน ทั้งเป็นผู้มีน้ำใจเป็นนักกีฬาที่เข้มแข็งเด็ดเดี่ยวอย่างแท้จริง ทุกคนที่ศึกษาจะเล่นได้ไม่ไ้เลย จนกว่าจะปรับระดับจิตใจให้สูงขึ้นด้วยศิลปะการป้องกันตัวจุดสำคัญที่สุด เมื่อเรียนเพื่อประโยชน์ในการป้องกันตัว จะต้องมีความซบไว คล่องแคล่ว ชำนาญเป็นพิเศษ สามารถป้องกันขัดขวางการโจมตีของคู่ต่อสู้

1. มวยไทยสำคัญต่อบุคคล มวยไทยช่วยพัฒนาร่างกาย อารมณ์ สังคม จิตใจ และสติปัญญาให้เป็นผู้มีความสมบูรณ์ทางกาย และจิตใจ สามารถปรับตัวอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข ดังนั้นคนไทยทุกคนควร จะได้ฝึกฝนเพื่อเป็นการออกกำลังกาย ให้ร่างกายมีสมรรถภาพทางกายดีอยู่เสมอ ทั้งควรจะได้ศึกษาค้นคว้าเรื่องมวยไทยให้เป็นผู้มีความรู้ ความเข้าใจอย่างถูกต้อง ช่วยพัฒนาการทางกาย ช่วยทำให้ร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ มีสมรรถภาพในการทำงานสูง ทำให้ทรวดทรงดี มีบุคลิกภาพที่เหมาะสมในการเป็นผู้นำ เพราะการฝึกซ้อมจะต้องใช้อวัยวะเกือบทุกส่วน จึงเป็นส่วนช่วยให้ทรวดทรงสง่างามสมชายชาตรี ช่วยพัฒนาการทางอารมณ์ การออกกำลังกาย การฝึกซ้อม การแข่งขัน และการต่อสู้ของกีฬามวยไทยนั้น จะพบทั้งความผิดหวังและสมหวัง รวมทั้งความเจ็บปวดด้านร่างกาย นักกีฬามวยไทยจึงต้องมี ความอดทน อดกลั้นเป็นอย่างดีจึงจะสามารถเป็นนักกีฬามวยไทยที่ดีได้ ช่วยพัฒนาการทางจิตใจ คุณธรรม ขบวนการของกีฬามวยไทย มีการขึ้นครูไหว้ครู การนับถือผู้ประสิทธิ์วิทย์การทางมวยไทย ให้การเคารพนับถือผู้ที่มีคุณวุฒิภาวะสูงกว่า การรู้จักเสียสละ กำลังกาย กำลังใจเพื่อคนอื่น ความซื่อสัตย์สุจริต ความยุติธรรม การมีมารยาท มีระเบียบวินัย กล้าหาญ อดทน มีน้ำใจนักกีฬา รู้แพ้รู้ชนะรู้รอบรู้ การฝึกหัดมวยและลงแข่งขันเป็นประจำ ทำให้สามารถควบคุมอารมณ์ต่าง ๆ ได้ มีไหวพริบแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้

2. มวยไทยสำคัญต่อชุมชนและสังคมมวยไทย เป็นกิจกรรมการออกกำลังกายส่วนบุคคล และเป็นการออกกำลังกายร่วมกับหลายคนได้ อาจใช้มวยไทยเพื่อการออกกำลังกาย และจัดการแข่งขันมวยไทยในโอกาสพิเศษต่าง ๆ เช่น งานเทศกาลประเพณี กิจกรรมเกี่ยวกับมวยไทย จึงเป็นสื่อสัมพันธ์ของคนในชุมชนช่วยพัฒนาการทางสังคม กีฬามวยไทยเป็นศิลปวัฒนธรรมไทย

ด้านหนึ่ง ผู้ฝึกหัดมวยไทย ก็เสมือนผู้รักษา ทำนุบำรุง และดำรงไว้ซึ่งความเป็นเอกลักษณ์ของชาติไทย ทั้งเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวโน้มน้าวให้ชาวไทยรักหวงแหนและสามัคคีในหมู่คณะ อันเป็นส่วนหนึ่งที่ส่งเสริมให้ประเทศชาติมีความมั่นคงสืบไป อันเป็นทางที่จะพัฒนาสังคมให้เจริญก้าวหน้าต่อไป

3. มวยไทยสำคัญต่อประเทศชาติ มวยไทยมีส่วนสำคัญในการดำรงเอกราชของชาติไทย ตั้งแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบันเพราะมวยไทยช่วยให้การรบของทหารไทยได้เปรียบคู่ต่อสู้ โดยเฉพาะในระยะประชิดตัว ทหาร ตำรวจไทยจึงได้รับการฝึกฝนเรื่องมวยไทยอย่างต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน มวยไทยแพร่หลายทำให้ชาวต่างชาติรู้จักคนไทย นิยมยกย่องในความสามารถด้านมวยไทยโดยจ้างให้เป็นผู้ฝึกสอนช่วยให้คนไทยมีงานทำ ทำรายได้ให้ประเทศไทยอย่างมีเกียรติและศักดิ์ศรีช่วยเพิ่มสมรรถภาพและประสิทธิภาพของทหารและตำรวจ เนื่องด้วยทหารและตำรวจจะต้องปฏิบัติหน้าที่ปราบปรามโจรผู้ร้าย และออกศึกสงคราม นอกจากการใช้อาวุธยุทธโศปกรณ์แล้ว การต่อสู้ด้วยมือเปล่ายังมีความจำเป็นอยู่มากในการต่อสู้ระยะประชิด มวยจึงช่วยให้ทหารและตำรวจทำงานได้มีประสิทธิภาพมากขึ้น รวมทั้งช่วยให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง และเสริมสร้างความกล้าหาญ เด็ดเดี่ยวในการต่อสู้อีกด้วย

4. มวยไทยสำคัญต่อนานาชาติ มวยไทยมีความสำคัญต่อชาวโลก เนื่องจากหลายประเทศเริ่มหันมาสนใจศิลปะการต่อสู้แบบ มวยไทยและนิยมฝึกซ้อมทั้งเพื่อการออกกำลังกาย และเพื่อการแข่งขัน มีการตั้งชมรมและองค์กรมวยไทยในต่างประเทศมากมาย

5. มวยไทยช่วยทำให้ชาติมั่นคง มวยไทยเป็นเอกลักษณ์ เป็นวัฒนธรรม และวัฒนธรรม คือความมั่นคงของชาติมวยไทยจึงเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ชาติไทยมั่นคง ไม่ว่าคนไทยจะไปอยู่ที่ใด ก็จะนำศิลปะมวยไทยไปฝึกปฏิบัติ และเผยแพร่ สร้างความสัมพันธ์อันดีในหมู่คนไทยด้วยกัน ช่วยให้เกิดสวัสดิภาพแก่บุคคลและสังคม มวยเป็นศิลปะป้องกันตัว เมื่ออยู่ในสังคมใดก็สามารถใช้ศิลปะมวยไทยป้องกันอันตราย ที่เกิดแก่ชีวิตและทรัพย์สินของคน ในสังคมได้ ทำให้สังคมนั้นมีความเจริญก้าวหน้า มีสวัสดิภาพและความมั่นคง ทั้งยังยึดเป็นอาชีพที่มั่นคง และทำรายได้ให้กับตนเอง รายได้เข้าประเทศอีกด้วย

7.3 ทักษะการต่อสู้ป้องกันตัวของกีฬามวยไทย

นักวิชาการ นักการศึกษาให้ความหมายของทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย) ไว้ดังต่อไปนี้

สำราญ สุขแสง (2560) ได้สรุปทักษะการต่อสู้ป้องกันตัวของกีฬามวยไทยว่าทักษะมวยไทยถือเป็นปัจจัยที่สำคัญในการฝึกมวยไทยและนำไปใช้ ในการแข่งขัน ปัจจุบัน การใช้ทักษะของ

นักมวยไทยหรือผู้ที่ฝึกมวยไทยพบว่า นักมวยไทยคนใดมีความเชี่ยวชาญทักษะอย่างใดอย่างหนึ่ง ก็จะใช้เพียงทักษะเดียวประจำในขณะที่ทำการต่อสู้หรือการแข่งขันทันที ในปัจจุบันนักมวยไทยอาชีพในการแข่งขันจะต้องมีความเชี่ยวชาญในการใช้ทักษะของมวยไทยทั้งหมด เพื่อให้เกิดการได้เปรียบคู่ต่อสู้ ดังนั้นในบทนี้ผู้เขียนได้แสดงเนื้อหาของการใช้ทักษะมวยไทยซึ่งประกอบด้วยวิธีการใช้หมัด เท้า เข่า และศอก

จากการสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้สรุปทักษะการต่อสู้ป้องกันตัวของกีฬามวยไทยว่าประกอบด้วยหลายองค์ประกอบที่สำคัญ ดังต่อไปนี้

1. การยืนและการเคลื่อนที่ ทำยืนมวยไทยแบบพื้นฐาน และการเคลื่อนที่อย่างคล่องแคล่วในสังเวียน

2. การชก หมัดตรง หมัดเหวี่ยง หมัดฮุค และหมัดอัปเปอร์คัต

3. การเตะ เตะตรง เตะเฉียง เตะกลับหลัง และเตะตัด

4. การใช้เข่า เข่าตรง เข่าพุ่ง และเข่าบิน

5. การใช้ศอก ศอกตี ศอกตัด ศอกพุ่ง และศอกกลับหลัง

6. การป้องกัน การบล็อก การหลบ และการรับ

7. การคลinch การจับ การล็อก และการต่อสู้ระยะประชิด

8. การอ่านเกม การวิเคราะห์คู่ต่อสู้และการปรับกลยุทธ์ในการต่อสู้

9. ความแข็งแกร่งทางจิตใจ สมาธิ ความอดทน และความมุ่งมั่น

10. ความฟิตและความทนทาน การฝึกซ้อมอย่างหนักเพื่อเพิ่มความแข็งแรงและความอดทน การพัฒนาทักษะเหล่านี้ต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอและระยะเวลานาน ภายใต้การดูแลของผู้สอนมวยที่มีประสบการณ์ และความรู้ของทักษะที่ถูกต้อง

7.4 ประโยชน์ของกีฬามวยไทย

วิเชียร สิงห์ปรีชา (2542) ได้สรุปประโยชน์ของกีฬามวยไทยว่า จากประวัติความเป็นมาของกีฬามวยไทย ซึ่งยอมรับกันว่าเป็นกีฬา และการละเล่นดั้งเดิมของชนชาวไทย ดังนั้นมวยไทยจึงมีองค์ประกอบทั้งด้านความสำคัญ คุณค่าและประโยชน์ครบถ้วน ซึ่งหากว่าจะรวบรวมคุณค่าและประโยชน์ของกีฬามวยไทยเข้าด้วยกันในเชิงของการวิเคราะห์สามารถจำแนกออกได้ดังต่อไปนี้

1. ทำให้ร่างกายเกิดพัฒนาการ เพราะในขณะที่เล่นกีฬาหรือแสดงการเล่นมวยไทยนั้น ร่างกายต้องเคลื่อนไหว ต้องใช้พลังกำลังเพื่อเอาชนะคู่แข่งขันผู้เล่นจึงมีการตระเตรียมร่างกายให้

พร้อมก่อนการเล่น และเมื่อขณะเล่นก็เท่ากับว่าผู้เล่นได้ออกกำลังกายไปในตัว ทำให้ร่างกายแข็งแรง สุขภาพดีบุคลิกสง่างาม และเพิ่มภูมิคุ้มกันโรคอีกด้วย

2. ทำให้สุขภาพจิตดี เนื่องจากการเล่นมวยไทยนั้นจัดเป็นทั้งการเล่นกีฬาและกิจกรรมนันทนาการ ผู้เล่นจึงได้รับความสนุกสนานต่อการประกอบกิจกรรมที่ตนชอบ ส่งผลให้จิตใจและอารมณ์เบิกบาน ผ่อนคลายความตึงเครียดได้อย่างดี

3. ส่งเสริมความสามัคคีในหมู่คณะ การเล่นมวยไทยจะมีผู้ร่วมเล่นกันหลายคน รวมทั้งผู้ดู ผู้ชม และผู้เชียร์อีกด้วย การได้ร่วมกิจกรรมที่ตนชื่นชอบการได้สนุกสนานร่วมกัน ความคุ้นเคย ย่อมเกิดมีขึ้น ซึ่งเป็นพื้นฐานของความกลมเกลียวกัน ต่อมาหากมีปัญหาอื่นใดความผูกพันดังกล่าวย่อมทำให้เขาเหล่านั้นต้องเกื้อกูลช่วยเหลือกันและกันเป็นอย่างดี

4. ทำให้เกิดน้ำใจนักกีฬา หรือน้ำใจนักสู้ที่แสดงออกโดยมีพื้นฐานแห่งความถูกต้อง ยุติธรรมเป็นเกณฑ์ เพราะการเล่นมวยไทยย่อมต้องมีการแข่งขันมีการได้เปรียบเสียเปรียบ มีการพ่ายแพ้และได้รับชัยชนะ มีการผิดหวังและสมหวัง สิ่งเหล่านี้สามารถหล่อหลอมและฝึกฝนจิตใจของผู้เล่นให้เข้มแข็งกล้าหาญและอดทน รวมทั้งการเป็นผู้รู้แพ้ รู้ชนะ รู้ถอย ซึ่งเป็นอุปนิสัยที่สังคมต้องการ และเป็นอุปนิสัยที่สอดคล้องกับอุดมคติของวาทะกวี

5. เป็นการส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ การเล่นมวยไทยทุกครั้งย่อมต้องมีการปรึกษาหารือและตกลงกันถึงวิธีการเล่น อาจมีการกำหนดแผนการเล่น ผู้เล่นเองก็เช่นกัน ต้องคิดตลอดเวลาถึงวิธีการที่จะเอาชนะคู่แข่ง หรือคิดค้นกลวิธีการเล่นแปลกใหม่ การใช้ความคิดจึงถูกปลูกฝังในตัวผู้เล่นโดยปริยาย โดยเฉพาะตัวเด็กและเยาวชนหากได้รับการฝึกฝนกีฬามวยไทยตั้งแต่วัยเยาว์ จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์เมื่อเติบโตใหญ่ขึ้น

6. สร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตและการรู้จักนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน การเล่นมวยไทยเปรียบได้กับการเลียนแบบผู้เล่นจำเป็นต้องประกอบด้วยทักษะและท่าทางให้คล้ายคลึงกับบุคคลอื่น ซึ่งเท่ากับเป็นการเพิ่มพูนประสบการณ์ของตนเองและสะสมไปเรื่อย ๆ จนชำนาญชำนาญ ต่อจากนั้นจึงนำความชำนาญเหล่านั้นไปใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งถูกปลูกฝังมาจากการเล่นและประยุกต์ไปสู่กิจกรรมของชีวิตด้านต่าง ๆ

7. เป็นการฝึกปฏิภาณไหวพริบ การเล่นมวยไทยนอกจากผู้เล่นต้องใช้ประสบการณ์และความสามารถอย่างเต็มที่แล้ว ในขณะที่เล่นปัญหาต่าง ๆ ถูกระดมมาอย่างมากมายจากคู่แข่ง โดยแทบไม่มีเวลาให้ผู้เล่นได้ใช้ความคิดแก้ปัญหาเหล่านั้น ฉะนั้น กีฬามวยไทยจึงเป็นเครื่องมือที่ดีที่สุดชนิดหนึ่งการฝึกสมองด้านการใช้ความคิดของผู้เล่น ซึ่งความคิดในที่นี้คือการแก้ปัญหา

เฉพาะหน้า และการตัดสินใจที่เด็ดขาดฉบับพลัน ผู้เล่นเองถูกปลุกฝังด้านนี้โดยแทบไม่รู้ตัว เพราะขณะเล่นหากผู้เล่นลังเลใจเมื่อใด เมื่อนั้นโอกาสทองที่กำลังไขว่คว้า ก็ย่อมต้องหลุดลอยไปโดยฝีมือของคู่แข่งซึ่งมีปฏิภาณไหวพริบดีกว่า

8. สร้างเสริมการมีวินัยในตนเอง กีฬามวยไทยมีกฎกติการะเบียบวิธีการเล่น มีผู้เล่น มีผู้นำทีม มีครูฝึก มีผู้ตัดสิน ซึ่งบุคคลที่กล่าวมาทุกคนจะปฏิบัติหน้าที่ตามบทบาทของตนที่ได้รับมอบหมาย ผู้เล่นต้องเล่นตามกติกาต้องเชื่อฟังครูผู้ฝึก และผู้ตัดสิน การปฏิบัติตนภายใต้กฎเกณฑ์ดังกล่าวให้ได้ดี ผู้เล่นต้องถูกฝึกฝนตนให้อยู่ในฐานะผู้ตามที่ดี ต้องคอยควบคุมพฤติกรรมตนเองมิให้ปฏิบัตินอกหล่นออกรอยเพราะจะถูกลงโทษตามระเบียบ ดังนั้นการเล่นกีฬาและการปฏิบัติตามกฎของการละเล่นต่าง ๆ จึงเป็นการฝึกวินัยในตนเองควบคู่กันไป กีฬามวยไทยจะสร้างความเป็นผู้มีน้ำใจนักกีฬาให้กับผู้เล่นบนเวที และจะสร้างความเป็นสุภาพบุรุษให้เมื่อเขาอยู่นอกสังเวียน

9. ช่วยลดปัญหาการประทุพติผิด โดยเฉพาะในกลุ่มเด็กวัยรุ่นและเยาวชน กีฬามวยไทยนอกจากจะช่วยส่งเสริมการมีวินัยในตนเองของผู้เล่นแล้วผู้เล่นย่อมถูกหล่อหลอมให้ประพฤติตนเป็นสุภาพบุรุษในสนามแข่งขันในขณะเดียวกันเขาก็จะนำพฤติกรรมที่ดีนั้นออกมาใช้ในสนามชีวิตด้วย การเล่นมวยไทยจึงช่วยลดปัญหาทางสังคมได้หลายประการ อาทิ ปัญหาการคบเพื่อนปัญหาสิ่งเสพติด ปัญหาการเสื่อมเสียศีลธรรม ปัญหาเด็กเกเร ฯลฯ ทั้งนี้เพราะทุกคนรู้จักนำเวลาว่างมาใช้ประโยชน์โดยการประกอบกิจกรรมกีฬานั้นเอง

10. บ่งบอกถึงความเจริญรุ่งเรืองเรื่องด้านขนบธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรมด้านการกีฬาของไทย ซึ่งนั่นคือแสดงให้เห็นว่าประเทศไทยเป็นชาติที่เจริญรุ่งเรืองมาแต่เก่าก่อน โดยเฉพาะในแง่ของการแสดงออกซึ่งเอกลักษณ์ทางขนบธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรมที่มีความเป็นตัวของตัวเองอันเป็นความภาคภูมิใจอย่างยิ่งของมวลชนชาวไทย และเป็นสิ่งที่เชิดหน้าชูตาประเทศชาติได้ทางหนึ่ง

11. ช่วยสร้างเสริมสัมพันธไมตรีระหว่างประเทศ ปัจจุบันโลกก้าวไกลด้วยกระแสแห่งโลกาภิวัตน์ ระบบสื่อสารที่ทันสมัย ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศเป็นไปอย่างกว้างขวางทั่วโลก กีฬามวยไทยถูกนำมาใช้เป็นองค์ประกอบหนึ่งในการเสริมสร้างสัมพันธไมตรีกับนานาชาติ ด้วยการเผยแพร่ศิลปะมวยไทยในต่างประเทศการจัดการแข่งขันมวยไทยชิงชนะเลิศนานาชาติทั้งประเภทมวยอาชีพและมวยสมัครเล่น การแสดงศิลปะมวยไทยในงานนิทรรศการวัฒนธรรมระหว่างประเทศ เป็นต้น ซึ่งกิจกรรม ดังกล่าวบางครั้งมีการถ่ายทอดผ่านเครือข่ายโทรทัศน์นาคมไปยังประเทศอื่นด้วยกีฬามวยไทยของไทยนับว่ามีความสำคัญ มีคุณค่าและประโยชน์อย่างมหาศาลต่อสำนึกของคนไทยและต่อความเป็นไทยอย่างแท้จริง สมควรที่อนุชนทุกรุ่นควรจักได้

ศึกษาเรียนรู้และสานต่อมรดกอันล้ำค่านี้ให้ยืนยงอยู่เป็นเอกลักษณ์คู่บ้านคู่เมืองตลอดไป ภายใต้การสนับสนุนและส่งเสริมอย่างแท้จริงจากภาครัฐและเอกชนโดยปราศจากผลประโยชน์ในแง่ธุรกิจ ขณะเดียวกันนักวิชาการที่เกี่ยวข้องทุกคน ทั้งนิสิต นักศึกษา และครูบาอาจารย์ก็ควรปฏิบัติตนเป็นนักอนุรักษ์นิยมทางด้านนี้อย่างเต็มที่เพื่อดำรงคุณค่าแห่งกีฬามวยไทย อย่างน้อยที่สุดในอนาคตคงได้เห็นกีฬามวยไทยได้เล่นและได้แสดงในสถานที่ท่ามกลางผู้ชมมากมายคอยให้การสนับสนุนทั้งในประเทศและต่างประเทศ รวมทั้งการแข่งขันมวยไทยในกีฬาแห่งชาติ กีฬาซีเกมส์ เอเชียนเกมส์และโอลิมปิก ซึ่งนั่นหมายความว่ากีฬามวยไทยคือกีฬาสากลที่ทุกคนในโลกรู้จักและเข้าใจลึกซึ้งถึงความสำคัญ คุณค่า และประโยชน์อย่างแท้จริง

ชำนาญ ชินสีห์ (2560) ได้สรุปประโยชน์ของกีฬามวยไทยประกอบไปด้วยข้อมูลดังต่อไปนี้

1. กีฬามวยไทยช่วยพัฒนาการทางร่างกาย ผู้ที่ฝึกมวยไทยมีร่างกายแข็งแรงสมชายชาติตรี มีบุคลิกภาพเหมาะสมในการเป็นผู้นำ
2. กีฬามวยไทยช่วยพัฒนาการทางอารมณ์การแข่งขันกีฬามวยไทยมีแพ้ชนะ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้การเข้าแข่งขันและมีประสบการณ์มาก ๆ จะทำให้มีวุฒิภาวะทางอารมณ์ เข้าใจความเป็นมาเป็นไปของชีวิตได้ดี
3. กีฬามวยไทยช่วยพัฒนาการทางด้านสังคมการฝึกกีฬามวยไทยทำให้ผู้ฝึกมีสังคมใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ช่วยให้เยาวชนห่างเหินออกจากพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางสังคม ส่งผลให้สังคมดีขึ้น
4. กีฬามวยไทยช่วยพัฒนาด้านจิตใจวัฒนธรรมมวยไทยเป็นวัฒนธรรมที่เคารพพ่อ แม่ ครู อาจารย์ พี่ น้อง ฝึกมารยาทวินัย ความอดทน กล้าหาญ มีน้ำใจนักกีฬา รู้แพ้ รู้ชนะ
5. กีฬามวยไทยช่วยให้เกิดสวัสดิภาพแก่บุคคลและสังคมผู้ฝึกมวยไทยสามารถใช้วิชาป้องกันร่างกาย ชีวิต ทรัพย์สินของตนเองและบุคคลอื่น ๆ ได้ไม่ว่าจะคับขัน
6. กีฬามวยไทยช่วยเพิ่มสมรรถภาพและประสิทธิภาพทางอาชีพทหารและตำรวจได้ เนื่องจากอาชีพทหารและตำรวจเป็นอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการต่อสู้ป้องกันตัว ถ้าหากบุคคลหรือกลุ่มอาชีพต่าง ๆ เหล่านี้ได้เรียนวิชามวยไทยแล้ว สามารถจะเสริมอาชีพให้มั่นคงได้
7. กีฬาสร้างเสริมคุณธรรมคนที่ฝึกมวยจะถูกปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมให้เกิดในตัวผู้ฝึก มวยนับตั้งแต่การครอบครอง การสาบานตน และหลักการของนักมวยไทยปรากฏในข้อความที่สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กล่าวว่า หลักการฝึกมวยมิได้มุ่งเพียงฝึกฝนให้มีสมรรถภาพในด้านกำลังกาย ความว่องไว ความมีปฏิภาณเท่านั้น แต่มุ่งฝึกจิตใจให้สุภาพ

และมีศีลธรรมอันดีด้วย ดังที่ พล พระประแดง กล่าวไว้ว่า นักกีฬามวยไทยเป็นผู้รังความเสื่อมโทรมของศีลธรรมให้ยับยั้งอยู่เพราะกีฬามวยไทยเป็นผู้มีความตั้งใจ สมัครงใจสามัคคี พร้อมเพรียง หมั่นคณะ แพ้ไม่เสียใจ ชนะไม่หลงตัว ไม่อาฆาตแค้น ไม่เยาะเย้ยคู่ต่อสู้ มีวินัยยอมรับคำตัดสินโดยดี ไม่เอาเปรียบคู่ต่อสู้โดยการซ้ำเติม เมื่อคู่ต่อสู้พลงเพลอ ไม่เห็นแก่ตัวเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่คนอื่น

จากการสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้สรุปประโยชน์ของกีฬามวยไทยว่าเป็นทั้งกีฬา และเป็นยุทธวิธีของไทย ซึ่งประดิษฐ์คิดเอาอวัยวะบางส่วนของร่างกายเป็นอาวุธประหารศัตรู และทำการป้องกันตัวให้นักเป็นเบาได้ ดังนั้นมวยไทยจึงเป็นได้ทั้งวิธีการต่อสู้กีฬา กิจกรรมการเคลื่อนไหวและถือว่าเป็นยุทธวิธีป้องกันตัวที่มีลักษณะเป็นทั้งศาสตร์จากพื้นฐานการใช้หมัด เท้า เข่า ศอกที่กล่าวมา ผู้เรียนจำเป็นต้องฝึกฝนจนชำนาญ สามารถนำมาใช้ได้อย่างครบถ้วนและคล่องแคล่ว เพราะทักษะที่กล่าวมาข้างต้นเหล่านั้นเป็นเพียงพื้นฐานเบื้องต้น การเรียนรู้เกี่ยวกับมวยไทยจนถึงขั้นที่เรียกว่า “ศิลปะ” นั้น ยังมีรายละเอียดลึกซึ้งอีกมากมายและที่สำคัญกีฬามวยไทยมิได้ประกอบขึ้นด้วยทักษะทางกีฬาประการเดียว การชกมวยไทยต้องมียุทธศาสตร์ประกอบที่สำคัญอีกสองประการคือ ทักษะหรือความสามารถทางด้านร่างกายและจิตใจควบคู่กันด้วย

8. การวัดและประเมินผลทางการศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ (2551) การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ต้องมีจุดมุ่งหมายพื้นฐานสองประการ ประการแรกคือการวัดประเมินเพื่อพัฒนาผู้เรียน ดำเนินการโดยเก็บรวบรวมข้อมูลการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง วิเคราะห์และแปลความหมาย แล้วนำมาปรับปรุงการเรียนรู้และการสอน การวัดประเมินผลกับการสอนจึงเป็นเรื่องเดียวกัน การขาดสิ่งใดสิ่งหนึ่งจะส่งผลต่อประสิทธิภาพการเรียนการสอน

จากการศึกษาการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ผู้วิจัยสังเคราะห์การประเมินผลการเรียนแบบ Formative Assessment และ Summative Assessment ได้ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 2 การเปรียบเทียบการประเมินผลแบบ Formative Assessment และ Summative Assessment

หัวข้อ	Formative Assessment	Summative Assessment
วัตถุประสงค์	ตรวจสอบความเข้าใจ ของผู้เรียน	วัดผลผ่านหรือไม่ผ่าน
วัดและประเมินผลเมื่อไหร่	ตรวจสอบระหว่างเรียน	หลังเรียน
วัดและประเมินผลบ่อยแค่ไหน	ต่อเนื่องและตลอดเวลา	ท้ายคาบ / ระหว่างคาบ / ปลายภาค

8.1 ความหมายการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้

ตาราง 3 การเปรียบเทียบความหมายของการวัดผล

ชื่อ / ปี	ความหมายของการวัดผล
จินดารัตน์ สาระคน (2566)	กระบวนการหรือวิธีการเพื่อให้ได้จำนวนตัวเลขซึ่งมีความหมายแทน ปริมาณ หรือขนาด หรือคุณสมบัติของสิ่งที่ต้องการวัด
หนังสือการวัดผลทางการศึกษา	การวัดคุณลักษณะ (Attribute) ของบุคคลจากผลการตอบคำถามในแบบทดสอบตามกฎหมายที่กำหนดเพื่อแสดงคุณค่าซึ่งปริมาณหรือตัวเลขที่วัดได้การวัดผลนอกจากใช้แบบทดสอบแล้วยังรวมถึงการใช้เครื่องมืออื่นเพื่อ รวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณหรือเชิงคุณภาพด้วย เช่น การสังเกตพฤติกรรม การสัมภาษณ์การตรวจผลงานต่าง ๆ
ศิริชัย กาญจนวสี (2553)	การวัดเป็นกระบวนการกำหนด ให้แก่สิ่งต่าง ๆ ตามกฎหมาย การวัดจะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัย องค์ประกอบที่สำคัญ 3 ส่วน ดังนี้ 1) จุดมุ่งหมายของการวัดต้องมีความชัดเจนว่าต้องการวัดสถานการณ์ เช่นไร และวัดไปทำไม 2) เครื่องมือที่ใช้วัด เช่น แบบสอบถาม แบบสอบถาม รายการแบบสัมภาษณ์ แบบประเมินค่า การสังเกต โดยตรง เป็นต้น โดยเครื่องมือต้องมีหน่วยที่ใช้ในการวัดและมีมาตรา เปรียบเทียบระหว่างหน่วย 3) การแปลผลและนำผลไปใช้
สมบูรณ์ ดันยะ (2545)	กระบวนการในการกำหนดหาจำนวน ปริมาณ อันดับ หรือรายละเอียดของคุณลักษณะหรือพฤติกรรมความสามารถของบุคคลโดยใช้เครื่องมือในการวัดกระบวนการดังกล่าวจะทำให้ได้ตัวเลขหรือข้อมูล

จากการศึกษาเรื่องความหมายของการวัดผล ผู้วิจัยสรุปได้ว่าการวัดผลจัดเป็นกระบวนการที่จะให้ได้มาซึ่งตัวเลข หรือตัวสัญลักษณ์ที่มีความหมายแทนพฤติกรรม หรือคุณลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งที่ต้องการวัดอย่างมีกฎเกณฑ์โดยมีเครื่องมือสำหรับการใช้วัด

ตาราง 4 การเปรียบเทียบความหมายของการประเมินผล

ชื่อ / ปี	ความหมายของการประเมินผล
จินดารัตน์ สารคน (2566)	กระบวนการตัดสิน คุณค่า หรือคุณภาพของผลที่ได้จากการวัด คุณลักษณะของสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเทียบกับเกณฑ์ หรือมาตรฐาน อย่างใดอย่างหนึ่ง
สันติ งามเสริฐ (2553)	กระบวนการในการตัดสินคุณค่าของสิ่งต่างๆ โดยอาศัย ข้อมูลจากการวัดนำมาพิจารณาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ กระบวนการประเมิน ประกอบด้วย 3 ส่วน ได้แก่ 1) ผลที่ได้จากการวัด 2) เกณฑ์ที่ตั้งไว้ 3) การตัดสินคุณค่า

จากการศึกษาเรื่องความหมายของการวัดผล ผู้วิจัยสรุปได้ว่าการประเมินผลเป็นกระบวนการอย่างมีระบบโดยการนำ ข้อมูลทั้งหลายที่ได้การวัดมาพิจารณาวิเคราะห์แปลความหมาย เพื่อที่จะตัดสินหรือสรุปคุณภาพ และคุณลักษณะต่าง ๆ ที่ได้จากการวัดผลที่ได้ นั่นคือ ดี - เลว , สูง - ต่ำ , มาก - น้อยกว่าเกณฑ์ หรือมาตรฐานที่ตั้งไว้อย่างไร การประเมินผลจะต้องเน้นในเรื่องของคุณภาพมากกว่าปริมาณ ต้องใช้ข้อมูลหลายด้านนำมาวิเคราะห์แบบผสมผสาน

จากการศึกษาผู้วิจัยสังเคราะห์ความหมายของคำว่า การวัดผล และการประเมินผล สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างได้ ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 5 การเปรียบเทียบความหมายความหมายของการวัดผลและการประเมินผล

การวัดผล	การประเมินผล
1) เป็นการกำหนดรายละเอียด	1) เป็นการกำหนดระดับคุณค่า ตัดสินลงข้อสรุป
2) กระทำอย่างละเอียดทีละด้าน	2) สรุปรวมเป็นข้อชี้ขาด
3) ใช้เครื่องมือเป็นหลัก	3) ใช้ผลการวัดเป็นหลักในการพิจารณา
4) ผลที่ได้เป็นข้อมูลรายละเอียด	4) ผลที่ได้เป็นการตัดสินใจ
5) อาศัยวิธีการทางวิทยาศาสตร์	5) อาศัยการใช้ดุลยพินิจ

8.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผลด้านการศึกษา

ในการวัดและประเมินผลด้านการศึกษานั้น จะใช้เครื่องมือโดยอิงขึ้นกับลักษณะ จุดประสงค์การศึกษาและแนวทางการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ เครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผล การเรียนรู้มีหลายลักษณะ แต่ละชนิดมีทั้ง ข้อดี และข้อจำกัด พอสรุปได้ดังต่อไปนี้

8.2.1 แบบทดสอบ

แบบทดสอบคือชุดของคำถามหรือสิ่งเร้าที่นำไปใช้ให้ผู้สอบตอบสนองออกมา ชุดของสิ่งเร้านี้มักอยู่ในรูปของข้อคำถาม ซึ่งอาจให้เขียนตอบแสดงพฤติกรรม ให้พูดออกทางวาจา ก็ได้ ทำให้สามารถวัดได้สังเกตได้ และนำไปสู่การแปลความหมายได้ แบบทดสอบนี้สามารถใช้ได้

กับการวัดพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย แต่ส่วนใหญ่นิยมวัดทางด้านพุทธิพิสัย แบบทดสอบแบ่งตามจุดมุ่งหมายออกเป็น 3 ชนิด ดังต่อไปนี้

1. รูปแบบและวิธีการใช้แบบทดสอบแบ่งเป็น 3 ลักษณะ คือ

1.1 แบบสอบปากเปล่า (Oral test)

1.2 แบบเขียนตอบ (Paper-pencil test)

1.3 แบบปฏิบัติ (Performance test)

2. แบบทดสอบวัดความถนัดหรือทักษะ (Aptitude test) เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดศักยภาพระดับสูงของบุคคลว่า สมรรถภาพในการเรียนรู้มีมากน้อยเพียงใด และควรเรียนด้านใด หรือทำงานในด้านใด จึงจะเหมาะสม และมีแนวโน้มให้ประสบความสำเร็จ แบบทดสอบประเภทนี้ แบ่งย่อยได้เป็น 2 ประเภท คือ แบบทดสอบความถนัดในการเรียน (Scholastic aptitude test) และแบบทดสอบความจำเพาะ (Specific test) ซึ่งแบ่งความถนัดเป็น 7 ด้าน ได้แก่ ด้านภาษา การใช้คำ ตัวเลข มิติสัมพันธ์ ความจำ การสังเกตรับรู้ และการใช้เหตุผล

3. แบบทดสอบวัดความสัมพันธ์ของบุคคลเป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดเกี่ยวกับบุคลิกภาพหรือการปรับตัวของบุคคลในสังคม รวมถึงการวัดความสนใจต่อสิ่งต่าง ๆ ในรูปแบบทดสอบวัดลักษณะบุคคล เช่น แบบทดสอบความเกรงใจ แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ เป็นต้น

8.2.2 แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า

แบบสอบถามเป็นชุดของคำถามที่เกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง สร้างขึ้นเพื่อตรวจสอบ ข้อเท็จจริง ความคิดเห็น ความรู้สึก ความเชื่อ และความสนใจต่าง ๆ ในทางการศึกษามักนิยมใช้วัดและประเมินผลด้านจิตพิสัยได้แก่ มาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) เป็นเครื่องมือที่ได้ทั้งให้ผู้ถูกวัดประเมินตนเอง

8.2.3 แบบสำรวจรายการ แบบสำรวจรายการมีลักษณะคล้ายมาตราส่วน

ประเมินค่าของลิเคิร์ท เพียงแต่ส่วนที่เป็นคำตอบไม่ได้กำหนดค่าระดับความรู้สึกว่ามีมากน้อยเพียงใด แต่เป็นการตอบเพียง 2 ตัวเลือกว่า มี - ไม่มี , ใช่ - ไม่ใช่ , เคย - ไม่เคย

8.2.4 แบบวัดเชิงสถานการณ์ เป็นแบบวัดที่สอบถามถึงแนวคิดและความรู้สึก

หากอยู่ในสถานการณ์สมมติใดที่ผู้ออกข้อสอบสร้างขึ้น อาจบรรจุไว้ในส่วนที่เป็นข้อความหรือส่วนที่เป็นคำตอบก็ได้ โดยอาจนำเสนอเหตุการณ์ด้วยข้อความ รูปภาพ หรือสื่ออื่นๆ

ตัวอย่างเช่น หากท่านพบผู้ป่วยที่เดินมาพบท่านด้วยลักษณะตัวเอียงอย่างมาก ท่านจะดำเนินการอย่างไรเป็นลำดับแรก 1) สอบถามชื่อที่อยู่ 2) สอบถามอาการ 3) ให้การรักษาทางกายบำบัด 4) รับให้ผู้ป่วยนอนบนเตียง

8.2.5 แบบสังเกต การสังเกตที่ดีควรแบ่งเป็นช่วง ไม่นานเกินไป และไม่ควรติดต่อกันเป็นระยะเวลานาน ควรมีแบบฟอร์มสำหรับการสังเกตไว้ล่วงหน้า เพื่อเป็นแนวทางและสำหรับการบันทึกพฤติกรรมที่สังเกตได้

หลักการสังเกตที่ดี ประกอบด้วย

1. สังเกตเฉพาะเรื่องที่กำลังสนใจเท่านั้น
2. สังเกตอย่างมีจุดมุ่งหมาย
3. ควรพินิจพิจารณาให้เข้าใจในรายละเอียด
4. มีการจดบันทึกสิ่งที่ตรงกับจุดมุ่งหมายของการสังเกตไว้อย่างครบถ้วน
5. ข้อมูลที่ได้จากการสังเกตควรตรวจสอบจนมั่นใจ อาจตรวจสอบกับผู้สังเกตอื่น

หรือหลักฐานอื่นประกอบยืนยันตรงกัน

8.3 การวัดด้านทักษะพิสัย

ทักษะพิสัยเป็นความสามารถในเชิงปฏิบัติการหรือการกระทำให้เกิดผลอย่างใดอย่างหนึ่ง ทักษะพิสัยสามารถจำแนกออกเป็น 7 ระดับ ดังต่อไปนี้ 1) การรับรู้ 2) เตรียมความพร้อม 3) การตอบสนองตามแนวทางที่กำหนดให้ 4) ความสามารถด้านกลไก 5) การตอบสนองที่ซับซ้อน 6) ความสามารถในการตัดแปลง และ 7) ความสามารถในการริเริ่ม

8.4 การวัดพฤติกรรมด้านทักษะพิสัย

เป็นการวัดความสามารถในการทำงานหรือการทำกิจกรรม อาจเรียกว่า การวัดภาคปฏิบัติ ซึ่งการวัดพฤติกรรมดังกล่าวมักเป็นการประสานสัมพันธ์ระหว่าง พุทธพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย ลักษณะสำคัญของการวัด คือ 1) สามารถวัดได้ทั้งรายบุคคลหรือเป็นกลุ่ม 2) ลักษณะงานที่แตกต่างกันต้องใช้วิธีการวัดหรือกระบวนที่ต่างกัน ตัวอย่างเช่น วัดทักษะด้านดนตรี ก็จำเป็นต้องใช้วิธีการวัดต่างกัน 3) สามารถแบ่งวัดเป็นกระบวนงานหรือทักษะย่อย 4) ลักษณะการวัดแยกได้เป็น 3 ระดับ 1) ระดับพฤติกรรมโดยการสังเกตพฤติกรรมขณะปฏิบัติ 2) ระดับผลลัพธ์ พิจารณาจากพฤติกรรมย่อยที่ปรากฏ 3) ระดับประสิทธิผล เป็นการวัดผลงานเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์

8.5 เครื่องมือวัดด้านทักษะพิสัย

วิธีการและเครื่องมือที่นิยมวัดทักษะที่นิยมใช้ ได้แก่ การทดสอบ แบบสังเกต แบบสำเร็จรายการ และมาตราส่วนประมาณค่า ซึ่งแต่ละประเภทมีความเหมาะสมแตกต่างกัน เพื่อความเหมาะสม และเกิดความชัดเจนในการวัดอาจประยุกต์ใช้เครื่องมือหลายชนิดแตกต่างกัน

8.5.1 การทดสอบ (Testing)

การทดสอบเป็นวิธีที่นิยมใช้มากในการวัดผลด้านทักษะพิสัย โดยสามารถใช้ได้ทั้งการทดสอบแบบปากเปล่าหรือการสอบข้อเขียน

การสอบข้อเขียนเหมาะสำหรับเนื้อหาที่เป็นทฤษฎี ผู้สอบกลุ่มใหญ่ และเป็นการตรวจสอบความรู้ก่อนปฏิบัติจริงเพื่อลดความเสี่ยงที่จะเกิดความเสียหายหากสอบปฏิบัติจริง

ส่วนการสอบปากเปล่าเป็นการตรวจสอบความรู้ความสามารถรายบุคคล ซึ่งมีความหลากหลาย แต่มีข้อเสียคือเกิดความได้เปรียบเสียเปรียบ โดยเฉพาะผู้สอบที่มาทีหลังมีโอกาสในการเตรียมตัวได้มากกว่า

8.5.2 การสังเกต

เป็นการสังเกตการปฏิบัติงานของผู้สอบ เครื่องมือที่ใช้ประกอบการสังเกตได้แก่ แบบบันทึกข้อมูลแบบสำรวจแบบ Check list และมาตราส่วนประมาณค่า ซึ่งเป็นวิธีที่ดีที่สุด ผู้สอบมีโอกาส เห็นกระบวนการลำดับขั้นตอนทำงานของผู้เรียน เห็นพฤติกรรมต่าง ๆ ในสภาพจริง เพื่อเป็นการลดความกังวลผู้ประเมินอาจมอบหมายให้ผู้เรียนอื่น หรือผู้ร่วมสอนช่วยประเมินก็ได้

8.5.3 แบบสำรวจรายการ (Checklist)

มักใช้เป็นเครื่องมือในการตรวจสอบรายการกิจกรรม และพฤติกรรมในการปฏิบัติงานว่ามีรายการและหากมี มีมากน้อยเพียงไร คุณภาพเป็นอย่างไร

9. การวิจัยที่เกี่ยวข้อง

9.1 การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share)

การศึกษากการวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) หลากหลายฉบับงานวิจัย โดยต่อจากนี้ ผู้วิจัยจะนำเสนอเอกสารการวิจัยที่นำมาใช้ในการวิจัยฉบับนี้ ซึ่งประกอบไปด้วยการวิจัยดังต่อไปนี้

ตาราง 6 การเปรียบเทียบวิธีคิดการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share)

ตารางการสังเคราะห์การวิจัยในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share)

ชื่อผู้แต่ง/ปี พ.ศ. /ชื่อเรื่อง	S (Setting)	P (Perspective)	I (Intervention)	C (Comparison)	E (Evaluation)
1) ผลการฝึกเทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิค Think Pair Share ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้วิชาสังคมศึกษาของสังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	ระดับมัธยมศึกษา	ผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 60 คน สุ่มออกเป็น 2 กลุ่มทดลอง และ 30 คน	1) การฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนคู่คิด	1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษา	จากการศึกษาพบว่า 1) ผู้เรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนคู่คิด มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาหลังการฝึกสูงกว่าก่อนการฝึก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
สังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (วิลาวัลย์ ลูกสะเดา, 2549)					2) ผู้เรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการฝึกสูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 6 (ต่อ)

ชื่อผู้แต่ง/ปี พ.ศ./ชื่อเรื่อง	S (Setting)	P (Perspective)	I (Intervention)	C (Comparison)	E (Evaluation)
					3) ผู้เรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K - W - L - H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิด มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้วิชาสังคมศึกษาสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้เทคนิค K - W - L - H : ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 6 (ต่อ)

ชื่อผู้แต่ง/ปี พ.ศ./ชื่อเรื่อง	S (Setting)	P (Perspective)	I (Intervention)	C (Comparison)	E (Evaluation)
2) ผลการจัดการเรียนแบบใฝ่รู้ด้วยเทคนิคการคิดเดี่ยว คิดคู่ คิดร่วมกัน และทำเป็นกลุ่มทำเป็นคู่ ทำคนเดียว มีต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความพึงพอใจในการเรียนรายวิชาวิทยาศาสตร์ของนักศึกษาชั้นปริญญาตรี	ระดับปริญญาตรี	นักศึกษาระดับปริญญาตรี เรียนในวิชาเดียวกัน จำนวน 1 กลุ่ม จำนวน 28 คน	1) การจัดการเรียนแบบใฝ่รู้ด้วยเทคนิคการคิดเดี่ยว คิดคู่ คิดร่วมกัน และทำเป็นกลุ่มทำเป็นคู่ ทำคนเดียว ทั้งหมด จำนวน 1 กลุ่ม จำนวน 28 คน	1) พฤติกรรมการเรียนรู้ 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3) ความพึงพอใจในการเรียนในระดับมาก	จากการศึกษาพบว่า 1) พฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนแบบใฝ่รู้ด้วยเทคนิคคิดเดี่ยว คิดคู่ คิดร่วมกัน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาคิดเดี่ยว คิดคู่ คิดร่วมกันของนักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคคิดเดี่ยว คิดคู่ คิดร่วมกัน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 6 (ต่อ)

ชื่อผู้แต่ง/ปี พ.ศ./ชื่อเรื่อง	S (Setting)	P (Perspective)	I (Intervention)	C (Comparison)	E (Evaluation)
บัญญัติ ชำนาญกิจ และ นวลศรี ชำนาญกิจ (2551)					3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาคิดเดี่ยว คิดคู่ คิดร่วมกัน ของนักศึกษาได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคคิดเดี่ยว คิดคู่ คิดร่วมกัน สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 60 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) นักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคคิดเดี่ยว คิดคู่ คิดร่วมกัน มีความพึงพอใจในการเรียนในระดับมาก

ตาราง 6 (ต่อ)

ชื่อผู้แต่ง/ปี พ.ศ./ชื่อเรื่อง	S (Setting)	P (Perspective)	I (Intervention)	C (Comparison)	E (Evaluation)
3) การพัฒนารูปแบบการสอนโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนด้วยเทคนิค Think Pair Share เพื่อเพิ่มพูนทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤเชิงไวยากรณ์ ของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี (นก สมะวรรณะ, 2554)	ระดับปริญญาตรี	นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะครุศาสตร์ จำนวน 240 คน คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน จำนวน 54 คน	1) รูปแบบการสอน โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนด้วยเทคนิค Think Pair Share	1) ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงไวยากรณ์	จากการศึกษาพบว่า 1) โดยภาพรวม ผู้เรียนมีพัฒนาการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น 2) ผลสัมฤทธิ์ของการทดสอบหลังเรียนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยแบบคู่คิดอัจฉริยะของนักศึกษาในระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 6 (ต่อ)

ชื่อผู้แต่ง/ปี พ.ศ./ชื่อเรื่อง	S (Setting)	P (Perspective)	I (Intervention)	C (Comparison)	E (Evaluation)
4) ผลของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการให้เหตุผล เรื่อง อัตราตรีโกณมิติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวรธรรมโสภิต (ชานากันต์ ศุขชะ, 2554)	ระดับมัธยมศึกษา	ผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 จำนวน 20 คน	1) การจัดกรเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด 2) ทักษะการให้เหตุผล	1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ 2) ทักษะการให้เหตุผล	1) ผลการเปรียบเทียบจากการศึกษาพบว่า 1) ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ระหว่างก่อนและหลังการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด พบว่า ผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 2) การเปรียบเทียบทักษะการให้เหตุผลหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด เรื่อง อัตราส่วนตรีโกณมิติ สูงกว่าร้อยละ 60

ชื่อผู้แต่งปี พ.ศ./ชื่อเรื่อง	S (Setting)	P (Perspective)	I (Intervention)	C (Comparison)	E (Evaluation)
5) ผลการจัดกิจกรรมโดยใช้วิธีสอนแบบค้นพบจากกรณีศึกษาร่วมกับเทคนิค Think Pair Share ที่มีต่อความสามารถในการสื่อสารและ	ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 100 คน เป็นนักเรียนกลุ่มทดลองจำนวน 50 คน และนักเรียนกลุ่มควบคุมจำนวน 50 คน	ผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 100 คน เป็นนักเรียนกลุ่มทดลองจำนวน 50 คน และนักเรียนกลุ่มควบคุมจำนวน 50 คน	1) การจัดกิจกรรมโดยใช้วิธีสอนแบบค้นพบจากกรณีศึกษาร่วมกับเทคนิค Think Pair Share	1) ความสามารถในการสื่อสารและ	จากการศึกษาพบว่า 1) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบค้นพบจากกรณีศึกษาร่วมกับเทคนิค Think Pair Share มีความสามารถในการสื่อสารและ
ความสามารถในการสื่อสารและ			Think Pair Share	เชื่อมโยงความรู้ทางคณิตศาสตร์	ความสามารถในการเชื่อมโยงความรู้ทางคณิตศาสตร์สูงกว่าผู้เรียนที่รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
ความสามารถในการเชื่อมโยงความรู้ทางคณิตศาสตร์สูง					2) มีความสามารถในการสื่อสารทางคณิตศาสตร์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2					
(สุพรรณ ตังเสรี, 2556)					

ตาราง 6 (ต่อ)

ชื่อผู้แต่ง/ปี พ.ศ./ชื่อเรื่อง	S (Setting)	P (Perspective)	I (Intervention)	C (Comparison)	E (Evaluation)
6) การจัดการเรียนรู้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบเพื่อนคู่คิดที่มีต่อทักษะปฏิบัติและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง การใช้โปรแกรมนำเสนอของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	ระดับประถมศึกษา	ผู้เรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านสันติ อำเภอ บ้านนังस्ता จังหวัดยะลา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 1 ห้อง จำนวนผู้เรียนทั้งหมด 16 คน	1) การจัดการเรียนรู้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิสร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบเพื่อนคู่คิด 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	1) ทักษะปฏิบัติ 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	จากการศึกษาพบว่า 1) ทักษะปฏิบัติ โดยการจัดการจัดการเรียนรู้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบเพื่อนคู่คิด เรื่อง การใช้โปรแกรมนำเสนอของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 อยู่ในระดับดี 2) การเรียนรู้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบเพื่อนคู่คิด เรื่อง การใช้โปรแกรมนำเสนอของนักเรียนชั้นสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 6 (ต่อ)

ชื่อผู้แต่ง/ปี พ.ศ./ชื่อเรื่อง	S (Setting)	P (Perspective)	I (Intervention)	C (Comparison)	E (Evaluation)
7) การพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด (พิสมร शुเมม, 2561)	ระดับประถมศึกษา	ผู้เรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 4 ห้องเรียน มีผู้เรียนทั้งหมด 160 คน	1) การจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด	1) ความสามารถในการพูดในการพูด 2) ความคิดเห็นของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด	จากการศึกษาพบว่า 1) ความสามารถในการพูดของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ความคิดเห็นของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดอยู่ในระดับดีมาก

ตาราง 6 (ต่อ)

ชื่อผู้แต่ง/ปี พ.ศ./ชื่อเรื่อง	S (Setting)	P (Perspective)	I (Intervention)	C (Comparison)	E (Evaluation)
8) ผลการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะสอดแทรกเทคนิคเพื่อนคู่คิดควบคู่กับแบบฝึกทักษะ ที่มีต่อทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ชั้นบูรณาการตอนกลางเรียน	ระดับมัธยมศึกษา	ผู้เรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 โรงเรียนระดับมัธยมศึกษาขนาดใหญ่แห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 13 คน	1) การจัดกรเรียนรู้แบบสืบเสาะ สอดแทรกเทคนิคเพื่อนคู่คิดควบคู่กับแบบฝึกทักษะ 2) เจตคติต่อการเรียนวิทยาศาสตร์	1) ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ชั้นบูรณาการตอนกลางเรียน 2) ผลการจัดกรเรียนรู้แบบสืบเสาะ สอดแทรกเทคนิคเพื่อนคู่คิดควบคู่กับแบบฝึกทักษะของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาสูงกว่าก่อนเรียน	จากการศึกษาพบว่า 1) ผลการจัดกรเรียนรู้แบบสืบเสาะสอดแทรกเทคนิคเพื่อนคู่คิดควบคู่กับแบบฝึกทักษะของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาพบว่าผลคะแนนทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ชั้นบูรณาการตอนกลางเรียนสูงกว่า ก่อนเรียน 2) ผลการจัดกรเรียนรู้แบบสืบเสาะ สอดแทรกเทคนิคเพื่อนคู่คิดควบคู่กับแบบฝึกทักษะของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาสูงกว่าก่อนเรียน

2562)

ตาราง 6 (ต่อ)

ชื่อผู้แต่ง/ปี พ.ศ./ชื่อเรื่อง	S Setting	P Perspective	I (Intervention)	C (Comparison)	E (Evaluation)
9) ผลการจัดการเรียนรู้ โดยผู้ปัญหาเป็นฐาน ร่วมกับเทคนิคเพื่อน คู่คิด เพื่อพัฒนา ความสามารถในการคิด แก้ปัญหาทาง วิทยาศาสตร์และความ มั่นใจในตนเอง ของ นักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 (พรทิพย์ ดิษฐปัญญา, 2563)	ระดับ ประถมศึกษา	ผู้เรียนระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 57 คน	1) การจัดการเรียนรู้โดย ผู้ปัญหาเป็นฐาน ที่ 5 จำนวน 1 ห้องเรียน คู่คิด	1) ความสามารถในการคิด แก้ปัญหาทางวิทยาศาสตร์ ที่ 2) ความมั่นใจในตนเอง	จากการศึกษาพบว่า 1) ผู้เรียน ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดย ผู้ปัญหาเป็นฐานร่วมกับ เทคนิคเพื่อนคู่คิด มีคะแนน ความสามารถในการคิด แก้ปัญหาทางวิทยาศาสตร์หลัง เรียนสูงกว่าก่อนเรียน และสูง กว่า เกณฑ์ที่กำหนด (ร้อยละ 70) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 2) ผู้เรียน มีพัฒนาการ ความสามารถในการคิด แก้ปัญหาทางวิทยาศาสตร์และ ความมั่นใจที่สูงขึ้น

ตาราง 6 (ต่อ)

ชื่อผู้แต่ง/ปี พ.ศ./ชื่อเรื่อง	S (Setting)	P (Perspective)	I (Intervention)	C (Comparison)	E (Evaluation)
10) การจัดการเรียนรู้ โดยใช้กระบวนการ แก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ ร่วมกับเทคนิค เพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) ที่มีต่อความสามารถ ในการแก้ปัญหาเชิง สร้างสรรค์ทาง คณิตศาสตร์ของ นักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 (ทิพย์วรรณ จันทริเชียว, 2564)	ระดับ มัธยมศึกษา	จำนวน 12 ห้อง รวมจำนวนผู้เรียน 420 คน โดยเลือก กลุ่มแบบกลุ่ม ผู้เรียนจำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 33 คน	1) การจัดการเรียนรู้ โดยใช้กระบวนการ แก้ปัญหาเชิง สร้างสรรค์ทาง คณิตศาสตร์	1) ความสามารถใน การแก้ปัญหาเชิง สร้างสรรค์ทางคณิตศาสตร์	จากการศึกษาพบว่า 1) การแก้ปัญหาเชิง สร้างสรรค์ทางคณิตศาสตร์ หลังได้รับการ จัดการเรียนรู้โดยใช้ กระบวนการ แก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ร่วมกับเทคนิค เพื่อนคู่คิดสูงกว่าก่อนได้รับการจัดการ เรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01 2) ความสามารถในการแก้ปัญหาเชิง สร้างสรรค์ทางคณิตศาสตร์ หลังได้รับการ เรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาเชิง สร้างสรรค์ร่วมกับ เทคนิคเพื่อนคู่คิด สูงกว่าเกณฑ์

จากการสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่าการจัดการเรียนรู้ที่นำเทคนิคการสอนเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) มาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มีผลลัพธ์ที่สูงขึ้นทั้งด้านความสามารถในทักษะเชิงคิดวิเคราะห์ เช่น ทักษะการแก้ไขปัญหา ความสามารถในการคิดอย่างมีเหตุผล ความสามารถในการสื่อสาร ผู้วิจัยได้สังเคราะห์ในส่วนของความหมายของเทคนิคการสอนโดยจำแนกได้หลายคำ เช่น เทคนิคคู่อภิปราย เทคนิคคู่คิด เทคนิคเพื่อนคู่คิด เทคนิค Think Pair Share ซึ่งเทคนิคการสอนในลักษณะนี้เป็นส่วนหนึ่งของการสอนแบบร่วมมือ ลักษณะการสอนเป็นกลุ่มย่อยหรือกลุ่มใหญ่ ไม่ได้มีการเตรียมการไว้ล่วงหน้า ผู้วิจัยได้นำเทคนิคเพื่อนคู่คิดไปแทรกในกระบวนการสอนพลศึกษา 5 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ขั้นแรกคือ กระบวนการคิด (Think) กล่าวคือ การที่ผู้สอนจะตั้งคำถามที่ยาก หรือคำถามเชิงสอบสวนให้กับผู้เรียนได้คิดหาคำตอบด้วยตนเอง ในส่วนขั้นตอนการคิดผู้วิจัยได้ออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษา 5 ขั้นตอน ในขั้นที่ 2 คือ ขั้นอธิบายและสาธิต ตัวอย่างสถานการณ์ว่า ผู้สอนให้ผู้เรียนคิดว่าทักษะการยืนจกดมยสัมพันธ์กับทักษะการออกหมัดอย่างไร โดยมีเงื่อนไขว่าไม่ปรึกษาผู้อื่น

ขั้นที่สองกระบวนการแลกเปลี่ยนกันคิด (Pair) กล่าวคือ การให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนในส่วนคำตอบ หรือข้อมูลที่ผู้เรียนสามารถสังเคราะห์ได้จากคำถามของผู้สอน ในส่วนขั้นตอนการแลกเปลี่ยนกันคิดจะได้คำตอบหรือวิธีการใหม่ที่ตีความและเหมาะสมมากขึ้น ผู้วิจัยได้ออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษา 5 ขั้นตอน ในขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ ตัวอย่างสถานการณ์ว่า ผู้สอนให้เวลาผู้เรียนแต่ละคู่ร่วมกันระดมสมองหาแนวทางของทักษะการยืนจกดมยว่าควรยืนจกดมยว่าด้านใดหรือเหลี่ยมใดเหมาะสมกับตนเองมากที่สุด โดยปรึกษากับเพื่อนได้

ขั้นที่สามกระบวนการนำคำตอบหรือวิธีการไปแลกเปลี่ยนหน้าชั้นเรียนกับผู้สอนและผู้เรียน โดยออกมาหน้าชั้นเรียนมาอธิบายคำตอบหรือแนวคิดของตัวเอง หลังจากนั้นเพื่อนร่วมชั้นเรียนจะร่วมกันแสดงความคิดเห็นโดยการอภิปราย ผู้วิจัยได้ออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษา 5 ขั้นตอน ในขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้ ตัวอย่างสถานการณ์ว่า แต่ละคู่สรุปยุทธวิธีของทักษะการยืนจกดมย พร้อมออกมาอธิบายและสาธิตหน้าชั้นเรียนจำนวน 3 - 5 คู่

เทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) เป็นเทคนิคที่สามารถนำไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการทำงานเป็นทีมควบคู่ไปกับกิจกรรมการเรียนรู้ในเรื่องที่เรียนให้เกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น การมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมชั้นเรียน การได้แลกเปลี่ยนแนวความคิด ใฝ่เดียว ก่อนนำไปสู่ทักษะการปฏิบัติจริง การนำเทคนิคดังกล่าว มาใช้สามารถนำไปใช้ได้ในทุกรายวิชาทั้งการพัฒนาเรื่องผลลัพธ์ของผู้เรียน ความสามารถด้านทักษะพิสัยของผู้เรียนให้พัฒนาขึ้นได้

7.2 การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการสอนในวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย)

การศึกษการวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการสอนในวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวหลากหลายฉบับงานวิจัย โดยต่อจากนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอเอกสารการวิจัยที่นำมาใช้ในการวิจัยฉบับนี้ ซึ่งประกอบไปด้วยการวิจัย ดังต่อไปนี้

ตาราง 7 การเปรียบเทียบรูปแบบการสอนวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย)

ตารางการสังเคราะห์การวิจัย โครงการ และการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการสอนวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย)					
ชื่อผู้แต่ง/ปี พ.ศ. /ชื่อเรื่อง	S (Setting)	P (Perspective)	I (Intervention)	C (Comparison)	E (Evaluation)
1) การพัฒนาสื่อความเป็นจริงเสริมเพื่อการเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์ ศิลปะแม่ไม้มวยไทย (สุวิทย์ พรพธชา, 2561)	นักศึกษา ระดับปริญญาตรี	นักศึกษาระดับปริญญาตรี 30 คน และชั้นปีที่ 2 ระดับปริญญาตรี จำนวน 30 คน	1) การนำเสนอในรูปแบบความรู้จริงเสริม(Augmented Reality หรือ AR) ในทักชะแม่ไม้มวยไทยท่าของภาควิชานันทนาการ ใช้หมัดเท้าเข้าศอก และศิลปะการหลบหลีก	1) ทักชะแม่ไม้มวยไทยท่าของภาคผสมผสานการการผสมผสานการใช้หมัดเท้าเข้าศอก และศิลปะการหลบหลีก	จากการศึกษาพบว่า 1) การพัฒนาสื่อเป็นจริงเสริมเพื่อการเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์ ศิลปะแม่ไม้มวยไทย 3 มิติ ทำทางมวยไทย จำนวน 30 ท่า โดยใช้เทคนิคการจับการเคลื่อนไหว และส่วนพัฒนาสื่อความเป็นจริงเสริมโดยผู้วิจัยใช้แอปพลิเคชัน HP Reveal หลังจากได้ติดตั้งบนอุปกรณ์แล้วโดยผู้ใช้งานสามารถค้นหา Hash Tag ว่า “#AR-MuayThai” และติดตาม 2) ผู้ใช้งานมีความพึงพอใจต่อสื่อโดยรวมอยู่ในระดับมาก 3) ความคิดเห็นด้านการรับรู้สื่อความเป็นจริงเสริม พบว่า อยู่ในระดับมาก

ตาราง 7 (ต่อ)

ชื่อผู้แต่ง/ปี พ.ศ./ชื่อเรื่อง	S (Setting)	P (Perspective)	I (Intervention)	C (Comparison)	E (Evaluation)
2) โครงการมวยไทยสู่คุณธรรม จริยธรรม นำพาสุขภาพกายใจที่เข้มแข็ง อนุรักษ์สืบสานมรดกไทย	1) ระดับชั้นประถมศึกษา 2) ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น	ผู้เรียน ป.1 จำนวน 24 คน ผู้เรียน ป.2 จำนวน 20 คน ผู้เรียน ป.3 จำนวน 26 คน ผู้เรียน ป.4 จำนวน 21 คน ผู้เรียน ป.5 จำนวน 35 คน ผู้เรียน ป.6 24 คน	1) หลักสูตรมวยไทยศึกษา (บูรณาการสู่การเรียนรู้แบบ STEM) 2) หลักสูตรมวยไทยเพื่อสุขภาพ (การออกแบบท่าแอโรบิคมวยไทย) 3) หลักสูตรมวยไทยเพื่อการแสดงและหารายได้ระหว่างเรียน (ต่อยอดสู่อาชีพได้ในอนาคต)	1) ผู้เรียนและคนในชุมชน มีสุขภาพกายแข็งแรงและสุขภาพจิตที่เข้มแข็ง 2) ผู้เรียนมีผลการเรียนในกลุ่มสาระต่างๆ ดีขึ้นจากการบูรณาการสอนแบบ STEM 3) ผู้เรียนมีรายได้ระหว่างเรียนลดภาระครอบครัว 4) ผู้เรียนมีทักษะพิเศษ	จากการศึกษาพบว่า ผลงานในเชิงคุณภาพและปริมาณเกี่ยวกับทักษะกีฬามวยไทย

ตาราง 7 (ต่อ)

ชื่อผู้แต่ง/ปี พ.ศ./ชื่อเรื่อง	S (Setting)	P (Perspective)	I (Intervention)	C (Comparison)	E (Evaluation)
		ผู้เรียน ม.1 จำนวน 26 คน		วิทยาการเกี่ยวกับมวยไทยรูปแบบต่างๆ ได้	
3) การบริหารจัดการมวยไทยเพื่อสร้างประโยชน์ให้กับชุมชนในจังหวัดเชียงใหม่ (กิตติพันธ์ เสาร์แก้ว, 2565)	ผู้แทนเจ้าของค่ายมวยจำนวน 10 คน ค่ายมวยผู้แทนผู้จัดการค่ายมวยจำนวน 10 คน ผู้แทนที่เป็นนักมวยจำนวน 10 คน ผู้แทนนักธุรกิจที่จัดกิจกรรมหรือโครงการเกี่ยวกับมวยไทยจำนวน 10 คน คน ผู้แทนผู้นำในชุมชนจำนวน 10 คน	1) การบริหารจัดการมวยไทย	1) สถานที่เกี่ยวกับมวยไทยในระดับประเทศและนานาชาติ 2) การบริหารจัดการในระดับประเทศและนานาชาติ	จากการศึกษาพบว่า การบริหารจัดการมวยไทยเพื่อสร้างประโยชน์ให้กับสังคม ชุมชน และ ประเทศชาติประกอบด้วย การบริหารจัดการมวยไทยเชิงเศรษฐกิจ สังคม การศึกษา ศิลปวัฒนธรรม สุขภาพอนามัย การบริหารจัดการมวยไทยเชิงต้นทุน การบริหารจัดการมวยไทยเชิงเมืองและปัจจัยสนับสนุนการบริหารจัดการและพัฒนามวยไทยการค้าเป็นธุรกิจในการมวย ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศ และการได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลและเอกชน	

ตาราง 7 (ต่อ)

ชื่อผู้แต่ง/ปี พ.ศ./ชื่อเรื่อง	S (Setting)	P Perspective	I (Intervention)	C (Comparison)	E (Evaluation)
		ผู้แทนชมรมมวยไทย จำนวน 2 คน และผู้แทน การกีฬามวยไทย จังหวัด เชียงใหม่ จำนวน 3 คน รวมผู้ให้ข้อมูลสำคัญทั้งสิ้น 55 คน			

ตาราง 7 (ต่อ)

ชื่อผู้แต่ง/ปี พ.ศ./ชื่อเรื่อง	S (Setting)	P (Perspective)	I (Intervention)	C (Comparison)	E (Evaluation)
4) การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย) (สัณญา รัตนเพงศ์, 2566)	นักเรียน นายร้อยตำรวจ	นักเรียนนายร้อยตำรวจ จำนวน 17 คน	1) การจัด การเรียนการสอน วิชา ศิลปะการต่อสู้ ป้องกัน ตัว (มวยไทย) (มวยไทย) 2) ด้านวัตถุประสงค์ (มวยไทย) 3) ด้าน โครงสร้างรายวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย) 4) ด้านประสิทธิภาพของการต่อสู้ป้องกันตัว	1) ด้านปรัชญาารายวิชา ศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย) 2) ด้านวัตถุประสงค์ (มวยไทย) 3) ด้าน โครงสร้างรายวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย) 4) ด้านประสิทธิภาพของการต่อสู้ป้องกันตัว	จากการศึกษาพบว่า 1) รูปแบบหลักสูตร 1 ด้านปรัชญาารายวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย) ของนักเรียนนายร้อยตำรวจ ประกอบด้วย รูปแบบย่อยที่ 1 ผลิตตำรวจที่มีความรู้อย่างลึกซึ้งในศาสตร์ศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย) ผ่านการปฏิบัติ 2 ประยุกต์ใช้องค์ความรู้ในการปฏิบัติหน้าที่ตามสภาพ บริบททางสังคมวัฒนธรรมชุมชนได้อย่างเหมาะสม
			5) ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้		

ตาราง 7 (ต่อ)

ชื่อผู้แต่งปี พ.ศ./ชื่อเรื่อง	S (Setting)	P (Perspective)	I (Intervention)	C (Comparison)	E (Evaluation)
5) การจัดการเรียนรู้โดย ใช้รูปแบบการสอน ทักษะปฏิบัติของเดวิส ที่มีต่อทักษะ กีฬามวยไทย ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (มนตรี เด่นดวง, 2556)	ระดับ มัธยมศึกษา ปีที่ 6 / 5 โรงเรียนเทพ อำเภอนครชัย จังหวัดสงขลา จำนวน 1 ห้อง จำนวน 40 คน ได้มาโดยการสุ่ม กลุ่ม	นักเรียนชั้น 1) การสอน ทักษะปฏิบัติของ มัธยมศึกษาปีที่ 6 2) ความพึงพอใจ ของนักเรียน มัธยมศึกษาปีที่ 6	1) ทักษะกีฬามวย ไทยของนักเรียน มัธยมศึกษาปีที่ 6 2) ความพึงพอใจ ของนักเรียน มัธยมศึกษาปีที่ 6	จากการศึกษาพบว่า 1) ทักษะกีฬามวยไทยของ นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 หลังการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มี ต่อทักษะกีฬามวยไทยสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01	2) ความพึงพอใจของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีการจัดการเรียนรู้โดยใช้ รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส อยู่ในระดับมากที่สุด

ตาราง 7 (ต่อ)

ชื่อผู้แต่ง/ปี พ.ศ./ชื่อเรื่อง	S (Setting)	P (Perspective)	I (Intervention)	C (Comparison)	E (Evaluation)
6) การอบรมเชิงปฏิบัติการ การวัดและประเมินผลทางการเรียน และการจัดการเรียนการสอนทักษะมวยไทยในโรงเรียน (นริศรา หาทอม, 2563)	ครูผู้สอนสุขศึกษาและพลศึกษา ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย	ครูผู้สอนสุขศึกษาและพลศึกษา ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย หรือบุคลากรที่สนใจ	1) การวัดและประเมินผลทางการศึกษา 2) การจัดการเรียนการสอน พลศึกษา 3) ทักษะมวยไทยขั้นพื้นฐาน 4) การผสมผสานและการประยุกต์องค์ความรู้	1) ความรู้พื้นฐานที่จำเป็นในการเขียนแผนการสอนพลศึกษา และ การวัดและประเมินผลทางการศึกษา 2) ได้เข้าใจและฝึกปฏิบัติทักษะมวยไทยพื้นฐานเพื่อสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชั้นเรียน 3) ฝึกปฏิบัติโยคะกับการดูแลสุขภาพนักเรียน 4) องค์ความรู้ทางพลศึกษา การวัด และ ประเมินทางพลศึกษาและทักษะมวยไทย	จากการศึกษาพบว่า 1) องค์ความรู้ด้านการเขียนแผนการสอนพลศึกษา การวัดและประเมินผลทางการศึกษา และทักษะมวยไทยขั้นพื้นฐาน 2) นำเทคนิคการสอนพลศึกษาไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอน

การสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการสอนในวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย) ผู้วิจัยพบว่ารูปแบบการสอนมีหลากหลายวิธีในการนำมาจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ไม่สามารถบอกได้ว่าวิธีการใดหรือรูปแบบใดดีที่สุด โดยจากการศึกษาวิจัยของอาจารย์ วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2562) เรื่อง การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ที่มีต่อทักษะกีฬามวยไทยของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้พัฒนาในส่วนของทักษะกีฬามวยไทย โดยผู้วิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไปไว้ว่าควรมีการศึกษาเกี่ยวกับทักษะกีฬามวยไทยโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส หรือเทคนิคการสอนอื่นมาปรับใช้ให้เข้ากับตัวผู้เรียนเพื่อให้ได้รับโอกาสในการพัฒนาทักษะกีฬามวยไทยให้สูงขึ้นต่อไป และสร้างบรรยากาศในการเรียนให้น่าเรียนยิ่งขึ้น ซึ่งจากการวิจัยดังกล่าวผู้วิจัยจึงได้นำข้อเสนอแนะในข้อดังกล่าวมาพิจารณาในการกำหนดแนวทางการพัฒนารูปแบบการสอนในทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว หรือการศึกษาวิจัยของอาจารย์ วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2562) ในเรื่อง การพัฒนาสื่อความเป็นจริงเสริมเพื่อการเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์ ศิลปะแม่ไม้มวยไทย ผลของการวิจัยพบว่า การพัฒนาสื่อแอนิเมชันสามมิติด้วยเทคนิคการจับการเคลื่อนไหว (Motion Capture) ท่าทางมวยไทยจำนวน 30 ท่า ของผู้แสดงแบบคู่ โดยใช้กล้องดิจิทัล (Optical) จำนวน 9 ตัว ในการจับการเคลื่อนไหวของนักแสดงศิลปะแม่ไม้มวยไทย พบว่า มีความคล่องตัวในการแสดงสูง สามารถจับการเคลื่อนไหวความเร็วสูงมาก ๆ ได้ จุดมาร์คเกอร์ (Marker) และไม่เป็นอุปสรรคต่อการแสดงผาดโผน นำไปออกแบบสื่อความเป็นจริงเสริม งานวิจัยดังกล่าวยังแสดงความหนักแน่นในรูปแบบการสอนทักษะการต่อสู้ป้องกัน (มวยไทย) ว่าสามารถนำวิธีการที่หลากหลายมาจัดกิจกรรมให้กับผู้เรียนจนเกิดผลลัพธ์ในด้านทักษะ หรือกระบวนการที่ถูกต้อง และการศึกษาเกี่ยวกับการอบรมเชิงปฏิบัติการการวัดและประเมินผลทางพลศึกษาและการจัดการเรียนการสอนทักษะมวยไทยในโรงเรียน ผลลัพธ์ที่ได้จากการศึกษา ผู้วิจัยได้นำแนวทางการวัดและประเมินผลทางพลศึกษาจากการศึกษาการอบรมเชิงปฏิบัติการมาสร้างแบบทดสอบทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย) ของผู้วิจัย

ในการศึกษารูปแบบการสอนทักษะมวยไทยจากการวิจัย จึงเป็นแนวทางให้ผู้วิจัยได้รู้รูปแบบการสอนพลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) ซึ่งเป็นเทคนิคการสอนที่สามารถนำไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการทำงานเป็นทีม ควบคู่ไปกับกิจกรรมการเรียนรู้ในเรื่องที่เรียนให้เกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น สร้างบรรยากาศการเรียนรู้ในชั้นเรียนให้สนุก น่าสนใจ และติดตามมากขึ้น การมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมชั้นเรียน การได้แลกเปลี่ยนแนวความคิด ก่อนนำไปสู่ทักษะการปฏิบัติจริง โดยการนำไปสอดแทรกในชั้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของพลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน

7.3 งานวิจัยนอกประเทศ

การศึกษากการวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) หลากหลายฉบับงานวิจัย โดยต่อจากนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอเอกสารการวิจัยที่นำมาใช้ในการวิจัยฉบับนี้ ซึ่งประกอบไปด้วยการวิจัยดังต่อไปนี้

ตาราง 8 การเปรียบเทียบวิจัยต่างประเทศ เทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share)

ตารางการสังเคราะห์การวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share)					
ชื่อผู้แต่ง/ปี พ.ศ. /ชื่อเรื่อง	S (Setting)	P (Perspective)	I (Intervention)	C (Comparison)	E (Evaluation)
1) The Effect of (Think Pair Share) Strategy on the Achievement of Third Grade Student in Sciences in the Educational District of Irbid (Ahmad, 2017)	ระดับประถมศึกษา	ผู้เรียนเกรดสาม 120 คน ถูกแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม 1) กลุ่มควบคุม เพศชาย 30 คน เพศหญิง 30 คน และกลุ่มทดลองซึ่งประกอบด้วย เพศชาย 30 คน เพศหญิง 30 คน	1) กลยุทธ์เพื่อนคู่คิด Think-Pair-Share	1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	จากการศึกษาพบว่า 1) ผู้เรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าผู้เรียนกลุ่มปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ความแตกต่างทางสถิติในเกรดของผู้เรียนเนื่องจากตัวแปรกลุ่มในระดับความสำคัญ 0.05 และความแตกต่างอยู่ในความโปรดปรานของกลุ่มทดลองและมีความแตกต่างกัน

ตาราง 8 (ต่อ)

ชื่อผู้แต่ง/ปี พ.ศ./ชื่อเรื่อง	S (Setting)	P (Perspective)	I (Intervention)	C (Comparison)	E (Evaluation)
2) The Effect of Think Pair Share in Social Science Learning Activity (Kumala, 2018)	ระดับประถมศึกษา	แบ่งเป็น กลุ่มตัวอย่าง และกลุ่มควบคุม	1) การเรียนรู้โดย กิจกรรมการสอน แบบ เทคนิค เพื่อนคิด Think Pair Share (TPS) โดยใช้สื่อปริศนา คำแนะนำ	1) ความสามารถ ทำงานได้อย่าง กระตือรือร้นร่วมกัน	จากการศึกษาพบว่า กิจกรรมการเรียนรู้ ของผู้เรียนเพิ่มกิจกรรมการสนทนาแบบเพื่อน คิด Think Pair Share (TPS) โดยใช้สื่อ ปริศนา คำแนะนำที่ให้เวลามากขึ้นในการ ให้ผู้เรียนผ่านการอภิปรายกลุ่มเพื่อให้ ผู้เรียนสามารถทำงานได้อย่างกระตือรือร้น ร่วมกันเป็นกลุ่ม

ตาราง 8 (ต่อ)

ชื่อผู้แต่ง/ปี พ.ศ./ชื่อเรื่อง	S (Setting)	P (Perspectiv)	I (Intervention)	C (Comparison)	E (Evaluation)
3) The Use of Think Pair Share Technique To Improve Students' Critical Thinking In Reading Skill (Sari, 2018)	ระดับประถมศึกษา	แบ่งเป็น กลุ่มตัวอย่าง และกลุ่ม ควบคุม	1) เทคนิคการสอนเพื่อน คู่คิด	1) การคิดเชิงวิพากษ์ของ ผู้เรียนในทักษะการอ่าน	จากการศึกษาพบว่า เทคนิคเพื่อน คู่คิดดังกล่าวมานี้สามารถ ปรับปรุงความสามารถในการคิด อย่างมีวิจารณญาณของผู้เรียน ซึ่ง สามารถเห็นได้จากคะแนนเฉลี่ย ของการประเมินของผู้เรียนในการ ตอบคำถามจับใจความ

ตาราง 8 (ต่อ)

ชื่อผู้แต่ง/ปี พ.ศ./ชื่อเรื่อง	S (Setting)	P (Perspective)	I (Intervention)	C (Comparison)	E (Evaluation)
5) The Differences of Mathematics Learning Outcomes between Think Pair Share (TPS) and Number Heads Together (NHT) (Kusuma & Maskuroh, 2018)	ระดับประถมศึกษา	กลุ่มทดลองที่ 1 จำนวน 30 คน กลุ่มทดลองที่ 2 จำนวน 30 คน	1) รูปแบบการเรียนรู้ NHT พร้อมรูปแบบการเรียนรู้ เทคนิคเพื่อนคู่คิด TPS (Think Pair Share)	1) ความแตกต่างของผลการเรียนรู้คณิตศาสตร์	จากการศึกษาพบว่า ด้านผลลัพธ์ของรูปแบบการเรียนรู้ทั้ง 2 แบบ (NHT และ TPS) เกี่ยวกับการเรียนรู้โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยส่วนเพิ่มของรูปแบบการเรียนรู้แบบ TPS คือการเรียนรู้ ที่ดีขึ้นผลลัพธ์มากกว่า

ตาราง 8 (ต่อ)

ชื่อผู้แต่ง/ปี พ.ศ./ชื่อเรื่อง	S (Setting)	P (Perspective)	I (Intervention)	C (Comparison)	E (Evaluation)
6) The Use of Think Pair Share technique in teaching speaking (Aeni, 2020)	ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย	กลุ่มตัวอย่างการสุ่มอย่างง่ายจำนวน 393 คน	1) โปรแกรมการฝึกโดยเพิ่มเทคนิคการคิดจับคู่ก่อนแบ่งปัน 2) แบบทดสอบทักษะการเคลื่อนไหว การเคลื่อนไหวที่แบบป้องกันตัวผู้เล่น	1) แรงจูงใจที่จะประสบความสำเร็จในการเรียน 2) ความสนุกสนาน 3) ทักษะการพูด	จากการศึกษาพบว่า การพูดโดยใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด Think Pair Share ได้รับการตอบรับที่ดีจากผู้เรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในบ้นดุง ผลลัพธ์และการอธิบายข้างต้นแสดงให้เห็นว่าเปอร์เซ็นต์ของผู้เรียนเห็นด้วยอย่างยิ่งว่าพวกเขารู้สึกมีแรงจูงใจที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ ทักษะการพูดให้ถูกต้อง การเสริมคำทำให้พวกเขา มีความมั่นใจในการแสดงความคิดเห็น

ตาราง 8 (ต่อ)

ชื่อผู้แต่ง/ปี พ.ศ./ชื่อเรื่อง	S (Setting)	P (Perspective)	I (Intervention)	C (Comparison)	E (Evaluation)
7) Effect of TPS strategy in teaching basketball defensive skills in female students of Physical Education and Sports Sciences (Emad K.T. & Rashad T., 2021)	ระดับ นักศึกษา ปริญญาตรี	ผู้ร่วมการทดลอง ถูกจำนวน 32 คน แบ่งออกเป็นสอง กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ทดลอง จำนวน 16 คน ของแต่ละกลุ่ม	1) การฝึกอบรมตาม กลยุทธ์เพื่อนคู่คิด Think Pair Share	1) การพัฒนาทักษะการ ป้องกันกีฬาบาสเกตบอล 2) การเคลื่อนไหว และ การติดตาม	ส่วนใหญ่เห็นด้วย เพราะว่ามันทำให้พวกเขาปฏิบัติทักษะตามได้ง่าย 2) กระบวนการเรียนรู้โดยใช้ Think Pair Share นั้นน่าสนใจ สนุก และไม่น่าเบื่อ จากการศึกษาพบว่า กลยุทธ์เพื่อนคู่คิด Think Pair Share ส่งผลต่อการปรับปรุงระดับประสิทธิภาพทักษะการป้องกัน การเคลื่อนไหว และการติดตามได้ดีขึ้น เพื่อยกระดับเกมการเล่น และทำให้ผู้เรียนกระตือรือร้น และมีแรงจูงใจ

ตาราง 8 (ต่อ)

ชื่อผู้แต่ง/ปี พ.ศ./ชื่อเรื่อง	S (Setting)	P (Perspective)	I (Intervention)	C (Comparison)	E (Evaluation)
8) Think Pair Share (TPS) Type Cooperative Learning Can Increase Learning Outcomes on Healthy Living Culture Material (Kartika, 2021)	ระดับ ประถมศึกษา	ผู้เรียนระดับ ประถมศึกษา จำนวน 32 คน	1) รูปแบบการเรียนรู้แบบ ร่วมมือ ด้วย เทคนิค เพื่อนคู่คิด Think Pair Share	1) ผลการเรียนรู้ทาง วิทยาศาสตร์	จากการศึกษาพบว่า ผลการเรียนรู้ ของผู้เรียนในรายวิชาพลศึกษาเพิ่ม มากขึ้น และการแบ่งปันความรู้ซึ่ง กันและกันผ่านเทคนิคเพื่อนคู่คิด Think Pair Share ส่งผลให้การ เรียนรู้ทางวิทยาศาสตร์ดีขึ้นใน กระบวนการคิดของผู้เรียน

ตาราง 8 (ต่อ)

ชื่อผู้แต่ง/ปี พ.ศ./ชื่อเรื่อง	S (Setting)	P (Perspective)	I (Intervention)	C (Comparison)	E (Evaluation)
9) A Study of Online Learning Management's Achievement by Using Think-Pair-Share Method in the 21 st Century Skills for Life and Career Subject for Physical Education Students (Lanlod, 2022)	ระดับ นักศึกษา ปริญญาตรี	นักศึกษาระดับ ปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ ส า ข า วิ ช า พลศึกษา ปีที่ 2 ที่ลงทะเบียนใน รายวิชา คศ.0022305 ทักษะในศตวรรษ ที่ 21 เพื่อชีวิต และอาชีพ	1) การจัดการเรียนรู้ แบบมีส่วนร่วมโดยใช้ วิธีเพื่อนคู่คิด และอาชีพ	1) ทักษะในศตวรรษ ที่ 21 เพื่อชีวิต และอาชีพ	จากการศึกษาพบว่า 1) ทำให้ได้รับ องค์ความรู้แนวทางการสร้าง แผนการจัดการเรียนรู้ การนำแผนการ จัดการเรียนรู้ไปใช้จริง การสร้าง ข้อ ส อ บ วั ด ผล ประ เมิ น ผล กระบวนการวิจัยต่างๆ โดยเฉพาะ เทคนิคการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ วิธีเพื่อนคู่คิดโดยผ่านกระบวนการ 3 ขั้นตอน คือ Think กระตุ้นให้ผู้เรียนได้ คิดในประเด็นปัญหาต่างๆ Pair จัดให้ ผู้เรียนจับกันเป็นคู่ เพื่อให้ร่วมกัน ศึกษาปเรียน

ตาราง 8 (ต่อ)

ชื่อผู้แต่ง/ปี พ.ศ./ชื่อเรื่อง	S (Setting)	P (Perspective)	I (Intervention)	C (Comparison)	E (Evaluation)
9) Fostering Students' Physical Literacy through Academic Conversations: Using Think-Pair-Share as a Teaching Strategy in Physical Education (Lynott et al., 2022)	ระดับ นักศึกษา ปริญญาตรี	นักศึกษาระดับ ปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ ส า ข า วิ ช า พลศึกษา ปีที่ 2 ที่ลงทะเบียนใน รายวิชา คศ.0022305 ทักษะในศตวรรษ ที่ 21 เพื่อชีวิต และอาชีพ	1) การจัดการเรียนรู้ แบบมีส่วนร่วมโดยใช้ วิธีเพื่อนคู่คิด และอาชีพ	1) ทักษะในศตวรรษ ที่ 21 เพื่อชีวิต และอาชีพ	จากการศึกษาพบว่า 1) ทำให้ได้รับ องค์ความรู้แนวทางการสร้าง แผนการจัดการเรียนรู้ การนำแผนการ จัดการเรียนรู้ไปใช้จริง การสร้าง ข้อ ส อ บ วั ด ผล ประ เม น ผล กระบวนการวิจัยต่างๆ โดยเฉพาะ เทคนิคการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ วิธีเพื่อนคู่คิดโดยผ่านกระบวนการ 3 ขั้นตอน คือ Think กระตุ้นให้ผู้เรียนได้ คิดในประเด็นปัญหาต่างๆ Pair จัดให้ ผู้เรียนจับกันเป็นคู่ เพื่อให้ร่วมกัน ศึกษาปเรียน

ตาราง 8 (ต่อ)

ชื่อผู้แต่ง/ปี พ.ศ./ชื่อเรื่อง	S (Setting)	P (Perspective)	I (Intervention)	C (Comparison)	E (Evaluation)
		จำนวน 2 ห้องเรียน ทั้งหมด 52 คน ได้มาด้วย การสุ่มอย่างง่ายโดยวิธีจับ สลากห้องเรียน			แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน และ Share การสรุปผลการค้นหา คำตอบร่วมกันทั้งชั้นอีกครั้ง สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้หรือ สอดคล้องกับการเรียนการสอน แบบปกติ 2) ทำให้การบริหารจัดการห้องเรียนผ่านระบบออนไลน์ซึ่งจะมีปัญหาบางอย่างมากกว่าในชั้นเรียนปกติ เช่น การกระตุ้นให้นักศึกษาสนใจมากยิ่งขึ้น

ตาราง 8 (ต่อ)

ชื่อผู้แต่ง/ปี พ.ศ./ชื่อเรื่อง	S (Setting)	P (Perspective)	I (Intervention)	C (Comparison)	E (Evaluation)
4) The Use of Think Pair Share Technique to Improve Students Speaking Performance (Islam, 2023)	ระดับประถมศึกษา ภาษา	กลุ่มตัวอย่าง มี 2 กลุ่ม กลุ่มละ 21 คน โดยใช้วิธีการแตกต่างกัน	1) กลยุทธ์ เพื่อนคู่คิด Think Pair Share	1) ความสามารถในทักษะการพูด	จากการศึกษาพบว่า ประสิทธิภาพของผู้เรียนหลังจากที่พวกเขาได้รับการสอนโดยใช้กลยุทธ์เพื่อนคู่คิด Think Pair Share ได้แสดงถึงความตื่นตัวต่อการสนทนาระหว่างการตามทฤษฎีไว้ มีผลกระทบที่ดีต่อประสิทธิภาพการพูดหลังกิจกรรมการเรียนรู้

จากการสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่างานวิจัยในต่างประเทศนิยมนำเทคนิคการสอนเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) มาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เทคนิคดังกล่าวถูกเรียกแตกต่างกันออกไป เช่น บางงานวิจัย เรียกว่า กลยุทธ์ เทคนิค วิธีการ จะถูกเรียกต่างกันไป งานวิจัยที่ศึกษาแสดงให้เห็นผลลัพธ์ที่สูงขึ้นด้านความสามารถในเชิงทักษะ ความพึงพอใจ เช่น ความสามารถในการคิดอย่างมีเหตุผล ความสามารถในการสื่อสาร การเรียนรู้ร่วมกันระหว่างเพื่อน ผู้สอนในชั้นเรียนเนื่องจากการแลกเปลี่ยนความคิดของตนเอง บรรยาภาศในชั้นเรียนนักเรียน สนุกสนานขึ้น งานวิจัยของ (Emad K.T. & Rashad T., 2021) เรื่อง Effect of TPS strategy in teaching basketball defensive skills in female students of Physical Education and Sports Sciences ผลการวิจัยที่ได้ คือ ทักษะการป้องกันในกีฬาบาสเกตบอลของกลุ่มทดลองดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ด้วยการใช้กลยุทธ์สมัยใหม่ในรูปแบบเพื่อนคู่คิดมีบทบาทเชิงบวกในการพัฒนา ระดับการคิดของนักศึกษาเพศหญิง และทักษะการป้องกันในกีฬาบาสเกตบอลให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น การกระตือรือร้น การให้ความสำคัญ ผลสรุปที่เกิดขึ้นกับกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน หรืองานวิจัยของ (Kumala, 2018) เรื่อง The Effect of Think Pair Share in Social Science Learning Activity ผลสรุปที่ได้ คือ ความสามารถในการทำงานอย่างกระตือรือร้นขึ้น กระบวนการคิดของผู้เรียน การทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มโดยมีผู้สอนพร้อมร่วมกิจกรรม คอยแนะนำไปพร้อมผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีไวโกตสกี (Vygotsky theory) ที่สรุปไว้ว่า การที่เด็กมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social interaction) กับพ่อแม่ ผู้สอน และเพื่อนคนอื่น จะช่วยให้เด็กได้สร้าง และเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น และงานวิจัยของ (Lanlod, 2022) เรื่อง A Study of Online Learning Management's Achievement by Using Think Pair Share Method in the 21 st Century Skills for Life and Career Subject for Physical Education Students ผลสรุปของงานวิจัยนี้จะได้เห็นการนำการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ ไปใช้จริงโดยเฉพาะเทคนิคการจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีเพื่อนคู่คิดโดยผ่านกระบวนการ 3 ขั้นตอน คือ 1) Think กระตุ้นให้ผู้เรียนได้คิดในประเด็นปัญหาต่างๆ 2) Pair จัดให้ผู้เรียนจับกันเป็นคู่ๆ เพื่อให้ร่วมกันศึกษาบทเรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน และ 3) Share การสรุปผลการค้นหาคำตอบร่วมกันทั้งชั้นอีกครั้ง สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้หรือสอดคล้องกับการเรียนการสอนแบบปกติได้

จากการที่ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมต่างประเทศ จึงได้สรุปความสำคัญพร้อมนำเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) มาร่วมกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ที่มีจุดประสงค์มุ่งพัฒนาในเชิงกระบวนการคิด และทักษะปฏิบัติ พร้อมได้รับการส่งเสริมการทำงานเป็นทีมควบคู่ไปกับระหว่างทำกิจกรรม การได้แลกเปลี่ยนแนวความคิดกับคู่หรือกลุ่มย่อย

ก่อนนำไปสู่ทักษะการปฏิบัติหรือชุดทักษะที่เหมาะสม พร้อมทั้งได้แลกเปลี่ยนกับกลุ่มใหญ่กับผู้เรียน ผู้สอน การสร้างบรรยากาศที่น่าเรียน สนุกสนาน และไม่น่าเบื่อ งานวิจัยเรื่องและผู้วิจัยทำการศึกษาเรื่องเทคนิคเพื่อนคู่คิดจะยังมีความน่าสนใจในการจัดการเรียนรู้ในวิชาพลศึกษา มากขึ้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Research) ครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด ที่มีต่อทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ป้องกันตัวของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. ออกแบบแผนดำเนินการวิจัย
4. เก็บรวบรวมข้อมูล
5. จัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล

1. กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่มัธยมศึกษากรุงเทพมหานครเขต 1 กระทรวงศึกษาธิการ กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 12 ห้องเรียน รวมจำนวนผู้เรียน 300 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ได้ดำเนินการศึกษากับผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่มัธยมศึกษากรุงเทพมหานครเขต 1 กระทรวงศึกษาธิการ กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 ที่ลงทะเบียนเรียนในวิชาเลือกพลศึกษา จำนวน 48 คน ซึ่งได้มาจากการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้โปรแกรม G* Power เวอร์ชัน 3.1.9.7 ได้กำหนดค่า Effect size เท่ากับ 0.5 โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คัดเข้ากลุ่มโดยใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sample) จากการทดสอบทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และการทดสอบทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย) ซึ่งมีกระบวนการในการคัดเลือก ดังต่อไปนี้

1. เมื่อผู้เรียนลงทะเบียนเรียนในรายวิชาเลือกพลศึกษาแล้ว ผู้เรียนทั้งหมดจะถูกแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มห้อง ม.5/1 - 4 กลุ่มห้อง ม.5/5 - 8 และกลุ่มห้อง ม.5/9 - 12

2. ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบแบบวัดทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และการทดสอบทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว

3. จากนั้นได้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sample) โดยแบ่ง 2 กลุ่ม ประกอบด้วย

- กลุ่มทดลองที่ 1 เป็นผู้เรียน ในกลุ่มทักษะอ่อน จำนวน 27 คน

- กลุ่มทดลองที่ 2 เป็นผู้เรียน ในกลุ่มคละทักษะ จำนวน 21 คน

4. ดำเนินการทดลองทั้งสองกลุ่มด้วยการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนเพื่อนคู่คิด

2. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งเป็น 2 ส่วน ได้แก่ เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล โดยมีขั้นตอนการสร้างแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังต่อไปนี้

2.1 ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

2.1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (มัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5) และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนโพธิสารพิทยากร ซึ่งได้มีการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรในปี 2567 เพื่อนำมากำหนดสาระการเรียนรู้และออกแบบกิจกรรมในแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) รายวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

2.1.2 ศึกษาค้นคว้าการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน รายวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว จากเอกสาร ตำรา หนังสือ และการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1.3 ศึกษาค้นคว้าเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) จากเอกสาร ตำรา หนังสือ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบกิจกรรมในแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนเพื่อนคู่คิด

2.1.4 ดำเนินการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนเพื่อนคู่คิด ในรายวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว จำนวน 3 หน่วยการเรียนรู้ จำนวนละ 8 แผน จัดการเรียนรู้ 1 คาบเรียน (50 นาที) ในแต่ละสัปดาห์จัดการเรียนรู้สัปดาห์ละ 1 แผน รวมทั้งหมด 8 สัปดาห์ โดยมีรายละเอียด สรุปได้ดังต่อไปนี้

ตาราง 9 สรุปหน่วยการเรียนรู้และแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด รายวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

หน่วยการเรียนรู้	แผนการจัดการเรียนรู้	จำนวนคาบ
1. การเคลื่อนไหวอย่างมีความรู้	1. ทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน	1
	2. ทักษะการยืนจดมวย	1
2. ทักษะพื้นฐานของการต่อสู้	3. ทักษะการชกหมัดตรงและหมัดตัด	1
	4. ทักษะการชกหมัดตัววัดและหมัดเสย	1
	5. ทักษะการเตะตัดและการเตะเฉียง	1
	6. ทักษะการถีบ	1
3. ทักษะการรุกและทักษะการรับ	7. ทักษะการใช้เข้า	1
	8. ทักษะการใช้ศอก	1

2.1.5 ทั้งนี้ แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด ในรายวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย) จำนวน 8 แผน แผนการจัดการเรียนรู้ 1 ครั้ง ต่อ 1 สัปดาห์ คาบเรียนละ 50 นาที รวม 8 สัปดาห์ มีทักษะดังต่อไปนี้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานจำนวน 1 คาบ ทักษะการยืนจดมวย จำนวน 1 คาบ

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 ทักษะการชกหมัดตรงและการชกหมัดตัด จำนวน 1 คาบ ทักษะการชกหมัดตัววัดและการชกหมัดเสย จำนวน 1 คาบ ทักษะการเตะตัดและการเตะเฉียง จำนวน 1 คาบ ทักษะการถีบ จำนวน 1 คาบ

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 ทักษะการใช้เข้า จำนวน 1 คาบ ทักษะการใช้ศอก จำนวน 1 คาบ

2.1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด ที่สร้างขึ้นเพื่อให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจพิจารณาความถูกต้องและเหมาะสม เพื่อนำข้อแนะนำที่ได้มาปรับปรุงแก้ไขต่อไป

2.1.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด ที่ผู้วิจัยดำเนินการปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน พิจารณา

ตรวจสอบความถูกต้อง (Accuracy) และความเหมาะสม (Propriety) โดยมีเกณฑ์การประเมินเป็นแบบมาตราส่วน ประมาณค่า 5 ระดับ ดังต่อไปนี้

ตาราง 10 เกณฑ์การประเมินเป็นแบบมาตราส่วน ประมาณค่า 5 ระดับ

คะแนน	ความเหมาะสม
5	มากที่สุด
4	มาก
3	ปานกลาง
2	น้อย
1	น้อยที่สุด

2.1.8 นำข้อมูลที่ได้จากการประเมินค่าของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน มาวิเคราะห์ค่ามัธยฐาน (Median : MD) โดยกำหนดเกณฑ์การผ่านประเมิน ต้องมีค่ามัธยฐาน (MD) มากกว่าหรือเท่ากับ 3.50 ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Inter Quartile Range : IQR) น้อยกว่าหรือเท่ากับ 1.50 ผลการหาคุณภาพปรากฏดังตาราง 11

ตาราง 9 ผลการหาคุณภาพด้านความถูกต้องและความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 8 แผน

ประเด็นการประเมิน	MD	IQR	ผลการพิจารณา
1. สาระการเรียนรู้			
1.1 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์	4.00	1.50	ผ่าน
1.2 สอดคล้องกับวัยของผู้เรียน	5.00	1.00	ผ่าน
2. สาระสำคัญ			
2.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.00	1.00	ผ่าน
2.2 สอดคล้องกับวัยของผู้เรียน	5.00	0.50	ผ่าน
2.3 มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	5.00	0.50	ผ่าน

ตาราง 11 (ต่อ)

ประเด็นการประเมิน	MD	IQR	ผลการพิจารณา
3. จุดประสงค์การเรียนรู้			
3.1 กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ไว้ อย่างชัดเจน	5.00	0.50	ผ่าน
3.2 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	5.00	0.50	ผ่าน
3.3 สอดคล้องกับช่วงวัยของผู้เรียน	5.00	0.50	ผ่าน
4. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้			
4.1 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้	5.00	0.50	ผ่าน
4.2 สอดคล้องกับช่วงวัยของผู้เรียน	5.00	0.50	ผ่าน
4.3 ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมใน กิจกรรมการเรียนรู้	5.00	0.50	ผ่าน
4.4 กิจกรรมมีความเหมาะสมเรียงลำดับ จากง่ายไปสู่ยาก	5.00	0.50	ผ่าน
5. สื่อการจัดการเรียนรู้			
5.1 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การ การเรียนรู้	5.00	0.50	ผ่าน
5.2 สอดคล้องกับเนื้อหาการเรียนรู้	5.00	0.50	ผ่าน
5.3 สอดคล้องกับกิจกรรมการจัดการ เรียนรู้	5.00	0.50	ผ่าน
5.4 สอดคล้องกับช่วงวัยของผู้เรียน	5.00	0.50	ผ่าน
5.5 กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ	5.00	0.50	ผ่าน
6. การวัดและประเมินผลการจัดการ เรียนรู้			
6.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5.00	1.50	ผ่าน
6.2 สอดคล้องกับเนื้อหาการจัดการ เรียนรู้	5.00	1.50	ผ่าน
6.3 วัดและประเมินผลได้ถูกต้อง	5.00	0.50	ผ่าน

MD มากกว่าหรือเท่ากับ 3.50 , IQR น้อยกว่าหรือเท่ากับ 1.50

จากตาราง 11 ประเด็นการประเมินรายชื่อของแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด จำนวน 8 แผน ผ่านเกณฑ์จากผู้เชี่ยวชาญ

2.1.9 นำแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อน ที่ผ่านการพิจารณาตรวจสอบมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อคิดเห็นพร้อมคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

2.1.10 นำแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาควบคุมปริมาณพันธพิจารณาอีกครั้ง นำแผนการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด ที่ได้รับการพิจารณาเรียบร้อยแล้วไปทดลองใช้ (Try out)

2.2 ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลแบบทดสอบวัดทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และแบบทดสอบวัดทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.2.1 ศึกษาวิธีการสร้างและแนวคิดจากเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการคิดและทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว

2.2.2 สร้างแบบทดสอบวัดทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์แบบทดสอบวัดทักษะการต่อสู้ป้องกันตัวและเกณฑ์การให้คะแนนโดยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

2.2.2.1 ศึกษาเอกสารการสอนและเนื้อหาทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และวิชาศิลปะการต่อสู้ เรื่อง ทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน ทักษะการยืนจดมวย ทักษะการชกหมัดตรงและการชกหมัดตัด ทักษะการชกหมัดวัดและการชกหมัดเสย ทักษะการเตะตัดและการเตะเฉียง ทักษะการถีบ ทักษะการใช้เข่า และทักษะการใช้ศอก

2.2.2.2 สร้างแบบทดสอบวัดทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย) ในรูปแบบการให้คะแนนแบบรูบริกสกอร์ (Rubric Score) ประกอบด้วยแบบทดสอบวัดทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว 4 ชุดทักษะ ดังต่อไปนี้

1. แบบทดสอบทักษะการใช้หมัด

1.1 ทักษะชกหมัดหน้าตรง

1.2 ทักษะชกหมัดหลังตรง

2. แบบทดสอบทักษะการใช้เท้า

2.1 ทักษะถีบหน้าตรง

2.2 ทักษะถีบหลังตรง

3. แบบทดสอบทักษะการใช้เข้า

3.1 ทักษะเข้าหน้าตรง

3.2 ทักษะเข้าหลังตรง

4. แบบทดสอบทักษะการใช้ศอก

4.1 ทักษะศอกหน้าจัด

4.2 ทักษะศอกหลังจัด

2.2.3 นำแบบทดสอบวัดทักษะการต่อสู้ป้องกันตัวที่พัฒนาขึ้นไปตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยวิธีคำนวณหาค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหารายข้อ (Item Level Content Validity Index : I-CVI) และค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาทั้งฉบับ (Scale Level Content Validity Index) โดยกำหนดคุณสมบัติผู้เชี่ยวชาญในการประเมินดังต่อไปนี้

- เป็นผู้ที่มีการศึกษาระดับปริญญาโทหรือปริญญาเอก สาขาวิชาพลศึกษาหรือมีวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ (คศ.3)
- เป็นผู้ที่มีประสบการณ์ด้านการสอนวิชาพลศึกษาหรือเกี่ยวข้องกับวิชาการสอนศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว อย่างน้อย 5 ปี ขึ้นไป

2.2.4 นำแบบทดสอบทักษะการต่อสู้ป้องกันตัวที่ผ่านการพิจารณาตรวจสอบมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อคิดเห็นและคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

2.2.5 นำแบบทดสอบทักษะการต่อสู้ป้องกันตัวที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทพิจารณาอีกครั้ง

2.2.6 นำแบบทดสอบทักษะการต่อสู้ป้องกันตัวที่ได้รับการพิจารณาเรียบร้อยแล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มทดลองที่ไม่ใช่กับกลุ่มตัวอย่างในสถานการณ์จริง จำนวน 30 คน เพื่อตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในด้านค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) โดยคำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนข้อนั้นกับคะแนนรวมเมื่อหักคะแนนข้อนั้นออก (Corrected Item Total Correlation) กำหนดเกณฑ์การผ่าน ที่ตั้งแต่ $r = .20$ ขึ้นไป และหาคุณภาพเครื่องมือในด้านค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยคำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาช (Cronbach Alpha Coefficient) กำหนดเกณฑ์การผ่าน ที่ตั้งแต่ $r = .70$ ขึ้นไป ปรากฏผลการหาคุณภาพเครื่องมือดังตาราง 12

ตาราง 10 การหาคุณภาพของเครื่องมือวัดและประเมินผล

ชนิดของเครื่องมือ	ค่าความ เที่ยงตรง (S-CVI)	ค่าความเชื่อมั่น(r)	ค่าอำนาจจำแนก(r)
1.แบบทดสอบทักษะการ คิดเชิงวิเคราะห์	1	.90	.35 - .88
2.แบบทดสอบทักษะการ ต่อสู้ป้องกันตัว	1	.84	.46 - .73

3. แบบแผนการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นแบบการทดลองกึ่งทดลอง (Quasi - Experimental Design) แบบมีกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม มีการวัดผลก่อนและหลัง (Multi Group Pretest - Posttest Design) ดังตาราง 13

ตาราง 11 แบบแผนการวิจัย

กลุ่ม	วัดผลก่อนทดลอง	ทดลอง	วัดผลหลังทดลอง
E ₁	O ₁	X	O ₂
E ₂	O ₁	X	O ₂

ภาพประกอบ 2 แบบแผนการวิจัย

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการวิจัย

- E₁ แทน กลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทักษะอ่อน (Experimental Group)
- E₂ แทน กลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มคละทักษะ (Experimental Group)
- O₁ แทน การทดสอบก่อนการทดลอง (Pre – test)
- O₂ แทน การทดสอบหลังการทดลอง (Post – test)
- X แทน การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share)

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลและทดลองตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

4.1 ดำเนินการขอหนังสือเพื่อใช้ในการเก็บข้อมูลการวิจัย โดยติดต่อขอจาก บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อนำไปขอความอนุเคราะห์ในการดำเนินการเก็บข้อมูลในการวิจัยในสถานศึกษา

4.2 ติดต่อทางสถานศึกษาโรงเรียนโพธิสารพิทยากรโดยนำหนังสือเก็บข้อมูลการวิจัยถึง ผู้อำนวยการโรงเรียนโพธิสารพิทยากร เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการใช้กลุ่มตัวอย่าง สถานที่ และ สิ่งอำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูลในงานวิจัย พร้อมนัดหมายวัน เวลา ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

4.3 ชี้แจงวัตถุประสงค์ แนวทางการดำเนินการ ขั้นตอน การวัดและประเมินผล ของการวิจัย ให้แก่ทางผู้อำนวยการสถานศึกษา หัวหน้าฝ่ายวิชาการ หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ สุขศึกษาและพลศึกษา ในการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิค การสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share)

4.4 ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบแบบวัดทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และแบบวัดทักษะ การต่อสู้ป้องกันตัว ในผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร ทั้ง 3 ห้องเรียน ด้วยแบบทดสอบวัดทักษะทั้ง 2 แบบ

4.5 ผู้วิจัยดำเนินการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทักษะอ่อน ซึ่งเป็นผู้เรียนกลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยทักษะการต่อสู้ป้องกันตัวต่ำที่สุด และกลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มคละทักษะ ดังต่อไปนี้ 1) ผู้เรียนทักษะเก่ง 2) ผู้เรียนทักษะปานกลาง และ 3) ผู้เรียนทักษะอ่อน

กำหนดเกณฑ์การคัดเลือกเข้าร่วมการวิจัย (Inclusion criteria) ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ห้อง 1 - 12 ในโรงเรียนโพธิสารพิทยากร ซึ่งมี ผลการทดสอบทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และผลของทักษะการต่อสู้ป้องกัน ซึ่งผลของคะแนนอยู่ในระดับทักษะอ่อนและคละทักษะ

2. สนใจเข้าร่วมในการทดลองด้วยการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับ เทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด

3. มีสุขภาพร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ และมีความพร้อมที่จะเข้าร่วมในการทดลอง

4. ได้รับความยินยอมให้เข้าร่วมในการทดลอง จากผู้ปกครอง ผู้สอนประจำชั้นและ โรงเรียน ในการเข้าร่วมในการทดลอง

กำหนดเกณฑ์การคัดออกผู้เข้าร่วมการวิจัย (Exclusion criteria) ดังต่อไปนี้

1. ผู้เรียนมีโรคประจำตัวที่เป็นอุปสรรคต่อการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ในกระบวนการทดลอง
2. ขาดการเข้าร่วมในการทดลอง เกิน 2 ครั้ง
3. มีความประสงค์ขออนุญาตออกจากกระบวนการทดลอง เนื่องจากไม่มีเวลาในการเข้าร่วมการทดลอง สุขภาพร่างกายไม่แข็งแรงหรือเหตุผลส่วนตัวของผู้เรียนที่เป็นเหตุให้ไม่สามารถเข้าร่วมการทดลองต่อไปได้

กำหนดเกณฑ์การถอนผู้เข้าร่วมการวิจัยหรือยุติการเข้าร่วมการวิจัย (Withdrawal or termination criteria)

1. ผู้เรียนรู้สึกอึดอัด กังวลหรือไม่สบายใจ ในระหว่างการดำเนินการจัดกิจกรรม
2. ประสบปัญหาอาการบาดเจ็บในระหว่างการทำทดลองจนไม่สามารถดำเนินการในกระบวนการทดลองต่อไปได้
3. ผู้เรียนขออนุญาตออกจากกระบวนการดำเนินการจัดกิจกรรม เนื่องจากไม่มีเวลาในการเข้าร่วมการทดลอง สุขภาพร่างกายไม่แข็งแรงหรือเหตุผลส่วนตัวของผู้เรียนที่เป็นเหตุให้ไม่สามารถเข้าร่วมการทดลองต่อไปได้
- 4.6 ดำเนินการทดลอง โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้สัปดาห์ละ 1 คาบ คาบเรียนละ 60 นาที ระยะเวลา 8 สัปดาห์ ซึ่งดำเนินการสอนด้วยตัวผู้วิจัยเองทั้งหมด
- 4.7 เมื่อดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ครบตามที่กำหนด 8 สัปดาห์ จากนั้นทำการทดสอบแบบวัดทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ และทดสอบแบบวัดทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว หลังจัดกิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนเพื่อนคู่คิด (Post test)
- 4.8 ดำเนินการตรวจและให้คะแนนจากการทดสอบแบบวัดทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ และทดสอบแบบวัดทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว จากนั้นนำข้อมูลผลคะแนนที่ได้ไปใช้ในการวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อทดสอบสมมุติฐานการวิจัยทั้ง 2 ข้อ

5. จัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 ดำเนินการวิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ในวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว ก่อนและหลังเรียนของผู้เรียนกลุ่มคะแนนทักษะก่อนและกลุ่มคะแนนทักษะ ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยใช้สถิติ Paired sample t-test

5.2 ดำเนินการวิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ในวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว หลังเรียนระหว่างกลุ่มคะแนนทักษะอ่อนและกลุ่มคะแนนทักษะที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) โดยใช้สถิติ One way ANCOVA

5.3 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการโดยใช้สถิติดังต่อไปนี้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

5.3.1 สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน

5.3.1.1 ค่าเฉลี่ย (Mean)

5.3.1.2 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

5.3.2 สถิติที่ใช้วิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือ

5.3.2.1 ค่ามัธยฐาน (Median : MD) และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Inter Quartile Range : IQR)

5.3.2.2 ค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยใช้ Content validity index : CVI

5.3.2.3 ค่าความเชื่อมั่น โดยใช้ Cronbach Alpha Coefficient

5.3.2.4 ค่าอำนาจจำแนก โดยใช้ Corrected Item Total Correlation

5.3.3 สถิติที่ใช้ทดสอบสมมุติฐานการวิจัย

5.3.3.1 Parried sample t-test เพื่อใช้ในการทดสอบสมมุติฐานการวิจัยข้อที่ 1 คือ ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ในวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว ก่อนและหลังเรียนของผู้เรียนกลุ่มทักษะอ่อนและกลุ่มคะแนนทักษะที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

5.3.3.2 One way ANCOVA เพื่อใช้ในการทดสอบสมมุติฐานการวิจัยข้อที่ 2 คือ ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ในวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว หลังเรียนระหว่างกลุ่มทักษะอ่อนและกลุ่มคะแนนทักษะที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) ไม่แตกต่างกัน

ทั้งนี้ในกระบวนการวิจัยทั้งหมดผู้วิจัยได้ดำเนินการขอจริยธรรมการวิจัย หมายเลขรับรองโครงการวิจัยคือ SWUEC-672674

บทที่ 4

ผลการดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่องผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดที่มีต่อทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ในวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยมีความมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และคะแนนทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว ก่อนและหลังเรียนของผู้เรียนกลุ่มคะแนนทักษะอ่อน และกลุ่มคะแนนทักษะที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) และเพื่อเปรียบเทียบทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และคะแนนทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว หลังเรียนระหว่างกลุ่มคะแนนทักษะอ่อนและกลุ่มคะแนนทักษะที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) ผู้วิจัยแบ่งรูปแบบการนำเสนอข้อมูลออกเป็น 4 ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 ผลการเปรียบเทียบคะแนนทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว ก่อนและหลังของผู้เรียนกลุ่มตัวอย่าง และข้อมูลผลการจัดลำดับทักษะการจำแนกตามคะแนนทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ ก่อนและหลังของกลุ่มทดลอง

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมแบบทางเดียว (One Way ANCOVA) คะแนนทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว หลังเรียน เปรียบเทียบกลุ่มความสามารถ

การศึกษากการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการศึกษากับผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร ปีการศึกษา 2567 กลุ่มทดลองเป็นผู้เรียนที่ผ่านการทดสอบทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และการทดสอบทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว ในกลุ่มคะแนนทักษะอ่อนจำนวน 27 คน และกลุ่มคะแนนทักษะ จำนวน 21 คน ซึ่งเป็นผู้เรียนที่ผ่านการทดสอบทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และการทดสอบทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว โดยกลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่มจะได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
Mean	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	สถิติการทดสอบค่าที (t-test)
SS	แทน	ค่าผลรวมของความเบี่ยงเบนกำลังสอง
df	แทน	จำนวนของตัวแปรที่เป็นอิสระ
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลรวมของความเบี่ยงเบนกำลังสอง
F	แทน	สถิติการทดสอบค่าเอฟ (F-test)
P-Value	แทน	นัยสำคัญทางสถิติ
*	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐาน

ตาราง 12 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวน	เพศชาย	เพศหญิง
กลุ่มคะแนนทักษะอ่อน	27	16	11
กลุ่มคะแนนทักษะ	21	11	10

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ตอนที่ 2

ตาราง 13 ข้อมูลคะแนนทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ ก่อนและหลังเรียนของผู้เรียนกลุ่มตัวอย่าง

ทักษะของผู้เรียน กลุ่มทดลอง	กลุ่มคะแนนทักษะอ่อน (n = 27)				กลุ่มคะแนนทักษะ (n = 21)			
	ก่อนเรียน		หลังเรียน		ก่อนเรียน		หลังเรียน	
	Mean	S.D.	Mean	S.D.	Mean	S.D.	Mean	S.D.
1. ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์	1.51	0.17	3.68	0.38	1.85	0.70	4.06	0.28
1.1 การวิเคราะห์สถานการณ์	1.15	0.36	3.15	0.36	1.71	0.96	4.00	0.45
1.2 การวิเคราะห์แยกแยะองค์ประกอบ	1.15	0.36	3.14	0.36	1.71	0.96	4.00	0.45
1.3 การวิเคราะห์เพื่อเชื่อมโยงความสัมพันธ์	1.37	0.49	3.69	0.76	1.62	0.80	3.90	0.54
1.4 การวิเคราะห์เพื่อจัดลำดับความสำคัญ	1.33	0.48	3.96	0.40	1.57	0.93	0.76	0.50
1.5 การวิเคราะห์ประเมินสถานการณ์	1.07	0.26	3.51	0.75	1.76	1.04	4.14	0.57
1.6 การวิเคราะห์เพื่อคาดการณ์ผลลัพธ์	1.88	0.32	3.89	0.64	2.14	0.65	3.90	0.70
1.7 การวิเคราะห์แก้ปัญหา	2.00	0.28	3.56	0.51	2.05	0.67	3.95	0.74
1.8 การวิเคราะห์สถานการณ์	1.33	0.48	3.59	0.50	1.86	1.01	4.38	0.59

จากตาราง 15 พบว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด ในกลุ่ม คะแนนทักษะอ่อน มีคะแนนทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ องค์ประกอบที่ 1 การวิเคราะห์สถานการณ์ ก่อนเรียน เท่ากับ Mean = 1.15 , S.D. = 0.36 และหลังเรียนเท่ากับ Mean = 3.15 , S.D. = 0.36 และในกลุ่มคละทักษะมีคะแนนทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ ในเรื่องการวิเคราะห์สถานการณ์ ก่อนเรียน เท่ากับ Mean = 1.71 , S.D. = 0.96 และหลังเรียนเท่ากับ Mean = 4.00 , S.D. = 0.45 จากการเปรียบเทียบแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนทั้ง 2 กลุ่มมีคะแนนทักษะในเรื่องการวิเคราะห์สถานการณ์สูงขึ้นหลังได้รับการจัดการเรียนเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ องค์ประกอบที่ 2 การวิเคราะห์แยกแยะองค์ประกอบ ก่อนเรียน เท่ากับ Mean = 1.15 , S.D. = 0.36 และหลังเรียนเท่ากับ Mean = 3.14 , S.D. = 0.36 และในกลุ่มคละทักษะ มีคะแนนทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ ในเรื่องการวิเคราะห์แยกแยะองค์ประกอบก่อนเรียน เท่ากับ Mean = 1.71, S.D. = 0.96 และหลังเรียนเท่ากับ Mean = 4.00 , S.D. = 0.45 จากการเปรียบเทียบแสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนทั้ง 2 กลุ่มมีคะแนนทักษะในเรื่องการวิเคราะห์แยกแยะองค์ประกอบสูงขึ้นหลังได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ องค์ประกอบที่ 3 การวิเคราะห์แยกแยะเพื่อเชื่อมโยงความสัมพันธ์ ก่อนเรียน เท่ากับ Mean = 1.37 , S.D. = 0.49 และหลังเรียนเท่ากับ Mean = 3.96 , S.D. = 0.76 และในกลุ่มคละทักษะมีคะแนนทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ในเรื่องการวิเคราะห์แยกแยะเพื่อเชื่อมโยงความสัมพันธ์ก่อนเรียน เท่ากับ Mean = 1.62, S.D. = 0.80 และหลังเรียนเท่ากับ Mean = 3.90 , S.D. = 0.54 จากการเปรียบเทียบแสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนทั้ง 2 กลุ่มมีคะแนนทักษะในเรื่องการวิเคราะห์แยกแยะเพื่อเชื่อมโยงความสัมพันธ์ สูงขึ้นหลังได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ องค์ประกอบที่ 4 การวิเคราะห์เพื่อจัดลำดับความสำคัญ ก่อนเรียน เท่ากับ Mean = 1.33 , S.D. = 0.48 และหลังเรียนเท่ากับ Mean = 3.96 , S.D. = 0.405 และในกลุ่มคละทักษะ มีคะแนนทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ ในเรื่องการวิเคราะห์เพื่อจัดลำดับความสำคัญก่อนเรียน เท่ากับ Mean = 1.57, S.D. = 0.93 และหลังเรียนเท่ากับ Mean = 0.76 , S.D. = 0.50 จากการเปรียบเทียบแสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนทั้ง 2 กลุ่มมีคะแนน ทักษะในเรื่อง

การวิเคราะห์เพื่อจัดลำดับความสำคัญสูงขึ้นหลังได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ องค์ประกอบที่ 5 การวิเคราะห์ประเมินสถานการณ์ ก่อนเรียน เท่ากับ Mean = 1.07 , S.D. = 0.26 และหลังเรียนเท่ากับ Mean = 3.51 , S.D. = 0.75 และในกลุ่มคณะทักษะมีคะแนนทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ ในเรื่องการวิเคราะห์ประเมินสถานการณ์ ก่อนเรียน เท่ากับ Mean = 1.76, S.D. = 1.04 และหลังเรียนเท่ากับ Mean = 4.14 , S.D. = 0.57 จากการเปรียบเทียบแสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนทั้ง 2 กลุ่มมีคะแนนทักษะ ในเรื่องการวิเคราะห์ ประเมินสถานการณ์สูงขึ้นหลังได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ องค์ประกอบที่ 6 การวิเคราะห์เพื่อคาดการณ์ผลลัพธ์ ก่อนเรียน เท่ากับ Mean = 1.88 , S.D. = 0.32 และหลังเรียนเท่ากับ Mean = 3.89 , S.D. = 0.64 และในกลุ่มคณะทักษะมีคะแนนทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ ในเรื่องการวิเคราะห์เพื่อคาดการณ์ผลลัพธ์ ก่อนเรียน เท่ากับ Mean = 2.14 , S.D. = 0.65 และหลังเรียนเท่ากับ Mean = 3.90 , S.D. = 0.70 จากการเปรียบเทียบแสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนทั้ง 2 กลุ่มมีคะแนนทักษะในเรื่องการวิเคราะห์ เพื่อคาดการณ์ผลลัพธ์สูงขึ้นหลังได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ องค์ประกอบที่ 7 การวิเคราะห์แก้ปัญหา ก่อนเรียนเท่ากับ Mean = 2.00 , S.D. = 0.28 และหลังเรียนเท่ากับ Mean = 3.56 , S.D. = 0.51 และในกลุ่มคณะทักษะมีคะแนนทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ ในเรื่องการวิเคราะห์แก้ปัญหา ก่อนเรียน เท่ากับ Mean = 2.05 , S.D. = 0.67 และหลังเรียนเท่ากับ Mean = 3.95 , S.D. = 0.74 จากการเปรียบเทียบแสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนทั้ง 2 กลุ่มมีคะแนนทักษะในเรื่องการวิเคราะห์ แก้ปัญหาผลลัพธ์สูงขึ้นหลังได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ องค์ประกอบที่ 8 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ ก่อนเรียนเท่ากับ Mean = 1.33 , S.D. = 0.48 และหลังเรียนเท่ากับ Mean = 3.59 , S.D. = 0.50 และในกลุ่มคณะทักษะมีคะแนนทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ ในเรื่องการวิเคราะห์เปรียบเทียบก่อนเรียน เท่ากับ Mean = 1.86 , S.D. = 1.01 และหลังเรียนเท่ากับ Mean = 4.38 , S.D. = 0.59 จากการเปรียบเทียบแสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนทั้ง 2 กลุ่มมีคะแนนทักษะในเรื่องการวิเคราะห์

เปรียบเทียบสูงขึ้นหลังได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 14 ข้อมูลคะแนนทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว ก่อนและหลังเรียนของผู้เรียนกลุ่มตัวอย่าง

ทักษะของผู้เรียนกลุ่มทดลอง	กลุ่มคะแนนทักษะอ่อน (n = 27)				กลุ่มคะแนนทักษะ (n = 21)			
	ก่อนเรียน		หลังเรียน		ก่อนเรียน		หลังเรียน	
	Mean	S.D.	Mean	S.D.	Mean	S.D.	Mean	S.D.
ทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย)	1.51	0.17	3.68	0.38	1.85	0.70	4.06	0.28
1. ทักษะการใช้หมัด	1.74	0.42	3.65	0.39	2.05	1.01	3.79	0.30
1.1 ทักษะชกหมัดหน้าตรง	1.74	0.53	3.15	0.46	2.05	0.97	3.43	0.51
1.2 ทักษะชกหมัดหลังตรง	1.74	0.45	4.15	0.46	2.05	1.12	4.14	0.36
2. ทักษะการใช้เท้า	1.46	0.36	4.30	0.49	2.02	0.73	0.86	0.57
2.1 ทักษะถีบหน้าตรง	1.07	0.26	3.51	0.75	1.86	0.85	3.76	0.70
2.1 ทักษะถีบหลังตรง	1.56	0.51	4.44	0.51	2.19	0.68	3.95	0.67
3. ทักษะการใช้เข่า	1.11	0.25	4.22	0.35	2.12	0.76	3.88	0.47
3.1 ทักษะเข่าหน้าตรง	1.04	0.19	3.81	0.48	2.05	0.80	3.67	0.48
3.1 ทักษะเข่าหลังตรง	0.19	0.40	4.62	0.49	2.19	0.81	4.10	0.62
4. ทักษะการใช้ศอก	1.13	0.30	4.90	0.24	1.79	0.78	4.24	0.44
4.1 ทักษะศอกหน้าจัด	1.11	0.32	4.85	0.36	1.62	0.74	4.14	0.48
4.2 ทักษะศอกหลังจัด	1.15	0.36	4.96	0.33	1.15	0.36	4.33	0.48

จากตาราง 16 พบว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด ในกลุ่มคะแนนทักษะอ่อน มีคะแนนทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว ในเรื่องทักษะการใช้หมัดก่อนเรียนเท่ากับ Mean = 1.74 , S.D. = 0.42 หลังเรียนเท่ากับ Mean = 3.65 , S.D. = 0.39 โดยแบ่งเป็นทักษะชกหมัดหน้าตรง ก่อนเรียนเท่ากับ Mean = 1.74 , S.D. = 0.53 หลังเรียนเท่ากับ Mean = 3.15 , S.D. = 0.46 และทักษะชกหมัดหลังตรงก่อนเรียนเท่ากับ Mean = 1.74 , S.D. = 0.45 หลังเรียนเท่ากับ Mean = 4.15 , S.D. = 0.46

ทักษะการใช้เท้าก่อนเรียนเท่ากับ Mean = 1.11 , S.D. = 0.25 หลังเรียนเท่ากับ Mean = 4.30 , S.D. = 0.49 โดยแบ่งเป็นทักษะถีบหน้าตรง ก่อนเรียนเท่ากับ Mean = 1.37 , S.D. = 0.49 หลังเรียนเท่ากับ Mean = 4.15 , S.D. = 0.72 และทักษะถีบหลังตรงก่อนเรียนเท่ากับ Mean = 1.56 , S.D. = 0.51 หลังเรียนเท่ากับ Mean = 4.44 , S.D. = 0.51

ทักษะการเข้าท่าก่อนเรียนเท่ากับ Mean = 1.46 , S.D. = 0.36 หลังเรียนเท่ากับ Mean = 4.22 , S.D. = 0.35 โดยแบ่งเป็นทักษะเข้าหน้าตรง ก่อนเรียนเท่ากับ Mean = 1.04 , S.D. = 0.19 หลังเรียนเท่ากับ Mean = 3.81 , S.D. = 0.48 และทักษะเข้าหลังตรง ก่อนเรียนเท่ากับ Mean = 0.19 , S.D. = 0.40 หลังเรียนเท่ากับ Mean = 4.62 , S.D. = 0.49

ทักษะการใช้ศอกก่อนเรียนเท่ากับ Mean = 1.13 , S.D. = 0.30 หลังเรียนเท่ากับ Mean = 4.90 , S.D. = 0.24 โดยแบ่งเป็นทักษะศอกหน้าจัด ก่อนเรียนเท่ากับ Mean = 1.11 , S.D. = 0.32 หลังเรียนเท่ากับ Mean = 4.85 , S.D. = 0.36 และทักษะศอกหลังจัด ก่อนเรียนเท่ากับ Mean = 4.85 , S.D. = 0.36 หลังเรียนเท่ากับ Mean = 4.96 , S.D. = 0.33

กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด ในกลุ่มคะแนนทักษะ มีคะแนนทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว ในเรื่องทักษะการใช้หมัด ก่อนเรียนเท่ากับ Mean = 2.05 , S.D. = 1.01 หลังเรียนเท่ากับ Mean = 3.79 , S.D. = 0.30 โดยแบ่งเป็นทักษะชกหมัดหน้าตรง ก่อนเรียนเท่ากับ Mean = 2.05 , S.D. = 0.97 หลังเรียนเท่ากับ Mean = 3.43 , S.D. = 0.51 และทักษะชกหมัดหลังตรงก่อนเรียนเท่ากับ Mean = 2.05 , S.D. = 1.12 หลังเรียนเท่ากับ Mean = 4.14 , S.D. = 0.36

ทักษะการใช้เท้าก่อนเรียนเท่ากับ Mean = 2.02 , S.D. = 0.73 หลังเรียนเท่ากับ Mean = 0.86 , S.D. = 0.57 โดยแบ่งเป็นทักษะถีบหน้าตรงก่อนเรียนเท่ากับ Mean = 1.86 ,

S.D. = 0.85 หลังเรียนเท่ากับ Mean = 3.76 , S.D. = 0.70 และทักษะสืบหลังตรงก่อนเรียนเท่ากับ Mean = 2.19 , S.D. = 0.68 หลังเรียนเท่ากับ Mean = 3.95 , S.D. = 0.67

ทักษะการใช้เข้าก่อนเรียนเท่ากับ Mean = 2.12 , S.D. = 0.76 หลังเรียนเท่ากับ Mean = 3.88 , S.D. = 0.47 โดยแบ่งเป็นทักษะเข้าหน้าตรง ก่อนเรียนเท่ากับ Mean = 2.05 , S.D. = 0.80 หลังเรียนเท่ากับ Mean = 3.67 , S.D. = 0.48 และทักษะเข้าหลังตรง ก่อนเรียนเท่ากับ Mean = 2.19 , S.D. = 0.81 หลังเรียนเท่ากับ Mean = 4.10 , S.D. = 0.62

ทักษะการใช้ศอกก่อนเรียนเท่ากับ Mean = 1.79 , S.D. = 0.78 หลังเรียนเท่ากับ Mean = 4.24 , S.D. = 0.44 โดยแบ่งเป็นทักษะศอกหน้าจัด ก่อนเรียนเท่ากับ Mean = 1.62 , S.D. = 0.74 หลังเรียนเท่ากับ Mean = 4.14 , S.D. = 0.48 และทักษะศอกหลังจัด ก่อนเรียนเท่ากับ Mean = 1.15 , S.D. = 0.36 หลังเรียนเท่ากับ Mean = 4.33 , S.D. = 0.48

จากการเปรียบเทียบก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด แสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนกลุ่มคะแนนทักษะอ่อนและกลุ่มคะแนนทักษะมีคะแนนทักษะในเรื่องทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว สูงขึ้นหลังได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 17 ข้อมูลผลการจัดลำดับทักษะการจำแนกตามคะแนนทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ ก่อนและหลังของกลุ่มทดลอง

ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์	กลุ่มคะแนนทักษะอ่อน (n = 27)						กลุ่มคะแนนทักษะ (n = 21)					
	ก่อนเรียน			หลังเรียน			ก่อนเรียน			หลังเรียน		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. การวิเคราะห์สถานการณ์												
1) เก่ง (3.66 - 5)	0	0.0 %	4	14.8 %	1	4.8 %	19	90.5				
2) ปานกลาง (2.33 - 3.65)	0	0.0 %	23	85.2 %	4	19.0 %	2	9.5				
3) อ่อน (< 2.33)	27	100 %	0	0.0 %	16	76.2 %	0	0.0				
2. การวิเคราะห์เพื่อเชื่อมโยงความสัมพันธ์												
1) เก่ง (3.66 - 5)	0	0.0 %	17	63.0 %	0	0.0 %	18	85.7				
2) ปานกลาง (2.33 - 3.65)	0	0.0 %	10	37.0 %	4	8.3 %	3	14.3				
3) อ่อน (< 2.33)	27	100 %	0	0.0 %	17	81.0 %	0	0.0				

ตารางที่ 17 (ต่อ)

ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์	กลุ่มคะแนนทักษะอ่อน (n = 27)						กลุ่มคะแนนทักษะ (n = 21)					
	ก่อนเรียน			หลังเรียน			ก่อนเรียน			หลังเรียน		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
3. การวิเคราะห์แยกแยะองค์ประกอบ												
1) เก่ง (3.66 - 5)	0	0.0 %	19	70.4 %	0	0.0 %	17	81.0 %	17	81.0 %	0	0.0 %
2) ปานกลาง (2.33 - 3.65)	0	0.0 %	8	29.6 %	4	19.0 %	4	19.0 %	4	19.0 %	0	0.0 %
3) อ่อน (< 2.33)	27	100 %	0	0.0 %	17	81.0 %	0	0.0 %	0	0.0 %	0	0.0 %
4. การวิเคราะห์เพื่อจัดลำดับความสำคัญ												
1) เก่ง (3.66 - 5)	0	0.0 %	19	70.4 %	1	4.8 %	19	90.5 %	19	90.5 %	2	9.5 %
2) ปานกลาง (2.33 - 3.65)	0	0.0 %	8	29.6 %	3	14.3 %	2	9.5 %	2	9.5 %	0	0.0 %
3) อ่อน (< 2.33)	27	100 %	0	0.0 %	17	81.0 %	0	0.0 %	0	0.0 %	0	0.0 %

ตารางที่ 17 (ต่อ)

ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์	กลุ่มคะแนนทักษะอ่อน (n = 27)						กลุ่มคะแนนทักษะ (n = 21)					
	ก่อนเรียน			หลังเรียน			ก่อนเรียน			หลังเรียน		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
5. การวิเคราะห์ประเด็นสถานการณ์												
1) เก่ง (3.66 - 5)	0	0.0 %	10	37.0 %	2	9.5 %	19	90.5				
2) ปานกลาง (2.33 - 3.65)	0	0.0 %	17	63.0 %	3	14.3 %	2	9.5				
3) อ่อน (< 2.33)	27	100 %	0	0.0 %	16	76.2 %	0	0.0				
6. การวิเคราะห์เพื่อคาดการณ์ผลลัพธ์												
1) เก่ง (3.66 - 5)	0	0.0 %	20	74.1 %	1	4.8 %	15	71.4				
2) ปานกลาง (2.33 - 3.65)	0	0.0 %	7	25.9 %	3	14.3 %	6	28.6				
3) อ่อน (< 2.33)	27	100 %	0	0.0 %	17	81.0 %	0	0.0				

ตารางที่ 17 (ต่อ)

ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์	กลุ่มคะแนนทักษะอ่อน (n = 27)						กลุ่มคะแนนทักษะ (n = 21)					
	ก่อนเรียน			หลังเรียน			ก่อนเรียน			หลังเรียน		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
7. การวิเคราะห์แก้ปัญหา												
1) เก่ง (3.66 - 5)	0	0.0 %	15	55.6 %	1	4.8 %	15	71.4				
2) ปานกลาง (2.33 - 3.65)	1	3.7 %	12	44.4 %	2	9.5 %	6	28.6				
3) อ่อน (< 2.33)	26	96.3 %	0	0.0 %	18	85.7 %	0	0.0				
8. การวิเคราะห์เปรียบเทียบ												
1) เก่ง (3.66 - 5)	0	0.0 %	16	59.3 %	1	4.8 %	20	95.2				
2) ปานกลาง (2.33 - 3.65)	0	0.0 %	11	40.7 %	6	28.6 %	1	4.8				
3) อ่อน (< 2.33)	27	100.0 %	0	0.0 %	14	66.7 %	0	0.0				

จากตาราง 17 พบว่า ข้อมูลผลการจัดลำดับทักษะการจำแนกตามคะแนน ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ ก่อนและหลังของกลุ่มทดลอง สามารถสรุปผลได้ดังต่อไปนี้
ข้อมูลทั่วไปของการวิจัย

การศึกษาแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 2 กลุ่ม

1. กลุ่มทักษะอ่อน (n = 27)

2. กลุ่มคละทักษะ (n = 21)

ผลการเปรียบเทียบข้อมูล ก่อนและหลังการทดลอง

1. กลุ่มทักษะอ่อน (n = 27)

1.1 ก่อนเรียน ผู้เรียนส่วนใหญ่มีทักษะอยู่ในระดับอ่อน ยกเว้นองค์ประกอบที่ 7 การวิเคราะห์แก้ปัญหา ที่มีผู้เรียน 3.7% อยู่ในระดับปานกลาง

1.2 หลังเรียน มีการพัฒนาสูงขึ้นชัดเจนในทุกทักษะ โดยผู้เรียนกระจายตัวอยู่ในระดับเก่ง ระดับปานกลาง และไม่มีผู้เรียนอยู่ในระดับอ่อนเลย

1.3 ทักษะที่พัฒนาได้ดีที่สุดคือ องค์ประกอบที่ 6 การวิเคราะห์เพื่อคาดการณ์ ผลลัพธ์ (74.1% อยู่ในระดับเก่ง) และองค์ประกอบที่ 3 การวิเคราะห์แยกแยะองค์ประกอบ (70.4% อยู่ในระดับเก่ง)

2. กลุ่มคละทักษะ (n = 21)

2.1 ก่อนเรียน ผู้เรียนส่วนใหญ่มีทักษะอยู่ในระดับอ่อน (66.7% - 85.7%) มีบางส่วนอยู่ในระดับปานกลาง (8.3% - 28.6%) และมีเพียงส่วนน้อยอยู่ในระดับเก่ง (4.8% - 9.5%)

2.2 หลังเรียน ผู้เรียนมีการพัฒนาทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ขึ้นอย่าง โดยเฉพาะผู้เรียนที่อยู่ในระดับเก่งเพิ่มขึ้นอย่างมาก (71.4% - 95.2%)

2.3 ทักษะที่พัฒนาได้ดีที่สุดคือ องค์ประกอบที่ 8 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ (95.2% อยู่ในระดับเก่ง) องค์ประกอบที่ 1 การวิเคราะห์สถานการณ์ และองค์ประกอบที่ 4 การวิเคราะห์เพื่อจัดลำดับความสำคัญ (90.5% อยู่ในระดับเก่ง)

3. การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม

3.1 ทักษะที่พัฒนาได้มากที่สุด ตามลำดับของทั้งสองกลุ่มคือ องค์ประกอบที่ 6 การวิเคราะห์เพื่อเชื่อมโยงความสัมพันธ์ องค์ประกอบที่ 3 การวิเคราะห์แยกแยะองค์ประกอบ และ องค์ประกอบที่ 4 การวิเคราะห์เพื่อจัดลำดับความสำคัญ

3.2 ข้อสังเกตสำคัญ

3.2.1 กลุ่มคะแนนทักษะมีแนวโน้มพัฒนาสู่ระดับเก่งมากกว่า กลุ่มคะแนนทักษะอ่อน

3.2.2 กลุ่มคะแนนทักษะอ่อนยังคงมีผู้เรียนระดับปานกลางในสัดส่วนที่สูง หลังการทดลอง (25.9% - 63.0%)

การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอนร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด ส่งผลให้เกิดการพัฒนาทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในทั้งสองกลุ่มทดลอง โดยเฉพาะในกลุ่มคะแนนทักษะที่มีพัฒนาการสูงกว่าอย่างไรก็ตาม กลุ่มคะแนนทักษะอ่อนก็มีพัฒนาการสูงขึ้นเช่นกัน จากเดิมที่อยู่ในระดับอ่อนในทุกทักษะ พัฒนาเป็นระดับปานกลางถึงระดับเก่งหลังการทดลอง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าวิธีการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดมีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ของผู้เรียนได้จริง

ตาราง 18 ข้อมูลผลการจัดลำดับทักษะการจำแนกตามคะแนนทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว ก่อนและหลังของกลุ่มทดลอง

ทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย)	กลุ่มคะแนนทักษะอ่อน (n = 27)				กลุ่มคะแนนทักษะ (n = 21)			
	ก่อนเรียน		หลังเรียน		ก่อนเรียน		หลังเรียน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ทักษะการใช้หมัด								
1.1 ทักษะหมัดหน้าตรง								
1) เก่ง (3.66 - 5)	0	0.0 %	4	14.8 %	1	4.8 %	19	90.5
2) ปานกลาง (2.33 - 3.65)	0	0.0 %	23	85.2 %	4	19.0 %	2	9.5
3) อ่อน (< 2.33)	27	100 %	0	0.0 %	16	76.2 %	0	0.0
1.2 ทักษะหมัดหลังตรง								
1) เก่ง (3.66 - 5)	0	0.0 %	17	63.0 %	0	0.0 %	18	85.7
2) ปานกลาง (2.33 - 3.65)	0	0.0 %	10	37.0 %	4	8.3 %	3	14.3
3) อ่อน (< 2.33)	27	100 %	0	0.0 %	17	81.0 %	0	0.0
2. ทักษะการใช้เท้า								
2.1 ทักษะถีบหน้าตรง								
1) เก่ง (3.66 - 5)	0	0.0 %	0	0.0 %	0	0.0 %	13	61.9
2) ปานกลาง (2.33 - 3.65)	0	0.0 %	5	18.5 %	6	28.6 %	8	38.1
3) อ่อน (< 2.33)	27	100 %	22	81.5 %	15	74.0 %	0	0.0

ตาราง 18 (ต่อ)

ทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย)	กลุ่มคะแนนทักษะอ่อน (n = 27)						กลุ่มคะแนนทักษะ (n = 21)					
	ก่อนเรียน			หลังเรียน			ก่อนเรียน			หลังเรียน		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
2.2 ทักษะถีบหลังตรง												
1) เก่ง (3.66 - 5)	0	0.0 %	4	14.8 %	1	4.8 %	19	90.5				
2) ปานกลาง (2.33 - 3.65)	0	0.0 %	23	85.2 %	4	19.0 %	2	9.5				
3) อ่อน (< 2.33)	27	100 %	0	0.0 %	16	76.2 %	0	0.0				
3. ทักษะการเตะเข้า												
3.1 ทักษะเข่าหน้าตรง												
1) เก่ง (3.66 - 5)	0	0.0 %	17	63.0 %	0	0.0 %	18	85.7				
2) ปานกลาง (2.33 - 3.65)	0	0.0 %	10	37.0 %	4	8.3 %	3	14.3				
3) อ่อน (< 2.33)	27	100 %	0	0.0 %	17	81.0 %	0	0.0				
3.2 ทักษะเข่าหลังตรง												
1) เก่ง (3.66 - 5)	0	0.0 %	27	100 %	1	4.8 %	18	85.7				
2) ปานกลาง (2.33 - 3.65)	0	0.0 %	0	0.0 %	6	28.6 %	3	14.3				
3) อ่อน (< 2.33)	27	100 %	0	0.0 %	14	66.7 %	0	0.0				

ตาราง 18 (ต่อ)

ทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย)	กลุ่มคะแนนทักษะอ่อน (n = 27)						กลุ่มคะแนนทักษะ (n = 21)					
	ก่อนเรียน			หลังเรียน			ก่อนเรียน			หลังเรียน		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
4. ทักษะการเตะศอก												
4.1 ทักษะศอกหน้าตั้ง												
1) เก่ง (3.66 - 5)	0	0.0 %	4	14.8 %	1	4.8 %	19	90.5				
2) ปานกลาง (2.33 - 3.65)	0	0.0 %	23	85.2 %	4	19.0 %	2	9.5				
3) อ่อน (< 2.33)	27	100 %	0	0.0 %	16	76.2 %	0	0.0				
4.2 ทักษะศอกหลังตั้ง												
1) เก่ง (3.66 - 5)	0	0.0 %	17	63.0 %	0	0.0 %	18	85.7				
2) ปานกลาง (2.33 - 3.65)	0	0.0 %	10	37.0 %	4	8.3 %	3	14.3				
3) อ่อน (< 2.33)	27	100 %	0	0.0 %	17	81.0 %	0	0.0				

จากตาราง 18 พบว่า ข้อมูลผลการจัดลำดับทักษะการจำแนกตามคะแนน ทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว ก่อนและหลังของกลุ่มทดลอง สามารถสรุปผลการวิจัย ได้ดังต่อไปนี้

ข้อมูลทั่วไปของการวิจัย

การศึกษาแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 2 กลุ่ม

1. กลุ่มทักษะอ่อน (n = 27)

2. กลุ่มคละทักษะ (n = 21)

ผลการเปรียบเทียบข้อมูล ก่อนและหลังการทดลอง

1. กลุ่มทักษะอ่อน (n = 27)

1.1 ก่อนเรียน ผู้เรียนมีคะแนนในทุกทักษะอยู่ในระดับอ่อน (< 2.33) คิดเป็น 100% ของกลุ่ม

1.2 หลังเรียน ผู้เรียนมีพัฒนาการที่สูงขึ้นในทุกทักษะ โดยเฉพาะทักษะเข้าหลัง ตรง อยู่ในระดับเก่ง (3.66 - 5) สูงถึง 100% และทักษะอื่น ๆ ส่วนใหญ่พัฒนาขึ้น อยู่ในระดับปานกลาง (2.33 - 3.65) ประมาณ 85.2%

2. กลุ่มคละทักษะ (n = 21)

2.1 ก่อนเรียน ผู้เรียนส่วนใหญ่มีคะแนนของทักษะอยู่ในระดับอ่อน (< 2.33) ประมาณ 66.7 - 81.0%

2.2 หลังเรียน ผู้เรียนมีการพัฒนาสู่ระดับเก่ง (3.66-5) อย่างชัดเจน โดยเฉพาะ ทักษะชกหมัดหน้าตรง (90.5%) ทักษะถีบหลังตรง (85.7%) ทักษะเข้าหน้าตรง (85.7%) และ ทักษะศอกหน้าจัด (90.5%)

3. ความก้าวหน้าตามประเภททักษะ

3.1 ทักษะการใช้หมัด

3.1.1 ทักษะชกหมัดหน้าตรงและทักษะชกหมัดหลังตรงมีพัฒนาการ สูงขึ้นชัดเจน ในกลุ่มทักษะคะแนนคละกัน

3.1.2 กลุ่มทักษะอ่อน พัฒนาจากระดับอ่อนไปสู่ระดับปานกลางเป็น ส่วนใหญ่

3.2 ทักษะการใช้เท้า

3.2.1 กลุ่มคละทักษะ มีพัฒนาการทักษะถีบหน้าตรงสู่ ระดับเก่งถึง 61.9%

3.2.2 ทักษะถึบหลังตรงพัฒนาน้อยกว่าทักษะอื่น ๆ

3.3 ทักษะการใช้เข้า

3.3.1 ทักษะเข้าหลังตรงมีพัฒนาการที่ชัดเจนที่สุดในกลุ่มทักษะอ่อน (100% เป็นระดับเก่ง)

3.3.2 กลุ่มคละทักษะพัฒนาทักษะเข้าหน้าตรงและทักษะเข้าหลังตรงสู่ระดับเก่งประมาณ 85.7%

3.4 ทักษะการใช้ศอก

3.4.1 ทักษะศอกหน้าจัดและทักษะศอกหลังจัดมีพัฒนาการ ที่ดีขึ้นของทั้งสองกลุ่ม

3.4.2 กลุ่มคละทักษะพัฒนาขึ้นสู่ระดับเก่งมากกว่า 85% ในทักษะศอกหน้าจัด

ข้อสรุปการเชื่อมโยงกับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอนร่วมกับเทคนิคแบบเพื่อนคู่คิดมีประสิทธิภาพสูงขึ้นในการพัฒนาทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาผู้เรียนกลุ่มคะแนนทักษะอ่อนสามารถยกระดับความสามารถได้อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยเฉพาะในทักษะเข้าหลังตรง และผู้เรียนในกลุ่มคละทักษะมีพัฒนาการที่ดีในทุกทักษะ โดยเฉพาะทักษะชกหมัดหน้าตรง ทักษะศอกหน้าจัด และทักษะการใช้เข้า

ข้อมูลเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอนร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดเป็นวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียนที่มีพื้นฐานทักษะแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1

ตาราง 19 ผลการเปรียบเทียบคะแนนทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว
ก่อนและหลังของผู้เรียนกลุ่มตัวอย่าง

ทักษะผู้เรียน ของกลุ่มทดลอง	n	ก่อนเรียน		หลังเรียน		t	P-Value
		Mean	S.D.	Mean	S.D.		
1. การวิเคราะห์สถานการณ์							
กลุ่มคะแนนทักษะอ่อน	27	1.15	0.36	3.15	0.36	21.63	<.01*
กลุ่มคะแนนทักษะคละ	21	1.85	0.70	4.06	0.28	9.51	<.01*
2. การวิเคราะห์เพื่อเชื่อมโยงความสัมพันธ์							
กลุ่มคะแนนทักษะอ่อน	27	1.93	0.27	3.78	0.70	12.50	<.01*
กลุ่มคะแนนทักษะคละ	21	2.10	0.54	4.14	0.65	10.19	<.01*
3. การวิเคราะห์แยกแยะองค์ประกอบ							
กลุ่มคะแนนทักษะอ่อน	27	1.37	0.49	3.69	0.76	15.96	<.01*
กลุ่มคะแนนทักษะคละ	21	1.62	0.80	3.90	0.54	9.92	<.01*

ตาราง 19 (ต่อ)

ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์	n	ก่อนเรียน		หลังเรียน		t	P-Value
		Mean	S.D.	Mean	S.D.		
4. การวิเคราะห์เพื่อจัดลำดับความสำคัญ							
กลุ่มคะแนนทักษะอ่อน	27	1.33	0.48	3.96	0.75	13.59	<.01*
กลุ่มคะแนนทักษะคละ	21	1.57	0.93	4.05	0.50	10.10	<.01*
5. การวิเคราะห์ประเมินสถานการณ์							
กลุ่มคะแนนทักษะอ่อน	27	1.07	0.27	3.51	0.75	15.86	<.01*
กลุ่มคะแนนทักษะคละ	21	1.76	1.04	4.14	0.57	9.07	<.01*
6. การวิเคราะห์เพื่อคาดการณ์ผลลัพธ์							
กลุ่มคะแนนทักษะอ่อน	27	1.89	0.32	3.89	0.64	13.25	<.01*
กลุ่มคะแนนทักษะคละ	21	2.14	0.65	3.90	0.70	9.72	<.01*
7. การวิเคราะห์แก้ปัญหา							
กลุ่มคะแนนทักษะอ่อน	27	2.00	0.28	3.56	0.51	14.00	<.01*
กลุ่มคะแนนทักษะคละ	21	2.05	0.67	3.95	0.74	8.00	<.01*
8. การวิเคราะห์เปรียบเทียบ							
กลุ่มคะแนนทักษะอ่อน	27	1.33	0.48	3.59	0.50	13.67	<.01*
กลุ่มคะแนนทักษะคละ	21	1.86	1.01	4.38	0.59	8.97	<.01*
9. ทักษะการใช้หมัด							
กลุ่มคะแนนทักษะอ่อน	27	1.74	0.42	3.65	0.39	16.38	<.01*
กลุ่มคะแนนทักษะคละ	21	2.05	1.01	3.79	0.30	8.69	<.01*
10. ทักษะการใช้เท้า							
กลุ่มคะแนนทักษะอ่อน	27	1.46	0.36	4.30	0.49	25.02	<.01*
กลุ่มคะแนนทักษะคละ	21	2.02	0.73	3.86	0.57	8.94	<.01*

ตาราง 19 (ต่อ)

ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์	n	ก่อนเรียน		หลังเรียน		t	P-Value
		Mean	S.D.	Mean	S.D.		
11. ทักษะการใช้เข้า							
กลุ่มคะแนนทักษะอ่อน	27	1.11	0.25	4.22	0.35	38.16	<.01*
กลุ่มคะแนนทักษะคละ	21	2.12	0.76	3.88	0.47	11.53	<.01*
12. ทักษะการใช้ศอก							
กลุ่มคะแนนทักษะอ่อน	27	1.13	0.30	4.90	0.24	56.25	<.01*
กลุ่มคะแนนทักษะคละ	21	1.79	0.78	4.24	0.44	11.70	<.01*

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตาราง 19 พบว่า ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ องค์ประกอบที่ 1 การวิเคราะห์สถานการณ์ หลังเรียนของกลุ่มคะแนนทักษะอ่อนมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 1.15 (S.D. = 0.36) เป็น 3.15 (S.D. = 0.36) ซึ่งผลการทดสอบทางสถิติพบว่าสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และในกลุ่มคละทักษะ มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 1.85 (S.D. = 0.70) เป็น 4.06 (S.D. = 0.28) ซึ่งผลการทดสอบทางสถิติพบว่าสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1

ทักษะการคิดวิเคราะห์ องค์ประกอบที่ 2 การวิเคราะห์เพื่อเชื่อมโยงความสัมพันธ์ หลังเรียนของกลุ่มคะแนนทักษะอ่อนมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 1.97 (S.D.=0.27) เป็น 3.78 (S.D. = 0.70) ซึ่งผลการทดสอบทางสถิติพบว่าสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และในกลุ่มคละทักษะ มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 2.10 (S.D.=0.54) เป็น 4.14 (S.D.= 0.65) ซึ่งผลการทดสอบทางสถิติพบว่าสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1

ทักษะการคิดวิเคราะห์ องค์ประกอบที่ 3 การวิเคราะห์แยกแยะองค์ประกอบ หลังเรียนของกลุ่มคะแนนทักษะอ่อนมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 1.37 (S.D. = 0.49) เป็น 3.69 (S.D. = 0.76) ซึ่งผลการทดสอบทางสถิติพบว่าสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และในกลุ่มคละทักษะ มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 1.62 (S.D. = 0.80) เป็น 3.90 (S.D. = 0.54)

ซึ่งผลการทดสอบทางสถิติพบว่าสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1

ทักษะการคิดวิเคราะห์ องค์ประกอบที่ 4 การวิเคราะห์เพื่อจัดลำดับความสำคัญ หลังเรียนของกลุ่มคะแนนทักษะอ่อนมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 1.33 (S.D. = 0.48) เป็น 3.96 (S.D. = 0.75) ซึ่งผลการทดสอบทางสถิติพบว่าสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และในกลุ่มคะแนนทักษะ มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 1.57 (S.D.=0.93) เป็น 4.05 (S.D. = 0.50) ซึ่งผลการทดสอบทางสถิติพบว่าสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1

ทักษะการคิดวิเคราะห์ องค์ประกอบที่ 5 การวิเคราะห์ประเมินสถานการณ์หลังเรียน ของกลุ่มคะแนนทักษะอ่อนมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 1.07 (S.D. = 0.27) เป็น 3.51 (S.D. = 0.75) ซึ่งผลการทดสอบทางสถิติพบว่าสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และในกลุ่มคะแนนทักษะ มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 1.76 (S.D. = 1.04) เป็น 4.14 (S.D. = 0.57) ซึ่งผลการทดสอบทางสถิติพบว่าสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1

ทักษะการคิดวิเคราะห์ องค์ประกอบที่ 6 การวิเคราะห์เพื่อคาดการณ์ผลลัพธ์หลังเรียน ของกลุ่มคะแนนทักษะอ่อนมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 1.89 (S.D. = 0.32) เป็น 3.89 (S.D. = 0.64) ซึ่งผลการทดสอบทางสถิติพบว่าสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และในกลุ่มคะแนนทักษะ มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 2.14 (S.D. = 0.65) เป็น 3.90 (S.D. = 0.70) ซึ่งผลการทดสอบทางสถิติพบว่าสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1

ทักษะการคิดวิเคราะห์ องค์ประกอบที่ 7 การวิเคราะห์แก้ปัญหาหลังเรียน ของกลุ่มคะแนนทักษะอ่อนมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 2.00 (S.D. = 0.28) เป็น 3.56 (S.D. = 0.51) ซึ่งผลการทดสอบทางสถิติพบว่าสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และในกลุ่มคะแนนทักษะ มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 2.05 (S.D. = 0.67) เป็น 3.95 (S.D. = 0.74) ซึ่งผลการทดสอบทางสถิติพบว่าสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1

ทักษะการคิดวิเคราะห์ องค์ประกอบที่ 8 การวิเคราะห์เปรียบเทียบหลังเรียน ของกลุ่มคะแนนทักษะอ่อนมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 1.33 (S.D. = 0.47) เป็น 3.59 (S.D. = 0.50) ซึ่งผลการทดสอบทางสถิติพบว่าสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

และในกลุ่มคณะทักษะ มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 1.86 (S.D. = 1.01) เป็น 4.38 (S.D. = 0.59) ซึ่งผลการทดสอบทางสถิติพบว่าสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1

ในส่วนทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว ในทักษะการใช้หมัด หลังเรียนของกลุ่มคะแนนทักษะอ่อนมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 1.74 (S.D. = 0.42) เป็น 3.65 (S.D. = 0.39) ซึ่งผลการทดสอบทางสถิติพบว่าสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 และในกลุ่มคณะทักษะ มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 2.05 (S.D. = 1.01) เป็น 3.79 (S.D. = 0.30) ซึ่งผลการทดสอบทางสถิติพบว่าสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1

ทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว ในทักษะการใช้เท้า หลังเรียนของกลุ่มคะแนนทักษะอ่อนมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 1.46 (S.D. = 0.36) เป็น 4.30 (S.D. = 0.49) ซึ่งผลการทดสอบทางสถิติพบว่าสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 และในกลุ่มคณะทักษะ มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 2.02 (S.D. = 0.73) เป็น 3.86 (S.D. = 0.57) ซึ่งผลการทดสอบทางสถิติพบว่าสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1

ทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว ในทักษะการใช้เข่าหลังเรียน ของกลุ่มคะแนนทักษะอ่อนมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 1.11 (S.D. = 0.25) เป็น 4.22 (S.D. = 0.35) ซึ่งผลการทดสอบทางสถิติพบว่าสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 และในกลุ่มคณะทักษะ มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 2.12 (S.D. = 0.76) เป็น 3.88 (S.D. = 0.47) ซึ่งผลการทดสอบทางสถิติพบว่าสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1

ทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว ในทักษะการใช้ศอก หลังเรียนของกลุ่มคะแนนทักษะอ่อนมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 1.13 (S.D. = 0.30) เป็น 4.90 (S.D. = 0.24) ซึ่งผลการทดสอบทางสถิติพบว่าสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 และในกลุ่มคณะทักษะ มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 1.79 (S.D. = 0.78) เป็น 4.24 (S.D. = 0.44) ซึ่งผลการทดสอบทางสถิติพบว่าสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2

ตาราง 20 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมแบบทางเดียว (One Way ANCOVA)

คะแนนทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์หลังเรียน เปรียบเทียบกลุ่มความสามารถ (n = 48)

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	P-Value
1. ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์					
1.1 การวิเคราะห์สถานการณ์					
ทักษะก่อนเรียน	0.16	1	.02	.10	.76
กลุ่มความสามารถ	7.66	1	7.57	46.06	<.01*
ความคลาดเคลื่อน	7.39	45	.16		
1.2 การวิเคราะห์แยกแยะองค์ประกอบ					
ทักษะก่อนเรียน	.39	1	.39	.84	.36
กลุ่มความสามารถ	1.84	1	1.84	3.97	<.01*
ความคลาดเคลื่อน	20.85	45	.46		
1.3 การวิเคราะห์แยกแยะองค์ประกอบ					
ทักษะก่อนเรียน	.01	1	.01	.01	.90
กลุ่มความสามารถ	.03	1	.03	.07	.79
ความคลาดเคลื่อน	20.77	45	.46		
1.4 การวิเคราะห์เพื่อจัดลำดับความสำคัญ					
ทักษะก่อนเรียน	.78	1	.78	1.83	.18
กลุ่มความสามารถ	.19	1	.19	.44	.51
ความคลาดเคลื่อน	19.14	45	.43		
1.5 การวิเคราะห์ประเมินสถานการณ์					
ทักษะก่อนเรียน	.01	1	.00	.01	.92
กลุ่มความสามารถ	3.84	1	3.84	8.10	<.01*
ความคลาดเคลื่อน	21.30	45	.47		
1.6 การวิเคราะห์เพื่อคาดการณ์ผลลัพธ์					
ทักษะก่อนเรียน	.08	1	.08	.18	.68
กลุ่มความสามารถ	.00	1	.00	.00	.98
ความคลาดเคลื่อน	20.40	45	.45		

ตารางที่ 20 (ต่อ)

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	P-Value
1.7 การวิเคราะห์แก้ปัญา					
ทักษะก่อนเรียน	.35	1	.35	.91	.35
กลุ่มความสามารถ	1.94	1	1.94	5.04	<.01*
ความคลาดเคลื่อน	17.27	45	.38		
1.8 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ					
ทักษะก่อนเรียน	1.44	1	1.44	5.40	<.01*
กลุ่มความสามารถ	8.73	1	8.73	32.65	. <.01*
ความคลาดเคลื่อน	12.03	45	.27		

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตาราง 20 พบว่า ข้อมูลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANCOVA) ที่แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์หลังเรียนระหว่างกลุ่มความสามารถ ($n = 48$) สรุปได้ดังต่อไปนี้

ผลการวิเคราะห์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติ

1. องค์ประกอบที่ 1 การวิเคราะห์สถานการณ์ พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ระหว่างสองกลุ่มทดลอง ($F = 46.061$, $p = .000$)
2. องค์ประกอบที่ 5 การวิเคราะห์ประเมินสถานการณ์พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ระหว่างสองกลุ่มทดลอง ($F = 8.105$, $p = .007$)
3. องค์ประกอบที่ 7 การวิเคราะห์แก้ปัญหาพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ระหว่างกลุ่มสองกลุ่มทดลอง ($F = 5.044$, $p = .030$)
4. องค์ประกอบที่ 8 การวิเคราะห์เปรียบเทียบพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งในส่วนของทักษะก่อนเรียน ($F = 5.395$, $p = .025$) และสองกลุ่มทดลอง ($F = 32.645$, $p = .000$)

ผลการวิเคราะห์ที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1. องค์ประกอบที่ 2 การวิเคราะห์แยกแยะองค์ประกอบกลุ่มความสามารถมีค่า $F = 3.972$, $p = .052$ ผลของคะแนนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. องค์ประกอบที่ 3 การวิเคราะห์แยกแยะองค์ประกอบ ผลของคะแนนไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. องค์ประกอบที่ 4 การวิเคราะห์เพื่อจัดลำดับความสำคัญ ผลของคะแนนไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. องค์ประกอบที่ 6 การวิเคราะห์เพื่อคาดการณ์ผลลัพธ์ ผลของคะแนนไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อมูลผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอนร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดส่งผลให้เกิดความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ระหว่างกลุ่มทดลอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในองค์ประกอบที่ 1 การวิเคราะห์สถานการณ์ องค์ประกอบที่ 5 การวิเคราะห์ประเมินสถานการณ์ องค์ประกอบที่ 7 การวิเคราะห์แก้ปัญหา และองค์ประกอบที่ 8 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าวิธีการจัดการเรียนรู้นี้มีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ที่แตกต่างกันตามระดับความสามารถของผู้เรียนได้จริง

ตาราง 21 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนรวมแบบทางเดียว (One Way ANCOVA) คะแนนทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว หลังเรียน เปรียบเทียบกลุ่มความสามารถ (n = 48)

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	P-Value
ทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย)					
1. ทักษะการใช้หมัด					
1.1 ทักษะชกหมัดหน้าตรง					
ทักษะก่อนเรียน	1.67	1	1.67	8.47	<.01*
กลุ่มความสามารถ	.47	1	.47	2.36	.13
ความคลาดเคลื่อน	8.88	45	.20		
1.2 ทักษะชกหมัดหลังตรง					
ทักษะก่อนเรียน	.04	1	.04	.23	.63
กลุ่มความสามารถ	.00	1	.00	.00	.96
ความคลาดเคลื่อน	7.94	45	.18		

ตาราง 21 (ต่อ)

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	P-Value
2. ทักษะการใช้เท้า					
2.1 ทักษะถีบหน้าตรง					
ทักษะก่อนเรียน	.23	1	.23	.45	.51
กลุ่มความสามารถ	1.17	1	1.17	2.29	.14
ความคลาดเคลื่อน	22.99	45	.51		
2.2 ทักษะถีบหลังตรง					
ทักษะก่อนเรียน	.14	1	.14	.40	.53
กลุ่มความสามารถ	1.71	1	1.71	4.96	<.01*
ความคลาดเคลื่อน	15.48	45	.34		
3. ทักษะการใช้เข้า					
3.1 ทักษะเข้าหน้าตรง					
ทักษะก่อนเรียน	1.47	1	1.47	7.12	<.01*
กลุ่มความสามารถ	1.44	1	1.44	6.97	<.01*
ความคลาดเคลื่อน	9.27	45	.20		
3.2 ทักษะเข้าหลังตรง					
ทักษะก่อนเรียน	.70	1	.70	2.34	.13
กลุ่มความสามารถ	3.79	1	3.79	12.71	<.01*
ความคลาดเคลื่อน	13.41	45	.30		
4. ทักษะการใช้ศอก					
4.1 ทักษะศอกหน้าจัด					
ทักษะก่อนเรียน	.43	1	.43	2.55	.12
กลุ่มความสามารถ	3.70	1	3.70	22.04	<.01*
ความคลาดเคลื่อน	7.55	45	.17		

ตาราง 21 (ต่อ)

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	P-Value
4.2 ทักษะศอกหลังจัด					
ทักษะก่อนเรียน	.011	1	.01	.07	.80
กลุ่มความสามารถ	3.61	1	3.61	21.35	<.01*
ความคลาดเคลื่อน	7.62	45	.17		

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตาราง 21 พบว่า ข้อมูลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANCOVA) ที่แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย) หลังเรียนระหว่างกลุ่มความสามารถ ($n = 48$) สรุปได้ดังต่อไปนี้
ผลการวิเคราะห์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติ

1. ทักษะการใช้หมัด

1.1 ทักษะชกหมัดหน้าตรง ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ระหว่างสองกลุ่มทดลอง ($F = 2.547$, $p = .117$)

1.2 ทักษะชกหมัดหลังตรง พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ระหว่างสองกลุ่มทดลอง ($F = 22.040$, $p = .000$ และ $F = 21.347$, $p = .000$)

2. ทักษะการใช้เท้า

2.1 ทักษะถีบหน้าตรง พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ระหว่างสองกลุ่มทดลอง ($F = 7.120$, $p = .011$ และ $F = 6.965$, $p = .011$)

2.2 ทักษะถีบหลังตรง พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ระหว่างสองกลุ่มทดลอง ($F = 12.707$, $p = .001$)

3. ทักษะการใช้เข่า

3.1 ทักษะเข่าหน้าตรง ระดับความสามารถของผู้เรียนที่แตกต่างกันส่งผลต่อทักษะการใช้เข่าหน้าตรงอย่างชัดเจน

3.2 ทักษะเข่าหลังตรง พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = 4.957$, $p = .031$)

4. ทักษะการใช้ศอก

4.1 ทักษะศอกหน้าจัด พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ระหว่างสองกลุ่มทดลอง ($F = 22.040$, $p = .000$)

4.2 ทักษะศอกหลังจัด พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ระหว่างสองกลุ่มทดลอง ($F = 21.347$, $p = .000$)

ข้อมูลผลการวิเคราะห์นี้สามารถเชื่อมโยงกับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอนร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดได้ดังต่อไปนี้

1. ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเกือบทุกทักษะแสดงให้เห็นว่าวิธีการสอนนี้ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะที่แตกต่างกันตามระดับความสามารถของผู้เรียน

2. การพัฒนาของกลุ่มทดลอง แสดงให้เห็นว่าวิธีการสอนแบบเพื่อนคู่คิดอาจส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาที่แตกต่างกันในกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถแตกต่างกัน

3. การส่งเสริมการเรียนรู้ทักษะเฉพาะทักษะการชกหมัด ทักษะการใช้เท้า และทักษะการใช้ศอกมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่าวิธีการสอนนี้มีประสิทธิภาพโดยเฉพาะในทักษะเหล่านี้

4. การจัดกลุ่มผู้เรียน ผลการวิจัยสนับสนุนการจัดกลุ่มผู้เรียนตามความสามารถเพื่อให้การจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดมีประสิทธิภาพสูงสุด เนื่องจากมีความแตกต่างอย่างชัดเจนระหว่างกลุ่มความสามารถ

5. การออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ ควรให้ความสำคัญเป็นพิเศษกับทักษะที่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เพื่อลดช่องว่างระหว่างผู้เรียนที่มีความสามารถแตกต่างกัน

การวิเคราะห์นี้แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอนร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด มีผลต่อการพัฒนาการในทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย) ที่แตกต่างกันตามกลุ่มความสามารถของผู้เรียน โดยเฉพาะในทักษะการชกหมัด ทักษะการใช้เท้า และทักษะการใช้ศอก ซึ่งควรนำไปสู่การพิจารณาปรับปรุงวิธีการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละกลุ่มมากยิ่งขึ้น

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การทำวิจัยเรื่องผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดที่มีต่อทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ในวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) โดยใช้รูปแบบการวิจัยเป็นแบบกลุ่มทดลองที่ 1 ผู้เรียนกลุ่มทักษะอ่อนและกลุ่มทดลองที่ 2 ผู้เรียนกลุ่มคละทักษะ ทดสอบก่อนและหลังการทดลอง

ความมุ่งหมายในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) ที่มีผลต่อทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ในวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว ของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนโพธิสารพิทยากร
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และคะแนนทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว ก่อนและหลังเรียนของผู้เรียนกลุ่มคะแนนทักษะอ่อนและกลุ่มคะแนนทักษะคละกัน ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share)
3. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ และคะแนนทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว หลังเรียนระหว่างกลุ่ม คะแนนทักษะอ่อนและกลุ่ม คะแนนทักษะคละกัน ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share)

สมมุติฐานในการวิจัย

1. ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ในวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว ก่อนและหลังเรียนของผู้เรียนกลุ่มทักษะอ่อนและกลุ่มคละทักษะ ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ในวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว หลังเรียนระหว่างกลุ่มทักษะอ่อนและกลุ่มคละทักษะ ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) ไม่แตกต่างกัน

กลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้ ได้ดำเนินการศึกษากับผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่มัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 1 กระทรวงศึกษาธิการ กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 ที่ลงทะเบียนเรียนในวิชาเลือกพลศึกษา จำนวน 48 คน กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ได้มาจากการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้โปรแกรม G* Power ได้กำหนดค่า Effect size เท่ากับ 0.5 โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คัดเข้ากลุ่มโดยใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sample) จากการทดสอบทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และการทดสอบทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว ได้เป็น 2 กลุ่ม ดังต่อไปนี้

- กลุ่มทดลองที่ 1 เป็นผู้เรียน ในกลุ่มทักษะอ่อน จำนวน 27 คน
- กลุ่มทดลองที่ 2 เป็นผู้เรียน ในกลุ่มคละทักษะ จำนวน 21 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งเป็น 2 ส่วน ได้แก่ เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลองคือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) รายวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 8 แผน และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือ แบบทดสอบทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และแบบทดสอบทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว

หลังจากได้ดำเนินงานแล้ว สามารถสรุปผลการดำเนินงาน โดยแบ่งหัวข้อในการสรุปผลได้ดังต่อไปนี้

1. สรุปผลการวิจัย
2. อภิปรายการวิจัย
3. ข้อเสนอแนะ

1. สรุปผลการวิจัย

จากการดำเนินการวิจัยเรื่อง ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดที่มีต่อทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ในวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

1. วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 พบว่าเมื่อพิจารณาด้านทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ ก่อนเรียน ผู้เรียนทั้งสอง กลุ่มส่วนใหญ่อยู่ในระดับทักษะอ่อน (คะแนน < 2.33) ในขณะที่หลังเรียน

ผู้เรียนส่วนใหญ่พัฒนาเป็นระดับเก่ง (คะแนน 3.66-5.00) และปานกลาง (คะแนน 2.33-3.65) โดยกลุ่มคณะทักษะ มีสัดส่วนผู้เรียนระดับเก่งสูงกว่ากลุ่มทักษะอ่อนและด้านทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว ก่อนเรียน ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มส่วนใหญ่อยู่ในระดับทักษะอ่อน (คะแนน < 2.33) ในขณะที่หลังเรียน ผู้เรียนส่วนใหญ่พัฒนาเป็นระดับเก่ง (คะแนน 3.66-5.00) และระดับปานกลาง (คะแนน 2.33-3.65) โดยกลุ่มคณะทักษะ มีสัดส่วนผู้เรียนที่มีทักษะระดับเก่งสูงกว่ากลุ่มทักษะอ่อนในบางทักษะ

2. วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 พบว่า ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว หลังการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด คะแนนของทักษะสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งสองกลุ่ม โดย

2.1 ด้านทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ เมื่อเปรียบเทียบก่อนและหลังเรียน พบว่า การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด สามารถพัฒนาให้ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ ทั้ง 8 องค์ประกอบของผู้เรียนทั้งกลุ่มทักษะอ่อนและกลุ่มคณะทักษะสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดย

องค์ประกอบที่ 1 การวิเคราะห์สถานการณ์ กลุ่มทักษะอ่อน มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 1.15 เป็น 3.15 และกลุ่มคณะทักษะ มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 1.85 เป็น 4.06

องค์ประกอบที่ 2 การวิเคราะห์เพื่อเชื่อมโยงความสัมพันธ์ กลุ่มทักษะอ่อน มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 1.97 เป็น 3.78 และกลุ่มคณะทักษะ มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น จาก 2.10 เป็น 4.14

องค์ประกอบที่ 3 การวิเคราะห์แยกแยะองค์ประกอบ กลุ่มทักษะอ่อน มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 1.37 เป็น 3.69 และกลุ่มคณะทักษะ มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 1.62 เป็น 3.90

องค์ประกอบที่ 4 การวิเคราะห์เพื่อจัดลำดับความสำคัญ กลุ่มทักษะอ่อน มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 1.33 เป็น 3.96 และกลุ่มคณะทักษะ มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 1.57 เป็น 4.05

องค์ประกอบที่ 5 การวิเคราะห์ประเมินสถานการณ์ กลุ่มทักษะอ่อน มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 1.07 เป็น 3.51 และกลุ่มคณะทักษะ มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น จาก 1.76 เป็น 4.14

องค์ประกอบที่ 6 การวิเคราะห์เพื่อคาดการณ์ผลลัพธ์ กลุ่มทักษะอ่อนมี คะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 1.89 เป็น 3.89 และกลุ่มคณะทักษะ มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น จาก 2.14 เป็น 3.90

องค์ประกอบที่ 7 การวิเคราะห์แก้ปัญหา กลุ่มทักษะอ่อน มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 2.00 เป็น 3.56 และกลุ่มคณะทักษะ มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 2.05 เป็น 3.95

องค์ประกอบที่ 8 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ กลุ่มทักษะอ่อน มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น จาก 1.33 เป็น 3.59 และกลุ่มคณะทักษะ มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 1.86 เป็น 4.38

2.2 ด้านทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว เมื่อเปรียบเทียบก่อนและหลังเรียน พบว่าการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด สามารถพัฒนาให้ทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย) ของผู้เรียนทั้งกลุ่มทักษะอ่อนและกลุ่มคะแนนทักษะสูงขึ้นไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในทุกทักษะ ดังต่อไปนี้

ทักษะการใช้หมัด กลุ่มทักษะอ่อน มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 1.74 เป็น 3.65 และกลุ่มคะแนนทักษะ มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 2.05 เป็น 3.79

ทักษะการใช้เท้า กลุ่มทักษะอ่อน มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 1.46 เป็น 4.30 และกลุ่มคะแนนทักษะ มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 2.02 เป็น 3.86

ทักษะการเข้าเป้า กลุ่มทักษะอ่อน มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 1.11 เป็น 4.22 และกลุ่มคะแนนทักษะ มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 2.12 เป็น 3.88

ทักษะการใช้ศอก กลุ่มทักษะอ่อน มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 1.13 เป็น 4.90 และกลุ่มคะแนนทักษะ มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 1.79 เป็น 4.24

3. วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 พบว่า ผลการเปรียบเทียบคะแนนทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ ระหว่างกลุ่ม พบว่า กลุ่มคะแนนทักษะ หลังเรียน มีพัฒนาการทั้งสองทักษะสูงกว่ากลุ่มทักษะอ่อนในหลายองค์ประกอบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากข้อมูลที่น่าสนใจ พบว่ากลุ่มคะแนนทักษะคะแนนมีพัฒนาการด้านทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว หลังเรียนสูงกว่ากลุ่มคะแนนทักษะอ่อนในหลายองค์ประกอบ แสดงให้เห็นว่าการจัดผู้เรียนแบบคะแนนความสามารถมีแนวโน้มที่จะส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว ดังรายละเอียดในตารางของบทที่ 4

2. อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดที่มีต่อทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ในวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดส่งผลต่อการพัฒนาการของคะแนนความสามารถในเรื่อง ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ และทักษะการต่อสู้ป้องกันตัวของผู้เรียนในกลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่มคือ กลุ่มทักษะอ่อน และกลุ่มคะแนนทักษะ ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด สูงขึ้นกว่าก่อนทดลอง

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้วิจัยจะขออภิปรายแยกเป็นรายข้อตามสมมติฐานการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. สมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ในวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว ก่อนและหลังเรียนของผู้เรียนกลุ่มทักษะอ่อนและกลุ่มคละทักษะที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ผู้วิจัยจะขออภิปรายผลที่ได้จากการทดลองดังต่อไปนี้

1.1 ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ ของกลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่มคือ กลุ่มทักษะอ่อน และกลุ่มคละทักษะ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีการพัฒนาระดับคะแนนทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์จากระดับอ่อน เป็นระดับปานกลางและระดับเก่ง ผลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดสามารถส่งเสริมพัฒนาการในเรื่อง ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ ในองค์ประกอบทั้ง 8 ด้าน ได้แก่ องค์ประกอบที่ 1 การวิเคราะห์สถานการณ์ องค์ประกอบที่ 2 การวิเคราะห์เพื่อเชื่อมโยงความสัมพันธ์ องค์ประกอบที่ 3 การวิเคราะห์แยกแยะองค์ประกอบ 4 การวิเคราะห์เพื่อจัดลำดับความสำคัญ องค์ประกอบที่ 5 การวิเคราะห์ประเมินสถานการณ์ องค์ประกอบที่ 6 การวิเคราะห์เพื่อคาดการณ์ผลลัพธ์ องค์ประกอบที่ 7 การวิเคราะห์แก้ปัญหา และองค์ประกอบที่ 8 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ ที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นทั้งในกลุ่มทักษะอ่อนและกลุ่มคละทักษะ จากก่อนทดลองกลุ่มทักษะอ่อนจะมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับอ่อน หลังการทดลองคะแนนเฉลี่ยในแต่ละองค์ประกอบสูงขึ้นอย่างชัดเจนอยู่ในระดับปานกลางและระดับเก่ง

การเชื่อมโยงปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ สืบเนื่องมาจากกระบวนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด ที่ผู้วิจัยได้ออกแบบโดยให้ผู้เรียนได้รู้จักใช้เหตุผล ช่วยให้วินิจัยข้อเท็จจริง เข้าใจ ในเรื่องที่ซับซ้อน สามารถแก้ไขปัญหาได้จากสถานการณ์ที่ถูกสร้างหรือกำหนดจากผู้สอน ช่วยในการประเมิน และตัดสินใจได้อย่างสมเหตุสมผล นอกจากนี้ ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ยังเป็นพื้นฐานการคิดในมิติด้านอื่น โดยกระบวนการนี้จะกระตุ้นให้ผู้เรียนมีการคิดอย่างลึกซึ้งผ่านการตั้งคำถาม การหารือกับเพื่อน และการสรุปความคิดเห็นร่วมกันในชั้นเรียน ซึ่งช่วยให้เกิดการคิดแบบมีระบบและเชื่อมโยงความรู้เดิมกับสถานการณ์ใหม่ได้ดียิ่งขึ้น จากการศึกษางานวิจัย ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนมีการพิจารณาเชิงลึก และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล สอดคล้องกับงานวิจัยของ Sari (2018) ซึ่งผลของงานวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่าเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) ช่วยเสริมสร้างทักษะ

การคิดเชิงวิพากษ์ในการอ่านของผู้เรียนผ่านการอภิปรายและการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น อีกทั้ง การศึกษาของ Ahmad (2017) ในกลุ่มผู้เรียนระดับประถมศึกษาในประเทศจอร์แดนยังชี้ข้อมูล สำคัญว่าผู้เรียนที่ผ่านการเรียนรู้ด้วยกลยุทธ์เพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนและการคิดเชิงวิเคราะห์ ในระดับคะแนนที่สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 เช่นกัน นอกจากนี้การศึกษาของ Lanlod (2022) พบว่าการใช้เทคนิคการสอน แบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ส่งผลต่อพัฒนาการในเรื่อง ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์โดยเฉพาะเมื่อมีการแบ่งปันแนวคิด การสร้างแผนการเรียนรู้ร่วมกัน ปรีกษา หาแนวทางร่วมกันจากการคิดด้วยตนเองก่อนโดยไม่ปรึกษาคู่คิด ถัดมาได้แลกเปลี่ยน ในส่วนคำตอบ หรือข้อมูลที่ผู้เรียนสามารถสังเคราะห์ได้จากคำถามของผู้สอน ในส่วนขั้นตอน การแลกเปลี่ยนกันคิดจะได้คำตอบหรือวิธีการใหม่ที่ตีความและเหมาะสมมากขึ้น สุดท้าย แลกเปลี่ยนหน้าชั้นเรียนกับผู้สอนและผู้เรียน โดยออกมาหน้าชั้นเรียนมาอธิบายคำตอบหรือ แนวคิดของตนเอง หลังจากนั้นเพื่อนร่วมชั้นเรียน รวมทั้งผู้สอนจะร่วมกันแสดงความคิดเห็นโดย การอภิปราย จึงสามารถสรุปได้ว่าเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด เป็นเทคนิคการสอน ที่ทรงประสิทธิภาพในการส่งเสริมทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ ทั้งในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษาในหลายมิติ

ข้อค้นพบที่สำคัญของเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) มีบทบาท สำคัญในการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนกลุ่มทักษะอ่อน โดยเฉพาะในแง่ของการเสริมสร้าง ความมั่นใจ การกล้าแสดงออก และการมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ เทคนิคนี้เปิดโอกาส ให้ผู้เรียนที่อาจไม่มั่นใจในตนเองได้มีพื้นที่ในการคิด การอภิปรายร่วมกับเพื่อนในคู่สนทนาแบบ ไม่กดดัน ซึ่งช่วยลดความกลัวความล้มเหลวและเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนรู้ ผลการวิจัยในบทที่ 5 พบว่าผู้เรียนกลุ่มทักษะอ่อนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษา แบบ 5 ขั้นตอนร่วมกับเทคนิค การสอนแบบเพื่อนคู่คิด มีการพัฒนาทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ หลังทดลอง เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สะท้อนว่าแม้ผู้เรียนจะมีพื้นฐานทักษะในระดับอ่อน แต่ก็สามารถพัฒนาได้อย่างมีประสิทธิภาพผ่านการเรียนรู้แบบร่วมมือ นอกจากนี้ เทคนิคการสอน นี้ยังส่งผลทางจิตวิทยาในด้านบวก เช่น เสริมสร้างแรงจูงใจภายใน ความเชื่อมั่นในศักยภาพ ตนเอง และลดความวิตกกังวลในการเรียนรู้ โดยเฉพาะการศึกษางานวิจัยของ Aeni (2020) ข้อค้นพบคือ ผู้เรียนรู้สึกสนุก มีกำลังใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และรู้สึกมีคุณค่าในการแสดง ความคิดของตนเองผ่านการพูดคุยแบบเพื่อนคู่คิด เช่นเดียวกับการศึกษางานวิจัยของ Emad K.T. & Rashad T. (2021) ที่พบว่าเทคนิคนี้ส่งเสริมแรงจูงใจและความกระตือรือร้น

ของนักศึกษาหญิงในรายวิชาพลศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงกล่าวได้ว่าเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดไม่เพียงพัฒนาทักษะเชิงวิชาการ แต่ยังมีอิทธิพลเชิงจิตวิทยาที่ช่วยเปลี่ยนแปลงทัศนคติ และความเชื่อมั่นในตนเองของผู้เรียนกลุ่มทักษะอ่อนได้อย่างยั่งยืน เป็นการทดสอบสมมติฐานการศึกษาวิจัยในครั้งนี้

1.2 ทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว ของกลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่มคือ กลุ่มทักษะอ่อน และกลุ่มคละทักษะ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีการพัฒนาระดับคะแนนความสามารถทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว จากก่อนทดลองในคะแนนระดับอ่อน หลังการทดลองเป็นคะแนนระดับปานกลาง และระดับเก่ง ผลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดสามารถส่งเสริมพัฒนาการในเรื่อง ทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว ในแบบทดสอบทักษะทั้ง 4 ชุดทักษะ ได้แก่ ทักษะการใช้หมัด ทักษะการใช้เท้า ทักษะการใช้เข่า และทักษะการใช้ศอก ที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นทั้งในกลุ่มทักษะอ่อนและกลุ่มคละทักษะ

1.2.1 ทักษะการใช้หมัด ประกอบด้วยทักษะชกหมัดหน้าตรงและทักษะ ชกหมัด หลังตรงมีพัฒนาการสูงขึ้นชัดเจน ในกลุ่มคละทักษะและกลุ่มทักษะอ่อน พัฒนาจากคะแนนระดับอ่อนไปสู่ระดับปานกลางเป็นส่วนใหญ่

1.2.2 ทักษะการใช้เท้า กลุ่มคละทักษะ มีพัฒนาการทักษะถีบหน้าตรงสู่คะแนนระดับเก่งถึง 61.9% และทักษะถีบหลังตรงจะมีพัฒนาน้อยกว่าทักษะอื่น ๆ

1.2.3 ทักษะการใช้เข่า ทักษะเข่าหลังตรงมีพัฒนาการที่ชัดเจนที่สุดในกลุ่มทักษะอ่อนและกลุ่มคละทักษะมีพัฒนาทักษะเข่าหน้าตรงและทักษะเข่าหลังตรงสู่คะแนนระดับเก่งประมาณ 85.7%

1.2.4 ทักษะการใช้ศอก ทักษะศอกหน้าจัดและทักษะศอกหลังจัด มีพัฒนาการที่ดีขึ้นจากทั้งสองกลุ่มทดลองและกลุ่มคละทักษะพัฒนาขึ้นสู่คะแนนระดับเก่งมากกว่า 85% ในทักษะศอกหน้าจัด

การเชื่อมโยงกับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอนร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) ต่อทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว ได้ยืนยันสมมติฐานข้อที่ 1 อย่างชัดเจน โดยพบว่าผู้เรียนทั้งกลุ่มทักษะอ่อน และกลุ่มคละทักษะ มีคะแนนทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว หลังทดลองสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งครอบคลุมทั้งทักษะการใช้หมัด ทักษะการใช้เท้า ทักษะการใช้เข่า และทักษะการใช้ศอก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาผู้เรียนกลุ่มทักษะอ่อนสามารถพัฒนาในทุกทักษะได้ดี และพัฒนาอย่างชัดเจนที่สุดคือ

ทักษะเข้าหลังตรง และผู้เรียนในกลุ่มคณะทักษะ มีพัฒนาการที่ดีในทุกทักษะ โดยเฉพาะทักษะ ชกหมัดหน้าตรง ทักษะศอกหน้าจัด และทักษะการใช้เข่า แสดงให้เห็นว่าเทคนิคการสอนเพื่อน คู่คิดที่นำมาเสริมกับการจัดการเรียนพลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้เชิงปฏิบัติ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ กระบวนการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้คิด วิเคราะห์ ร่วมมือกับเพื่อน และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นก่อนนำไปสู่การปฏิบัติทักษะจริงทำให้ผู้เรียนมีโอกาสทบทวนความรู้ พัฒนาความเข้าใจ และกล้าลงมือทำมากขึ้น ผลการวิจัยยังยืนยันว่าผู้เรียนในกลุ่มทดลองทั้งสอง กลุ่มมีพัฒนาการด้านทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย) ที่สูงขึ้นหลังการทดลองสะท้อน ถึงประสิทธิผลของการออกแบบการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยได้บูรณาการระหว่างการจัดการเรียนรู้ พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอนกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) อย่างเป็นระบบ โดยกระบวนการเรียนรู้แบบ 5 ขั้นตอน ซึ่งประกอบด้วยขั้นการเตรียมการ ขั้นอธิบายและสาธิต ขั้นการฝึกปฏิบัติ ขั้นการนำไปใช้ และขั้นสรุปและ การประเมินผล 5 ขั้นตอนดังกล่าวสะท้อน การสอนพลศึกษาที่มีการวางรากฐานที่มั่นคงให้แก่การเรียนรู้เชิงปฏิบัติโดยเฉพาะในเชิง ของทักษะการปฏิบัติในขณะที่เทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดช่วยกระตุ้นกระบวนการคิดเชิง วิเคราะห์ การแลกเปลี่ยนความรู้ระหว่างผู้เรียนอย่างมีส่วนร่วมการช่วยเหลือกัน การเห็นใจกัน และการไม่กดดันกัน เช่น ในขั้นการฝึกปฏิบัติ ผู้เรียนได้ร่วมวิเคราะห์วิธีการชกหมัดหรือท่าทาง การป้องกันที่ถูกต้องกับคู่ของตน ก่อนลงมือฝึกจริง ซึ่งการมีผู้ช่วยคิด การให้ข้อเสนอแนะทำให้เกิด ความมั่นใจ ช่วยสร้างพัฒนาทางความคิดอย่างต่อเนื่อง การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นก่อน การปฏิบัติจริงยังส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเข้าใจที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นไม่เพียงจำท่าทาง แต่เข้าใจเหตุผล เชิงกลไกของการเคลื่อนไหว สอดคล้องกับงานวิจัยเรื่อง Effect of TPS strategy in teaching basketball defensive skills in female students of Physical Education and Sports Sciences ที่นำเทคนิคดังกล่าวมาใช้ในการวิจัยของ Emad K.T. & Rashad T. (2021) ซึ่งการศึกษาผลของ กลยุทธ์เพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) พบว่า ทักษะการป้องกันหรือตั้งรับในกีฬาบาสเกตบอล ในนักศึกษาหญิง ผู้เรียนกลุ่มทดลองมีพัฒนาการด้านทักษะป้องกันและการเคลื่อนไหวที่ดีขึ้น รวมทั้งมีแรงจูงใจสูงขึ้นในการเรียนรู้ จึงกล่าวได้ว่าการบูรณาการนี้ส่งผลให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะ ทั้งทางร่างกายและการคิดอย่างสมดุล สอดคล้องกับความมุ่งหมายของหลักสูตรพลศึกษา ในศตวรรษที่ 21 ที่เน้นทักษะชีวิต ความร่วมมือ และการเอาตัวรอดในสถานการณ์จริง สะท้อนว่า เทคนิคนี้ไม่ได้ส่งเสริมแค่ทักษะการคิดเพียงเท่านั้น แต่ยังสามารถพัฒนาทักษะการปฏิบัติในเรื่อง ศิลปะการป้องกันตัวได้อย่างแท้จริงในกลุ่มผู้เรียนทุกระดับ และสามารถนำเทคนิคดังกล่าวนี้ กับการสอนกีฬาในลักษณะที่มีช่วงหยุดพักหรือมีการจับคู่แลกเปลี่ยนความคิดเห็น

2. สมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ในวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว หลังเรียนระหว่างกลุ่มทักษะอ่อน และกลุ่มคละทักษะ ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) ไม่แตกต่างกัน ผู้วิจัยจะขออภิปรายผลสรุปที่ได้จากการทดลอง ดังต่อไปนี้

2.1 ด้านทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในหลายองค์ประกอบ โดยเฉพาะองค์ประกอบที่ 1 การวิเคราะห์สถานการณ์ องค์ประกอบที่ 5 การวิเคราะห์ประเมินสถานการณ์ องค์ประกอบที่ 7 การวิเคราะห์แก้ปัญหา และองค์ประกอบที่ 8 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอนร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดส่งผลต่อการพัฒนาในเรื่อง ทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์แตกต่างกันตามระดับความสามารถของผู้เรียน

2.2 ด้านทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในหลายทักษะ โดยเฉพาะทักษะการใช้เข้า และทักษะการใช้ศอก ซึ่งแสดงให้เห็นว่าวิธีการสอนนี้ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว ที่แตกต่างกันตามระดับความสามารถของผู้เรียน

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลข้างต้น สามารถอภิปรายได้ว่า การวิจัยในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อตรวจสอบผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอนร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) ที่มีต่อผู้เรียนกลุ่มที่มีระดับทักษะต่างกัน โดยเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทักษะอ่อนกับกลุ่มคละทักษะ ในวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว ทั้งในมิติของทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว ซึ่งผลการศึกษานี้ชี้ชัดว่า สมมติฐานที่ตั้งไว้ว่าไม่แตกต่างกัน นั้นไม่เป็นจริง เนื่องจากพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในหลายองค์ประกอบ

ด้านทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนกลุ่มทักษะคละกัน มีผลคะแนนในทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ในองค์ประกอบที่ 1 การวิเคราะห์สถานการณ์ องค์ประกอบที่ 5 การวิเคราะห์ประเมินสถานการณ์ องค์ประกอบที่ 7 การวิเคราะห์แก้ปัญหา และองค์ประกอบที่ 8 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ สูงกว่ากลุ่มทักษะอ่อนอย่างชัดเจน ทั้งนี้งานวิจัยของวรกมล วงศบุญรัตน์ (2565) สนับสนุนข้อค้นพบนี้ โดยระบุว่าผู้เรียนที่มีทักษะพื้นฐานแตกต่างกันย่อมตอบสนองต่อเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดที่แตกต่างกัน โดยบริบทของกลุ่มการเรียนรู้มีผลต่อการพัฒนาของทักษะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สิ่งที่ค้นพบคือ การจัดกลุ่มเรียนแบบคละความสามารถรวมกับการใช้เทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดส่งผลให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทักษะปฏิบัติที่ดีกว่าการจัดกลุ่มตามระดับความสามารถที่ใกล้เคียงกัน ในส่วนของ

ทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย) เช่น ทักษะการใช้เท้า ทักษะการถีบ และทักษะการใช้ศอก พบว่า มีความแตกต่างระหว่างกลุ่มทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งผลของทักษะถีบหลังตรง ทักษะเข้าหน้าตรง ทักษะเข้าหลังตรง รวมถึงทักษะศอกหน้าจัด ทักษะศอกหน้าจัดและ ทักษะศอกหลังจัด มีค่า F-test สูงถึง 22.040 และ 21.347 ตามลำดับ ซึ่งกลุ่มคณะทักษะ อาจมีข้อได้เปรียบในการเรียนรู้ผ่านการสังเกตและการได้รับคำแนะนำจากเพื่อนที่มีทักษะที่ดีกว่า ซึ่งกลุ่มนี้ได้รับประโยชน์จากการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์กับเพื่อนร่วมกลุ่มที่มีความสามารถสูงกว่าอย่างเห็นได้ชัด ข้อค้นพบนี้ได้รับการยืนยันงานวิจัยของ Lynott et al. (2022) ที่ระบุว่าเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด เป็นกลไกสำคัญในการส่งเสริมความรู้ ความเข้าใจ และความสามารถทางกายภาพ โดยเฉพาะในวิชาพลศึกษา ผลลัพธ์การศึกษาครั้งนี้ยังสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ในทักษะการเคลื่อนไหวของ Schmid & Lee (2019) ที่อธิบายว่า ผู้เรียนที่มีพื้นฐานความสามารถแตกต่างกันจะมีอัตราการพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวที่แตกต่างกัน เช่นกัน โดยเฉพาะในทักษะที่มีความซับซ้อนต้องใช้การประสานงานของกล้ามเนื้อหลายส่วน

อย่างไรก็ดี ข้อมูลจากการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 อาจสะท้อนให้เห็นว่า การจัดกลุ่มแบบคณะความสามารถรวมกับการใช้เทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด มีความเหมาะสมมากกว่าการจัดกลุ่มแบบเฉพาะผู้ที่มีคะแนนทักษะอ่อน เนื่องจากสามารถลดช่องว่างทางศักยภาพ รวมทั้งส่งเสริมการเรียนรู้แบบร่วมมือกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Lin et al. (2025) ที่เสนอว่า การเรียนรู้ในรายวิชาพลศึกษาควรส่งเสริมให้เกิดการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนที่หลากหลายเพื่อเพิ่มพูนทักษะการคิดเชิงกลยุทธ์ และการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ในสถานการณ์จริงได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Firmana & Sofyan (2024) ที่พบว่า การสอดแทรกกิจกรรมกีฬาพื้นบ้านร่วมกับกระบวนการเรียนรู้แบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) ส่งเสริมการคิดเชิงวิเคราะห์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากผู้เรียนมีโอกาสดำเนินความคิด การแลกเปลี่ยน และร่วมวางแผนกับเพื่อน ซึ่งเป็นกระบวนการพัฒนาทักษะระดับสูงของสมอง ทั้งนี้แสดงให้เห็นถึงคุณลักษณะสำคัญของเทคนิคเพื่อนคู่คิด ในการสนับสนุนการเรียนรู้แบบกลุ่มที่มีความแตกต่างระหว่างบุคคล

ความแตกต่างระหว่างกลุ่มทดลองที่พบในการศึกษาครั้งนี้ สามารถอธิบายได้ด้วยแนวคิดของ Vygotsky เกี่ยวกับเรื่อง Zone of Proximal Development ที่เสนอว่าการเรียนรู้จะเกิดขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพเมื่อผู้เรียนได้รับการช่วยเหลือที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของตนในบริบทของการเรียนรู้แบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) ผู้เรียนที่มีระดับความสามารถแตกต่างกันอาจได้รับประโยชน์จากการมีปฏิสัมพันธ์ และการช่วยเหลือจากเพื่อนในระดับ

ที่ไม่เท่ากัน นอกจากนี้ ในเชิงจิตวิทยาการเรียนรู้ เทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด ยังช่วยเสริมสร้างความรู้สึกร่วมกัน ความเชื่อมั่นในตนเอง ความรู้สึกลดภัยทางอารมณ์ ในการเรียนรู้ ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งเสริมให้เกิด ภาวะโฟกัส หรือ Flow State ในกระบวนการเรียนรู้ เช่นเดียวกับงานวิจัยของ Opstoel (2020) เสนอว่ากระบวนการเรียนรู้แบบมีปฏิสัมพันธ์ ส่งเสริมความร่วมมือ ไม่เพียงแต่เพิ่มทักษะทางกาย แต่ยังยกระดับทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และ สร้างความเข้าใจในเนื้อหาวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวได้อย่างลึกซึ้ง อีกประการหนึ่งยังเป็น เครื่องมือสำคัญในการพัฒนาทักษะทางสังคมและจิตวิทยาการเรียนรู้ เทคนิคการสอนแบบเพื่อน คู่คิด (Think-Pair-Share) ไม่เพียงแต่ช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ แต่ยังเป็นเครื่องมือสำคัญ ในการเสริมสร้างกระบวนการคิดเชิงวิเคราะห์ การสื่อสาร และความร่วมมือในหมู่ผู้เรียน ประเด็นสำคัญที่สนับสนุนประสิทธิภาพของเทคนิคการสอนดังกล่าวคือ การส่งเสริมการเรียนรู้ แบบมีส่วนร่วม (Active Participation) ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มทดลองสามารถมีส่วนร่วม ในการแสดงออกและการพัฒนาอย่างเท่าเทียมกัน แม้จะมีความแตกต่างในด้านพื้นฐานทางทักษะ การคิดและทักษะการปฏิบัติ โดยเฉพาะในชั้นเรียนที่มีผู้เรียนหลากหลายระดับความสามารถ เช่น กลุ่มผู้เรียนที่มีทักษะอ่อนร่วมกับกลุ่มที่มีทักษะเก่ง เทคนิคนี้จะช่วยลดภาวะ ผู้เรียนเงียบ เพิ่มโอกาสให้ผู้เรียนทุกคนสามารถฝึกการคิด วิเคราะห์และเสนอความคิดเห็นได้โดยผู้เรียน ไม่รู้สึกถูกตัดสินหรือกดดัน

กล่าวโดยสรุป ผลการศึกษาในครั้งนี้ชี้ชัดว่า แม้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้จะใช้รูปแบบ เดียวกัน แต่ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นกลับแตกต่างกันตามระดับทักษะเริ่มต้นของผู้เรียน ดังนั้น ผู้สอนที่ใช้ การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอนร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด ควรคำนึงถึง ระดับทักษะของผู้เรียนในการจัดกลุ่มเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด ทั้งในด้านทักษะการคิดและ ทักษะการปฏิบัติ โดยเฉพาะในวิชาศิลปะการต่อสู้ที่ต้องอาศัยทั้งความเข้าใจเชิงทฤษฎีและ ความชำนาญในเชิงปฏิบัติ

3. ข้อเสนอแนะ

จากการสรุปผลการวิจัยและอภิปรายผลการวิจัยเรื่อง ผลของการจัดการเรียนรู้ พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดที่มีต่อทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ และทักษะการต่อสู้ในวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

1. ควรนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) ไปประยุกต์ใช้ในการสอนวิชาพลศึกษาในทักษะกีฬาที่มีลักษณะการฝึกแบบมีช่วงพักเช่น กีฬาแบดมินตัน กีฬาบาสเกตบอล กีฬาเทควันโด

2. ควรส่งเสริมการจัดกลุ่มผู้เรียนแบบละความสามารถในกิจกรรมทางพลศึกษาเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกันระหว่างผู้เรียนที่มีทักษะแตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรติดตามผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดในทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์กับทักษะกีฬาอื่น

2. ควรมีการติดตามผลในระยะยาวเพื่อดูความคงทนของทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว

3. ควรศึกษาปัจจัยอื่นที่อาจส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ และทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว เช่น เพศ อายุ หรือพื้นฐานทางวัฒนธรรม

4. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอนร่วมกับเทคนิคการสอนแบบในรูปแบบอื่นเพื่อหาแบบที่เหมาะสมที่สุดในการพัฒนาทักษะของผู้เรียน

บรรณานุกรม

- Aeni, Y. K. (2020, september). The Use of Think Pair Share technique in teaching speaking. *Professional Journal of English Education*, 3(5), 570-576.
- Ahmad, H. R. K. (2017). The Effect of (Think Pair Share) Strategy on the Achievement of Third Grade Student in Sciences in the Educational District of Irbid. *Journal of Education and Practice* 8(9), 88-95.
- Bloom, B. (1976). *Human Characteristic and School Learning*. New York: McGraw Hill Book Company.
- Byerley, R. A. (2002). *Using Multimedia and "Active Learning" Techniques to "Energize" An Introductory Engineering Thermodynamics Class*. U.S.A.: American Society for Engineering Education.
- Emad K.T. & Rashad T. (2021). Effect of TPS strategy in teaching basketball defensive skills in female students of Physical Education and Sports Sciences. *Journal of Sport Sciences*, 4(11), 1-11.
- Finch, C. (1993). Curriculum Development in Vocational and Technical Education. *Open Access Library Journal*, 9(2).
- Firmana, I., & Sofyan, D. (2024). Enhancing Critical Thinking Skills through the Integration of Traditional Sports in Physical Education Teaching. *IINDONESIAN JOURNAL OF SPORT MANAGEMENT*, 4, 186-195. Retrieved from <https://ejournal.unma.ac.id/index.php/ijsm/article/view/8604>
- Good, C. V. (1974). *Dictionary of Education* 3 rd ed. New York McGraw-Hill.
- Goozée, R. (2003). Survey to Inform the Development of an Online Support System for Higher Education Students Higher Education and Online Support. *Health*, 10(3), 125-139.
- Islam, A. (2023). The Impact of Brain-Based Learning on Students' Intrinsic Motivation to Learn and Perform in Mathematics: A Neuroscientific Study in School Psychology. *International Electronic Journal of Elementary Education*, 16(1), 111-122.
- Kagan, S. (1994). *Cooperative Learning & Wee Science*. San Clemente: Kagan Cooperative

Learning.

- Kahn, J. C., & Foster, M. (2013). *Boosting Executive Skills in the Classroom: A Practical Guide for Educators* (1st). San Francisco: Jossey-Bass.
- Kartika, G. K. (2021). Think Pair Share (TPS) Type Cooperative Learning Can Increase Learning Outcomes on Healthy Living Culture Material *International Journal of Management and Education in Human Development*, 1(3), 73-82.
- Kumala, M. L. (2018). The Effect of Think Pair Share in Social Science Learning Activity. *Advances in Social Science, Education and Humanities Research*, 212, 649-651.
- Kusuma, A. P., & Maskuroh, M. (2018). The Differences of Mathematics Learning Outcomes between Think Pair Share (TPS) and Number Heads Together (NHT). *Al-Jabar: Jurnal Pendidikan Matematika*, 9(1), 19-24.
- Lanlod, Y. (2022, January-April). A Study of Online Learning Management's Achievement by Using Think-Pair-Share Method in the 21 st Century Skills for Life and Career Subject for Physical Education Students. *Lawarath Social E journal*, 5(1), 127-142.
- Levin, R. (2008). Inside Jennifer's 1st Grade Classroom: Think - Pair - Share Retrieved October 12,2010. Retrieved from <http://clte.asu.edu/active/usingtps.pdf>.
- Lyman, F. (1987). Think-Pair-Share : An expanding teaching technique : MAA-CIE Cooperative News. Retrieved from <https://serc.carleton.edu/introgeo/interactive/tpshare.html>
- Lynott et al. (2022). Fostering Students' Physical Literacy through Academic Conversations: Using Think-Pair-Share as a Teaching Strategy in Physical Education. *A Journal for Physical and Sport Educators*, 35(3), 11-17.
- Millis, B. J., & Cottell, P. G. (1998). *Cooperative Learning For Higher Education Faculty*. U.S.A: Phoenix Oryx Press.
- Moore, K. D. (1992). *Classroom Teaching Skills* (9 Ed.). New York: McGraw-Hill.
- Opstoel, K. (2020). Personal and Social Development in Physical Education and Sports. A Review Study. *European Physical Education Review*, 26(4), 797–813.
- Richey, R. C. (2011). *The Instructional Design Knowledge Base Educational Technology Research and Development* (1st Ed.). New York: Routledge.

- Sari, D. F. (2018). *The Use of Think Pair Share Technique To Improve Students' Critical Thinking In Reading Skill*. Paper presented at the Proceedings of the International Conference on the Roles of Parents in Shaping Children's Characters Anjong Mon Mata Banda Aceh Indonesia.
- Saylor, J. G., & Alexander, W. M. (1981). *Curriculum Planning for Better Teaching and Learning Teaching and Learning* (R. a. Winston. Ed.). New York Holt, Rinehart and Winston.
- Schmid, R. A., & Lee, T. D. (2019). *Motor control and learning: A behavioral Emphasis* (Vol. 5). Champaign: Human Kinetics.
- Sharman, J. R. (1936). *Sharman Interpretation to Physical Education*. A.S. A.S. Barnes Co: New york.
- Smith, P. L., & Ragan, T. J. (1999). *Instructional design*. New Jersey: Merrill Prentice Hall.
- Wallace, S. (2015). *Dictionary of Education* (2 nd ed). London: Oxford University Press.
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2546). ภาพอนาคตและคุณลักษณะของคนไทยที่พึงประสงค์. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- เพ็ญลดา ทัพพะธะ. (2559). ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบ SSCS ร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) เรื่องอัตราส่วนและร้อยละที่มีต่อความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์และความสามารถในการสื่อสารทางคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. (ปริญญาานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพมหานคร.
- เย็นฤดี วงศ์พัฒน์. (2545). พลศึกษาสร้างคนชุมชนเข้มแข็ง. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- โรงเรียนบ้านหนองหิน. (2563). โครงการมวยไทยสู่คุณธรรม จริยธรรม นำพาสุขภาพกายใจ ที่เข้มแข็ง อนุรักษ์สืบสานภูมิปัญญาไทย สร้างสรรค์กายใจ สู่อาชีพในอนาคต สืบค้นจาก <https://donate.connexted.org/projects/8745>
- ไสว พักขาว. (2544). การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพฯ: เอ็มพันธ์.
- กนก สมะวรรณนะ. (2554). การพัฒนารูปแบบการสอนโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนด้วยเทคนิค Think-Pair-Share เพื่อเพิ่มพูนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเชิงไวยากรณ์ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี. (ปริญญาานิพนธ์มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

, มหาสารคาม.

กรมวิชาการ. (2544). เอกสารชุดเทคนิคการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสำคัญที่สุด การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา กรมศาสนา.

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. สืบค้นจาก http://academic.obec.go.th/images/document/1559878925_d_1.pdf

กิตติพันธ์ เสาร์แก้ว. (2565). การบริหารจัดการมวยไทยเพื่อสร้างประโยชน์ให้กับชุมชนในจังหวัดเชียงใหม่. มหาวิทยาลัยแม่โจ้, เชียงใหม่. (ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต).

คึกเดช กันตามระ. (2553). แม่ไม้มวยไทยศิลปะการป้องกันตัว. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชนาเทพ ะสวนนท์. (2555). มวยไทยรัตนโกสินทร์ ศาสตร์และศิลปะแห่งการต่อสู้ (ฉบับสมบูรณ์). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชนากานต์ คชชะ. (2554). ผลของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการให้เหตุผล เรื่อง อัตราตรีโกณมิติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวรวิหารธรรมโสภิต. (วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยหาดใหญ่, สงขลา). สืบค้นจาก

[https://www.hu.ac.th/conference/proceedings/doc/07%20%E0%B8%81%E0%B8%B2%E0%B8%A3%E0%B8%A8%E0%B8%B6%E0%B8%81%E0%B8%A9%E0%B8%B2%20Ed/20.Ed-066%20\(1563-1575\).pdf](https://www.hu.ac.th/conference/proceedings/doc/07%20%E0%B8%81%E0%B8%B2%E0%B8%A3%E0%B8%A8%E0%B8%B6%E0%B8%81%E0%B8%A9%E0%B8%B2%20Ed/20.Ed-066%20(1563-1575).pdf)

ชลธิชา ทับทวี. (2554). ผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดที่มีต่อความสามารถในการคิดอย่างมีเหตุผลเรื่องอัตราส่วนตรีโกณมิติ. (การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

ชาญชัย ยมดิษฐ์. (2549). งานวิจัยเรื่องยุทธศาสตร์การสร้างเสริมกิจกรรมและพัฒนาสื่อต้นแบบเพื่อพัฒนากีฬามวยไทย. ราชบุรี วิทยาลัยมวยไทยศึกษาและการแพทย์แผนไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง และสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา.

ชาติรี เกิดธรรม. (2545). เทคนิคการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

ชำนาญ ชินสีห์. (2560). การพัฒนาเครื่องวัดแรงจากทักษะมวยไทย. สืบค้นจาก

<http://ir.tsu.ac.th/xmlui/bitstream/handle/123456789/603/Chamnan%2000207907.pdf?sequence=1&isAllowed=y>

ทิพย์วรรณ จันทรเขียว. (2564). การจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด (*Think-Pair-Share*) ที่มีต่อความสามารถในการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ. (ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต).

ทิตนา แหมมณี. (2555). ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 15). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทิตนา แหมมณี และ คณะ. (2544). วิทยาการด้านการคิด. กรุงเทพมหานคร: สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ.

ธีระ ฤกษ์เจริญ. (2554). กลยุทธ์การพัฒนาความเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: ครูสภา.

นริศรา หาดหอม. (2563). การอบรมเชิงปฏิบัติการ การวัดและประเมินผลทางพลศึกษาและการจัดการเรียนการสอนทักษะมวยไทยในโรงเรียน *Measurement and evaluation in physical education and management Teaching Thai boxing skills in schools*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นฤมล ถนอมพงษ์. (2562). การศึกษาความรับผิดชอบทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (เทคนิคคู่คิด) โรงเรียนศิริเวสรัตนเพียรอุปถัมภ์ จังหวัดตราด: สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 7.

นุชจรินทร์ ปรีชากุล. (2560). การพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด (ปริญญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ. (2556). การพัฒนาการคิด (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: เทคนิคพรินติ้ง.

ปรัชญชัย ใจชาญสุขกิจ. (2560, มกราคม-เมษายน). ศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว. *Academic Journal of Phetchaburi Rajabhat University*, 10(1), 151-158.

ปรัชญา เวสารัชช์. (2545). ชุดฝึกอบรมผู้บริหาร : ประมวลสาระในโครงการพัฒนาผู้บริหารการศึกษา ผู้บริหารสถานศึกษา ครู ผู้นำชุมชนและผู้นำองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น. กรุงเทพฯ: สำนักงานปฏิรูปการศึกษา.

- พงษ์เอก สุขใส. (2561). ครุพลในศตวรรษที่ 21. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทิร์น.
- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. (2544). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: บริษัทธนธำการพิมพ์จำกัด.
- พรทิพย์ ดิษฐปัญญา. (2563). ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานร่วมกับเทคนิคเพื่อนคู่คิด เพื่อพัฒนาความสามารถในการคิดแก้ปัญหาทางวิทยาศาสตร์และความมั่นใจในตนเองของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. (ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- พิสมร ชูแอม. (2561). การพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการ ใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด. (ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม.
- ฟอง เกิดแก้ว. (2526). การพลศึกษา. กรุงเทพฯ: พัทธอักษร.
- มนตรี เด่นดวง. (2556). การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสที่มีต่อทักษะ กีฬามวยไทยของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. วารสารครุศาสตร์ปัญญา, 2(6), 25-35.
- มารุต พัฒนาผล. (2557, กันยายน – ธันวาคม). รูปแบบการพัฒนาครูด้านการจัดการเรียนรู้ที่เสริมสร้าง การรู้คิดและความสุขในการเรียนรู้ของผู้เรียนระดับประถมศึกษา. *Veridian E-Journal*, 7(3).
- รังสิจันทร์ สุวรรณสถิตกร. (2557). การศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการจัดการเรียนการสอน รายวิชา LSC 305 การจัดการผู้ขายปัจจัยการผลิตสัมพันธ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- ราชันย์ เฉลียวศิลป์. (2561). การสร้างโปรแกรมการฝึกความเข้มแข็งทางจิตใจสำหรับนักมวยไทย อาชีพ. (ดุษฎีนิพนธ์ ศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง, ราชบุรี.
- ละเมียด กรยุทธ์พัฒน์. (2551). หลักการจัดการพลศึกษา ในโรงเรียนมัธยม (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: แสงจันทร์การพิมพ์.
- ลัดดาวัลย์ สอึงทอง. (2564). แนวทางการพัฒนาทักษะการจัดการเรียนรู้ของครูในศตวรรษที่ 21 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุพรรณบุรีเขต 1. (ปริญญาครุศาสตร์ มหาบัณฑิต สาขาบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา, พระนครศรีอยุธยา). สืบค้นจาก http://etheses.aru.ac.th/PDF/1256412053_11.PDF
- วรกมล วงศธรบุญรัตน์. (2565). ผลการพัฒนาแนวทางปฏิบัติที่ดีในการจัดการเรียนรู้ด้วย กระบวนการอาร์แอลพีซี เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6 ผ่านชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ. วารสารศาสตร์การศึกษาและการ พัฒนามนุษย์, 6(1).

วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2548). รวบรวมบทความเกี่ยวกับปรัชญา หลักการ วิธีการสอนและการวัด เพื่อประเมินทางพลศึกษา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วรสิทธิ์ ทองสุข. (2565). ปัจจัยพยากรณ์ความสม่ำเสมอในการออกกำลังกายโดยใช้กีฬามวยไทย.

(ปริญญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพมหานคร.

วัชรวิทย์ เล่าเรียนดี และ คณะ. (2560). กลยุทธ์การจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาการคิดและยกระดับ

คุณภาพการศึกษาสำหรับศตวรรษที่ 21. นครปฐม: บริษัท เพชรเกษมพรีมมิ่ง กรู๊ป จำกัด.

วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2543). แผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (พิมพ์ครั้งที่ 3).

กรุงเทพมหานคร: วัฒนาพานิช.

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. (2561). หลักสูตรและการจัดการเรียนรู้พลศึกษา (ฉบับปรับปรุง 2561).

กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. (2562, กรกฎาคม-ธันวาคม). การพัฒนาแบบประเมินความฉลาดรู้ทางกาย

สำหรับนักเรียนไทย 2562. วารสารสุขศึกษา พลศึกษา และสันทนาการ, 45(2), 232-246.

วิชัย ประสิทธิ์วุฒิเวชช์. (2542). การพัฒนาหลักสูตรสานต่อที่ท้องถิ่น. สืบค้นจาก

<http://www.opac.sskru.ac.th/opac/Catalog/BiblItem.aspx?BibID=b00009239>

วิภาฤดี วิภาวิน. (2560). การจัดการเรียนรู้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของ เดวิส

ร่วมกับเทคนิคการเรียนรู้แบบเพื่อนคู่คิดที่มีต่อทักษะปฏิบัติและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เรื่อง การใช้โปรแกรมนำเสนอของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. (ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.

หลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยทักษิณ). สืบค้นจาก

<http://ir.tsu.ac.th/jspui/handle/123456789/410>

วิลาวัลย์ ลูกสะเดา. (2549). ผลการฝึกเทคนิค K-W-L-H ร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิค *Think*

Pair Share ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้วิชาสังคมศึกษาของ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. (ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

วิทยาเขตปัตตานี, ปัตตานี. สืบค้นจาก <https://kb.psu.ac.th/psukb/handle/2010/6587>

วีระ พลอยครบุรี. (2545). ประเด็นการปฏิรูปการเรียนรู้ ในปฏิรูปการศึกษา แนวคิดและหลักการตาม

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วิญญูชน.

ศิวพันธ์ อธิจันทร์รัตน์. (2564). ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อน

ช่วยเพื่อนและแบบเอส.ที.เอ.ดี ที่มีต่อทักษะเทควันโดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย.

(ปริญญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

ศูนย์การเฝ้าระวังเตือนภัยทางสังคม สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของ

มนุษย์. (2556). ผลการสำรวจสถานการณ์ความรุนแรงในภาพรวม 76 จังหวัด ปี 2556.

กรุงเทพมหานคร.

สมบัติ การจนารักพงศ์. (2547). นวัตกรรมการศึกษาชุด 29 เทคนิคการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย : การเรียนแบบร่วมมือเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ผู้เรียนและการจัดทำผลงานทางวิชาการของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา. กรุงเทพฯ: ธารอักษร.

สัญญา รัตนไพวงศ์. (2566, มกราคม-เมษายน). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอน วิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย). วารสาร มจร อุบลปริทรรศน์, 8(1), 996-1009.

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (2557). การกำหนดแนวทางการพัฒนาการศึกษาไทยกับการเตรียมความพร้อมสู่ศตวรรษที่ 21.

<https://backoffice.onec.go.th/uploads/Book/1316-file.pdf>

สำราญ สุขแสง. (2560). ศาสตร์และศิลปะมวยไทย. ราชบุรี: วิทยาลัยมวยไทยศึกษาและการแพทย์แผนไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.

สำลี รักสุทธี. (2544). เทคนิควิธีการจัดการเรียนการสอนและเขียนแผนการสอน โดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.

สินธุ์ธัญญา วงศ์แก้ว. (2562, กรกฎาคม-ธันวาคม). ผลการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะสอดแทรกเทคนิคเพื่อนคู่คิดควบคู่กับแบบฝึกทักษะ ที่มีต่อทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ขั้นบูรณาการและเจตคติต่อการเรียนวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 โรงเรียนระดับมัธยมศึกษา วารสารวิชาการ ครุศาสตร์สวนสุนันทา 3(2), 66-74.

สิทธิศักดิ์ บุญหาญ. (2558). ประวัติและหลักการพลศึกษาในประเทศไทย. ยะลา: คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตยะลา.

สุคนธ์ สินธพานนท์ และ คณะ. (2545). การจัดกระบวนการเรียนรู้ เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.

สุบรรณ ตั้งเสรี. (2556). ผลการจัดกิจกรรมโดยใช้วิธีสอนแบบค้นพบจากการชี้แนะร่วมกับเทคนิค *Think Pair Share* ที่มีต่อความสามารถในการสื่อสารและความสามารถในการเชื่อมโยงความรู้ทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (ครุศาสตรมหาบัณฑิต).

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ. สืบค้นจาก

<https://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/52586>

สุวิชัย พรธรา. (2561). การพัฒนาสื่อความเป็นจริงเสริมเพื่อการเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์ ศิลปะแม่ไม้มวยไทย. วารสารวิชาการการจัดการเทคโนโลยีสารสนเทศและนวัตกรรม, 5(2), 146-154.

สุวิทย์ มูลคำ. (2548). กลยุทธ์การสอนคิดวิเคราะห์ (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.

สุวิทย์ มูลคำ. (2550). กลยุทธ์การสอนวิเคราะห์ (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.

สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ. (2546). 21 วิธีจัดการเรียนเพื่อพัฒนากระบวนการคิด. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.

อเนก พ.อนุกุลบุตร. (2554). สอนให้คิดเป็น *Teach to Think*. กรุงเทพมหานคร: บริษัท อีดีเบส จำกัด.

อชิรกาญจน์ ดอกไม้. (2557). ผลการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนร่วมกับผังความคิดวิชา

วิทยาศาสตร์ เรื่อง ร่างกายของเรา ที่มีผลต่อสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลสมเด็จพระวันรัต.

(วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศิลปากร, กรุงเทพฯ.

อาบิร บิลสุลต่าน. (2565). การพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์โดยการตั้งคำถามจากเรื่องเล่า สาระการเรียนรู้อัลอัลลาก สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. (ปริญญานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา, ยะลา.

อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2553). หลักการสอน (ฉบับปรับปรุง) (5). กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

ภาคผนวก ก

- แบบทดสอบวัดทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว
- แบบประเมินสำหรับผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือแบบทดสอบ
ทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว
- แบบทดสอบวัดทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์
- แบบประเมินสำหรับผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ
แบบทดสอบวัดทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์

แบบทดสอบวัดทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว

คำชี้แจง : ก่อนเริ่มทำการทดสอบ ผู้เข้ารับการทดสอบทุกคนต้องปฏิบัติตามโปรแกรมการอบอุ่นร่างกาย และการยืดเหยียดกล้ามเนื้อเป็นเวลาประมาณ 8 - 10 นาที และผู้เข้ารับการทดสอบสามารถฝึกซ้อมแบบทดสอบวัดทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว เป็นเวลา 2 นาที

แบบทดสอบวัดทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว : ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นประกอบด้วยแบบทดสอบ 4 ชุด ทักษะ ดังต่อไปนี้

1. แบบทดสอบทักษะการใช้หมัด
 - 1.1 ทักษะชกหมัดหน้าตรง
 - 1.2 ทักษะชกหมัดหลังตรง
2. แบบทดสอบทักษะการใช้เท้า
 - 2.1 ทักษะถีบหน้าตรง
 - 2.2 ทักษะถีบหลังตรง
3. แบบทดสอบทักษะการใช้เข่า
 - 3.1 ทักษะเข่าหน้าตรง
 - 3.2 ทักษะเข่าหลังตรง
4. แบบทดสอบทักษะการใช้ศอก
 - 4.1 ทักษะศอกหน้าจัด
 - 4.2 ทักษะศอกหลังจัด

1. แบบทดสอบทักษะการใช้หมัด

1.1 ทักษะชกหมัดหน้าตรง

1.2 ทักษะชกหมัดหลังตรง

อุปกรณ์

1. กระสอบทรายหนึ่งปูฟองน้ำ พร้อมโซ่แบบแขวน
2. ผ้าพันหมัด
3. นวมชกมวย

การเตรียมอุปกรณ์

นำเอากระสอบทรายที่เตรียมไว้สำหรับการทดสอบไปแขวนกับที่ยึด

วิธีการปฏิบัติ

1. ผู้เข้ารับการทดสอบยืนเตรียมพร้อม
2. เมื่อได้ยินสัญญาณจากเสียงนกหวีดครั้งที่ 1 จากผู้วิจัย ให้ผู้เข้ารับการทดสอบชกหมัด

หน้าตรง

3. เมื่อได้ยินสัญญาณจากเสียงนกหวีดครั้งที่ 2 จากผู้วิจัย ให้ผู้เข้ารับการทดสอบชกหมัด

หลังตรง

4. สัญญาณจากนกหวีดครั้งที่ 3 จากผู้วิจัย ให้ผู้เข้ารับการทดสอบหยุดการทดสอบ

ระเบียบการทดสอบ

1. ทักษะการชกหมัดตรงทุกครั้งต้องเข้าเป้าหมายที่กำหนดเท่านั้นจึงจะนับจำนวนครั้งของ

ทักษะการชกหมัดตรง

2. ผู้เข้ารับการทดสอบสามารถเลือกทักษะการยืนจดมวยในตำแหน่งที่ตนเองถนัด

2. แบบทดสอบทักษะการใช้เท้า

2.1 ทักษะถีบหน้าตรง

2.1 ทักษะถีบหลังตรง

อุปกรณ์

1. กระสอบทรายหนึ่งปูฟองน้ำ พร้อมโซ่แบบแขวน
2. ผ้าพันหมัด
3. นวมชกมวย

การเตรียมอุปกรณ์

นำเอากระสอบทรายที่เตรียมไว้สำหรับการทดสอบไปแขวนกับที่ยึด

วิธีการปฏิบัติ

1. ผู้เข้ารับการทดสอบยืนเตรียมพร้อมห่างจากกระสอบทราย 1 เมตร
2. เมื่อได้ยินสัญญาณจากเสียงนกหวีดครั้งที่ 1 จากผู้วิจัย ให้ผู้เข้ารับการทดสอบเริ่มต้น

ทักษะการถีบหน้าตรง

3. เมื่อได้ยินสัญญาณจากเสียงนกหวีดครั้งที่ 2 จากผู้วิจัย ให้ผู้เข้ารับการทดสอบเริ่มต้น

ทักษะการถีบหลังตรง

4. สัญญาณจากนกหวีดครั้งที่ 3 จากผู้วิจัย ให้ผู้เข้ารับการทดสอบหยุดการทดสอบ

ระเบียบการทดสอบ

1. ทักษะการถีบตรงทุกครั้งต้องเข้าเป้าหมายที่กำหนดเท่านั้นจึงจะนับจำนวนครั้งของ

ทักษะการถีบตรง

2. ผู้เข้ารับการทดสอบสามารถเลือกการยืนจดมวยในตำแหน่งที่ตนเองถนัด

3. แบบทดสอบทักษะการใช้เข้า

3.1 ทักษะเข้าหน้าตรง

3.2 ทักษะเข้าหลังตรง

อุปกรณ์

1. กระสอบทรายหนึ่งปูฟองน้ำ พร้อมโซ่แบบแขวน
2. นาฬิกาจับเวลา
3. ผ้าพันมัด
4. นวมชกมวย

การเตรียมอุปกรณ์

นำเอากระสอบทรายที่เตรียมไว้สำหรับการทดสอบไปแขวนกับที่ยึด

วิธีการปฏิบัติ

1. ผู้เข้ารับการทดสอบยืนเตรียมพร้อมห่างจากกระสอบทราย 1 เมตร
2. เมื่อได้ยินสัญญาณจากเสียงนกหวีดครั้งที่ 1 จากผู้วิจัย ให้ผู้เข้ารับการทดสอบเริ่มต้น

ทักษะเข้าหน้าตรง

3. เมื่อได้ยินสัญญาณจากเสียงนกหวีดครั้งที่ 2 จากผู้วิจัย ให้ผู้เข้ารับการทดสอบเริ่มต้น

ทักษะเข้าหลังตรง

4. สัญญาณจากนกหวีดครั้งที่ 3 จากผู้วิจัย ให้ผู้เข้ารับการทดสอบหยุดการทดสอบ

ระเบียบการทดสอบ

1. ทักษะการใช้เข้าตรงทุกครั้งต้องเข้าเป้าหมายที่กำหนดเท่านั้นจึงจะนับจำนวนครั้งของ

ทักษะการใช้เข้า

2. ผู้เข้ารับการทดสอบสามารถเลือกการยืนจดมวยในด้านที่ตนเองถนัด

4. แบบทดสอบทักษะการใช้ศอก

4.1 ทักษะศอกหน้าจัด

4.2 ทักษะศอกหลังจัด

อุปกรณ์

1. กระสอบทรายหนึ่งปูฟองน้ำ พร้อมโซ่แบบแขน
2. ผ้าพันหมัด
3. นวมชกมวย

การเตรียมอุปกรณ์

นำเอากระสอบทรายที่เตรียมไว้สำหรับการทดสอบไปแขวนกับที่ยึด

วิธีการปฏิบัติ

1. ผู้เข้ารับการทดสอบยืนเตรียมพร้อมห่างจากกระสอบทราย 1 เมตร
2. เมื่อได้ยินสัญญาณจากเสียงนกหวีดครั้งที่ 1 จากผู้วิจัย ให้ผู้เข้ารับการทดสอบเริ่มต้น

การใช้ศอกหน้าจัด

3. เมื่อได้ยินสัญญาณจากเสียงนกหวีดครั้งที่ 2 จากผู้วิจัย ให้ผู้เข้ารับการทดสอบเริ่มต้น

การใช้ศอกหลังจัด

4. สัญญาณจากนกหวีดครั้งที่ 3 จากผู้วิจัย ให้ผู้เข้ารับการทดสอบหยุดการทดสอบ

ระเบียบการทดสอบ

1. ทักษะศอกจัดทุกครั้งต้องเข้าเป้าหมายที่กำหนดเท่านั้นจึงจะนับจำนวนครั้งของทักษะศอกจัด
2. ผู้เข้ารับการทดสอบสามารถเลือกการยืนจดมวยในตำแหน่งที่ตนเองถนัด

แบบประเมินสำหรับผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

แบบทดสอบทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว

คำชี้แจง : ให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาว่าแบบทดสอบทักษะการต่อสู้ป้องกันตัวที่จะนำมาทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียนกับกลุ่มทดลอง ในการทำการวิจัยเรื่องผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดที่มีผลต่อทักษะการต่อสู้ในวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นแบบประเมินมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ความเที่ยงตรงเฉพาะหน้า (Face Validity) มีความสอดคล้ององค์ประกอบด้านต่าง ๆ ที่กำหนดหรือไม่ โดยทำเครื่องหมาย ✓ ตามความคิดเห็นของท่าน ดังนี้

- 4 คะแนน เท่ากับ มีความสอดคล้องมาก
- 3 คะแนน เท่ากับ ค่อนข้างสอดคล้อง
- 2 คะแนน เท่ากับ สอดคล้องบางส่วน
- 1 คะแนน เท่ากับ ไม่สอดคล้อง

แบบทดสอบวัดทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว : ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นประกอบด้วยแบบทดสอบ 4 ชุดทักษะดังต่อไปนี้

1. แบบทดสอบทักษะการใช้หมัด
 - 1.1 ทักษะชกหมัดหน้าตรง
 - 1.2 ทักษะชกหมัดหลังตรง
2. แบบทดสอบทักษะการใช้เท้า
 - 2.1 ทักษะถีบหน้าตรง
 - 2.2 ทักษะถีบหลังตรง
3. แบบทดสอบทักษะการใช้เข่า
 - 3.1 ทักษะเข่าหน้าตรง
 - 3.2 ทักษะเข่าหลังตรง
4. แบบทดสอบทักษะการใช้ศอก
 - 4.1 ทักษะศอกหน้าจัด
 - 4.2 ทักษะศอกหลังจัด

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			
	4	3	2	1
1. ทักษะการใช้หมัด				
1.1 ทักษะชกหมัดหน้าตรง				
1) ผู้เรียนปฏิบัติกรียืนจดมวยเท้าหน้าและเท้าตาม 2) นำกำปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ กำปั้นหลักชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม กำปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับกำปั้นหลัก 3) ก้าวเท้าหน้ามาด้านหน้าพร้อมทั้งย่อตัวส่งแรงยืดแขนออกไปให้สุด 4) ชกหมัดนำพุ่งตรงไปข้างหน้าพลิกคว่ำสันหมัดลงให้สัมผัสเป้าหมาย 5) กำปั้นหลักต้องอยู่ชิดบริเวณกระพุ้งแก้มหรือปลายคางเสมอ จากนั้นดึงกำปั้นนำกลับมาพร้อมกับขาหน้าอยู่ในท่าจดมวยดั้งเดิม (5 คะแนน)				
ผู้เรียนปฏิบัติได้ 4 ใน 5 ข้อ (4 คะแนน)				
ผู้เรียนปฏิบัติได้ 3 ใน 5 ข้อ (3 คะแนน)				
ผู้เรียนปฏิบัติได้ 2 ใน 5 ข้อ (2 คะแนน)				
ผู้เรียนปฏิบัติได้ 1 ใน 5 ข้อ (1 คะแนน)				

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			
	4	3	2	1
1.2 ทักษะชกหมัดหลังตรง				
1) ผู้เรียนปฏิบัติการยื่นจดมวยเท้าหน้าและเท้าตาม 2) นำกำปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ กำปั้นหลักชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม กำปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับกำปั้นหลัก 3) ส่งแรงจากเท้าหลักโดยปลายเท้าสัมผัสพื้น ส้นเท้าเปิดขึ้น น้ำหนักตัวถ่ายลงไปยังเท้าหลัก บิดสะโพก หัวไหล่ พร้อมพลิกคว่ำส้นหมัดลงให้ ส้นหมัดสัมผัสเป้าหมาย 4) กำปั้นนำต้องอยู่ชิดบริเวณกระพุ้งแก้มหรือปลายคางเสมอ 5) ดึงกำปั้นหลักกลับมาอยู่ในท่าจดมวยดั้งเดิม (4 คะแนน)				
ผู้เรียนปฏิบัติได้ 3 ใน 4 ข้อ (3 คะแนน)				
ผู้เรียนปฏิบัติได้ 2 ใน 4 ข้อ (2 คะแนน)				
ผู้เรียนปฏิบัติได้ 1 ใน 4 ข้อ (1 คะแนน)				

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			
	4	3	2	1
2. ทักษะการใช้เท้า				
2.1 ทักษะถีบหน้าตรง				
1) ผู้เรียนปฏิบัติกรียืนจดมวยเท้าหน้าและเท้าตาม 2) นำกำปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ กำปั้นหลักชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม กำปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับกำปั้นหลัก 3) เท้าหน้าพับเข่ายกขึ้น กำปั้นนำ และกำปั้นหลักชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม 4) ถีบเท้าหน้าไปด้านหน้าให้ปลายเท้า ส้นเท้า หรือฝ่าเท้าสัมผัสเข้าเป้าหมาย แนวแขนข้างที่ถีบหน้าตรงสะบัดลง แนวแขนข้างที่ไม่ได้ถีบยกกำปั้นชิดกระพุ้งแก้มหรือคาง 5) ดึงเท้าหน้ากลับมาอยู่ในท่าจดมวยดั้งเดิม (5 คะแนน)				
ผู้เรียนปฏิบัติได้ 4 ใน 5 ข้อ (4 คะแนน)				
ผู้เรียนปฏิบัติได้ 3 ใน 5 ข้อ (3 คะแนน)				
ผู้เรียนปฏิบัติได้ 2 ใน 5 ข้อ (2 คะแนน)				
ผู้เรียนปฏิบัติได้ 1 ใน 5 ข้อ (1 คะแนน)				

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			
	4	3	2	1
2.2 ทักษะกึ่งหลังตรง				
1) ผู้เรียนปฏิบัติการยื่นจดมวยเท้าหน้าและเท้าตาม 2) นำกำปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ กำปั้นหลักชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม กำปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับกำปั้นหลัก 3) ก้าวเท้าหน้ามาด้านหน้าเปิดหน้าเท้าออกด้านข้างเล็กน้อย ปลายเท้าหลักพับเขายกขึ้น กำปั้นนำ และกำปั้นหลัก ชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม 4) ถีบเท้าหลักไปด้านหน้าให้ปลายเท้า ส้นเท้า หรือฝ่าเท้าสัมผัสเข้าเป้าหมาย แนวแขนข้างที่ถีบหน้าตรงสะบัดลง แนวแขนข้างที่ไม่ได้ถีบยก กำปั้นชิดกระพุ้งแก้มหรือคาง 5) ดึงเท้าหลักกลับมาอยู่ในท่าจดมวยดั้งเดิม (5 คะแนน)				
ผู้เรียนปฏิบัติได้ 4 ใน 5 ข้อ (4 คะแนน)				
ผู้เรียนปฏิบัติได้ 3 ใน 5 ข้อ (3 คะแนน)				
ผู้เรียนปฏิบัติได้ 2 ใน 5 ข้อ (2 คะแนน)				
ผู้เรียนปฏิบัติได้ 1 ใน 5 ข้อ (1 คะแนน)				

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			
	4	3	2	1
3. ทักษะการใช้เข้า				
3.1 ทักษะเข้าหน้าตรง				
1) ผู้เรียนปฏิบัติกรียืนจดมวยเท้าหน้าและเท้าตาม 2) นำกำปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ กำปั้นหลักชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม กำปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับกำปั้นหลัก 3) ก้าวเท้าหลักมาด้านหน้าเปิดหน้าเท้าออกด้านข้างเล็กน้อย 4) นำมือทั้ง 2 ข้าง จับกระสอบพร้อมยกเท้าหน้าโดยการพับงอเข้าขึ้น ปลายเท้าเหยียดตรง พุงปุ่ม กระดูกหัวเข่าไปยังจุดเป้าหมาย 5) ดึงเข่านำกลับมาอยู่ในท่าจดมวยดั้งเดิม (5 คะแนน)				
ผู้เรียนปฏิบัติได้ 4 ใน 5 ข้อ (4 คะแนน)				
ผู้เรียนปฏิบัติได้ 3 ใน 5 ข้อ (3 คะแนน)				
ผู้เรียนปฏิบัติได้ 2 ใน 5 ข้อ (2 คะแนน)				
ผู้เรียนปฏิบัติได้ 1 ใน 5 ข้อ (1 คะแนน)				

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			
	4	3	2	1
3.2 ทักษะเข้าหลังตรง				
1) ผู้เรียนปฏิบัติการยื่นจดมวยเท้าหน้าและเท้าตาม 2) นำกำปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ กำปั้นหลักชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม กำปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับกำปั้นหลัก 3) ก้าวเท้าหน้ามาด้านหน้าเปิดหน้าเท้าออกด้านข้างเล็กน้อย 4) นำมือทั้ง 2 ข้าง จับกระสอบพร้อมยกเท้าหลักโดยการพับงอเข้าขึ้น ปลายเท้าเหยียดตรง พุงป่อง กระดูกหัวเข่าไปยังจุดเป้าหมาย 5) ดึงเข้าหลักกลับมาอยู่ในท่าจดมวยดั้งเดิม (5 คะแนน)				
ผู้เรียนปฏิบัติได้ 4 ใน 5 ข้อ (4 คะแนน)				
ผู้เรียนปฏิบัติได้ 3 ใน 5 ข้อ (3 คะแนน)				
ผู้เรียนปฏิบัติได้ 2 ใน 5 ข้อ (2 คะแนน)				
ผู้เรียนปฏิบัติได้ 1 ใน 5 ข้อ (1 คะแนน)				

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			
	4	3	2	1
4. ทักษะการใช้ศอก				
4.1 ทักษะศอกหน้าจัด				
1) ผู้เรียนปฏิบัติการยื่นจดมวยเท้าหน้าและเท้าตาม				
2) นำกำปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ กำปั้นหลักชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม กำปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับกำปั้นหลัก				
3) ก้าวเท้าหลักมาด้านหน้า ย่อตัวส่งแรง ปิดตัวกดและพับข้อศอกลงไปมุดด้านล่าง				
4) ส่วนที่พับข้อศอกนำส่งแรงจากหัวไหล่ลงศอกจากมุดด้านล่างขึ้นด้านบนเพื่อเข้าหาเป้าหมาย				
5) จากนั้นดึงข้อศอกนำกลับมาอยู่ในท่าจดมวยดั้งเดิม (5 คะแนน)				
ผู้เรียนปฏิบัติได้ 4 ใน 5 ข้อ (4 คะแนน)				
ผู้เรียนปฏิบัติได้ 3 ใน 5 ข้อ (3 คะแนน)				
ผู้เรียนปฏิบัติได้ 2 ใน 5 ข้อ (2 คะแนน)				
ผู้เรียนปฏิบัติได้ 1 ใน 5 ข้อ (1 คะแนน)				

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			
	4	3	2	1
4.2 ทักษะศอกหลังจัด				
1) ผู้เรียนปฏิบัติกรยีนจดมวยเท่านั้นและทำตาม 2) นำกำปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ กำปั้นหลักชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม กำปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับกำปั้นหลัก 3) ก้าวเท้าเข้ามาด้านหน้า ย่อตัวส่งแรง ปิดตัวกดและพับข้อศอกลงไปมุมด้านล่าง 4) ส่วนที่พับข้อศอกหลักส่งแรงจากหัวไหล่ลง ศอกจากมุมด้านล่างขึ้นด้านบนเพื่อเข้าหาเป้าหมาย 5) จากนั้นดึงข้อศอกหลักกลับมาอยู่ในท่าจดมวยดังเดิม (5 คะแนน)				
ผู้เรียนปฏิบัติได้ 4 ใน 5 ข้อ (4 คะแนน)				
ผู้เรียนปฏิบัติได้ 3 ใน 5 ข้อ (3 คะแนน)				
ผู้เรียนปฏิบัติได้ 2 ใน 5 ข้อ (2 คะแนน)				
ผู้เรียนปฏิบัติได้ 1 ใน 5 ข้อ (1 คะแนน)				

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ

(.....)

ผู้เชี่ยวชาญ

เกณฑ์การประเมินรายข้อแบบวัดทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว

1. ทักษะการใช้หมัด		
1.1 ทักษะชกหมัดหน้าตรง		
		1) ผู้เรียนปฏิบัติการยืนจดมวยเท้าหน้าและเท้าตาม
		2) นำกำปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ กำปั้นหลักชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม กำปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับกำปั้นหลัก
		3) ก้าวเท้าหน้ามาด้านหน้าพร้อมทั้งย่อตัวส่งแรงยึดแขนออกไปให้สุด
		4) ชกหมัดหน้าพุ่งตรงไปข้างหน้าพลิกคว่ำสันหมัดลงให้สัมผัสเป้าหมาย
		5) กำปั้นหลักต้องอยู่ชิดบริเวณกระพุ้งแก้มหรือปลายคางเสมอ จากนั้นดึงกำปั้นนำกลับมาพร้อมกับขาหน้าอยู่ในท่าจดมวยดังเดิม

1.2 ทักษะชกหมัดหลังตรง		
		1) ผู้เรียนปฏิบัติกริยาจนจดมวยเท่านั้นและทำตาม
		2) นำกำปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ กำปั้นหลักชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม กำปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับกำปั้นหลัก
		3) ส่งแรงจากเท้าหลักโดยปลายเท้าสัมผัสพื้นส้นเท้าเปิดขึ้น น้ำหนักตัวถ่ายลงไปยังเท้าหลัก บิดสะโพก หัวไหล่ พร้อมพลิกคว่ำส้นหมัดลงให้ส้นหมัดสัมผัสเป้าหมาย
		4) กำปั้นนำต้องอยู่ชิดบริเวณกระพุ้งแก้มหรือปลายคางเสมอ
		5) ดึงกำปั้นหลักกลับมาอยู่ในท่าจดมวยดังเดิม

2. ทักษะการใช้เท้า		
2.1 ทักษะถีบหน้าตรง		
		1) ผู้เรียนปฏิบัติกริยาขึ้นจดมวยเท้าหน้าและเท้าตาม
		2) นำกำปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ กำปั้นหลักชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม กำปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับกำปั้นหลัก
		3) เท้าหน้าพับเข่ายกขึ้น กำปั้นนำ และกำปั้นหลัก ชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม
		4) ถีบเท้าหน้าไปด้านหน้าให้ปลายเท้า ส้นเท้า หรือฝ่าเท้าสัมผัสเข้าเป้าหมาย แนวแขนข้างที่ถีบหน้าตรงจะลดลง แนวแขนข้างที่ไม่ได้ถีบยกกำปั้นชิดกระพุ้งแก้มหรือคาง
		5) ดึงเท้าหน้ากลับมาอยู่ในท่าจดมวยดั้งเดิม

2.2 ทักษะถีบหลังตรง		
		1) ผู้เรียนปฏิบัติตามการยืนจดมวยเท้าหน้าและเท้าตาม
		2) นำกำปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ กำปั้นหลักชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม กำปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับกำปั้นหลัก
		3) ก้าวเท้าหน้ามาด้านหน้าเปิดหน้าเท้าออกด้านข้างเล็กน้อย
		4) นำมือทั้ง 2 ข้าง จับกระสอบพร้อมยกเท้าหลักโดยการพับงอเข้าขึ้น ปลายเท้าเหยียด
		5) ดึงเท้าหลักกลับมาอยู่ในท่าจดมวยดังเดิม

3. ทักษะการใช้เท้า		
3.1 ทักษะเข้าหน้าตรง		
		1) ผู้เรียนปฏิบัติตามการยืนจดมวยเท้าหน้าและเท้าตาม
		2) นำกำปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ กำปั้นหลักชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม กำปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับกำปั้นหลัก
		3) ก้าวเท้าหลักมาด้านหน้าเปิดหน้าเท้าออกด้านข้างเล็กน้อย
		4) นำมือทั้ง 2 ข้าง จับกระสอบพร้อมยกเท้า นำโดยการพับงอเข้าขึ้น ปลายเท้าเหยียดตรง ฟันปุ้มกระดูกหัวเข้าไปยังจุดเป้าหมาย
		5) ดึงเข่านำกลับมาอยู่ในท่าจดมวยดั้งเดิม

3.2 ทักษะเข้าหลังตรง		
		1) ผู้เรียนปฏิบัติตามการยืนจดมวยเท้าหน้าและเท้าตาม
		2) นำกำปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ กำปั้นหลักชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม กำปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับกำปั้นหลัก
		3) ก้าวเท้าหน้ามาด้านหน้าเปิดหน้าเท้าออกด้านข้างเล็กน้อย ปลายเท้าหลักพับเข่ายกขึ้น กำปั้นนำ และกำปั้นหลัก ชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม
		4) นำมือทั้ง 2 ข้าง จับกระสอบพร้อมยกเท้าหลักโดยการพับงอเข่าขึ้น ปลายเท้าเหยียดตรง พุงปมกระดูกหัวเข่าไปยังจุดเป้าหมาย
		5) ดึงเข่าหลักกลับมาอยู่ในท่าจดมวยดังเดิม

4. ทักษะการใช้ศอก		
4.1 ทักษะศอกหน้าจัด		
		1) ผู้เรียนปฏิบัติตามการยืนจดมวยเท้าหน้าและเท้าตาม
		2) นำกำปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ กำปั้นหลักชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม กำปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับกำปั้นหลัก
		3) ก้าวเท้าหลักมาด้านหน้า ย่อตัวส่งแรงบิดตัว กดและพับข้อศอกลงไปมุดด้านล่าง
		4) ส่วนที่พับข้อศอกนำส่งแรงจากหัวไหล่ลง ศอกจากมุดด้านล่างขึ้นด้านบนเพื่อเข้าหาเป้าหมาย
		5) จากนั้นดึงข้อศอกนำกลับมาอยู่ในท่าจดมวยดังเดิม (5 คะแนน)

4.2 ทักษะศอกหลังงัด		
		1) ผู้เรียนปฏิบัติกรย่นจดมวยเท้าหน้าและเท้าตาม
		2) นำกำปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ กำปั้นหลักชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม กำปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับกำปั้นหลัก
		3) ก้าวเท้าหน้ามาด้านหน้า ย่อตัวส่งแรงบิดตัว กดและพับข้อศอกลงไปมุดด้านล่าง
		4) ส่วนที่พับข้อศอกหลักส่งแรงจากหัวไหล่ งัดศอกจากมุดด้านล่างขึ้นด้านบนเพื่อเข้าหาเป้าหมาย
		5) จากนั้นดึงข้อศอกหลักกลับมาอยู่ในท่าจดมวยดังเดิม

แบบทดสอบวัดทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์

คำชี้แจง : ให้ผู้เข้ารับการทดสอบแสดงทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์อย่างชัดเจน พร้อมยกตัวอย่างหรือให้เหตุผลประกอบที่สอดคล้องกับทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย)

แบบทดสอบวัดทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ : ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นประกอบด้วยคำถามทักษะเชิงคิดวิเคราะห์จำนวน 8 ข้อ ดังต่อไปนี้ (คะแนนรวม 40 คะแนน)

1. การวิเคราะห์สถานการณ์ : จงวิเคราะห์จุดแข็งและจุดอ่อนของคุณต่อสู้ที่มีรูปร่างสูงกว่าและแขนยาวกว่า พร้อมนำเสนอทักษะในการต่อสู้ (5 คะแนน)

ตอบ

.....

.....

.....

.....

.....

2. การวิเคราะห์แยกแยะองค์ประกอบ : อธิบายองค์ประกอบสำคัญของทักษะการเตะเฉียงที่มีประสิทธิภาพ และวิเคราะห์ว่าแต่ละองค์ประกอบมีผลต่อพลังของการเตะอย่างไร (5 คะแนน)

ตอบ

.....

.....

.....

.....

.....

3. การวิเคราะห์เพื่อเชื่อมโยงความสัมพันธ์ : อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างการหายใจกับการทรงตัวจะส่งผลต่อทักษะการชกหมัดอย่างไร พร้อมยกตัวอย่างประกอบ (5 คะแนน)

ตอบ

.....

.....

.....

.....

.....

4.การวิเคราะห์เพื่อจัดลำดับความสำคัญ : ในสถานการณ์ที่คุณเสียเปรียบคะแนนในเกม การชกของยกสุดท้าย จงเรียงลำดับความสำคัญของทักษะดังต่อไปนี้ การรุก การป้องกัน การเคลื่อนที่ และการใช้พลังงาน พร้อมให้เหตุผลประกอบ (5 คะแนน)

ตอบ

.....

.....

.....

.....

.....

5. การวิเคราะห์ประเมินสถานการณ์ : จงวิเคราะห์ข้อดี และข้อเสียของการใช้ทักษะเชิงรุกอย่างต่อเนื่องในเกมการชกช่วงต้นยกของการแข่งขัน (5 คะแนน)

ตอบ

.....

.....

.....

.....

.....

6. การวิเคราะห์เพื่อคาดการณ์ผลลัพธ์ : หากคู่ต่อสู้ของคุณมีจุดแข็งในทักษะการชกหมัด แต่มีจุดอ่อนในการป้องกันทักษะการเตะ จงวิเคราะห์ และเสนอแผนการต่อสู้ พร้อมคาดการณ์ผลลัพธ์ที่อาจเกิดขึ้น (5 คะแนน)

ตอบ

.....

.....

.....

.....

.....

7.การวิเคราะห์แก้ปัญหา : ในสถานการณ์ที่คุณถูกบีบให้ขีดขอบเวที จงวิเคราะห์ปัญหา พร้อมเสนอวิธีการแก้ไขสถานการณ์อย่างน้อย 3 วิธี พร้อมบอกข้อดี และข้อเสียของแต่ละวิธี (5 คะแนน)

ตอบ

.....

.....

.....

.....

.....

8. การวิเคราะห์เปรียบเทียบ : จงเปรียบเทียบประสิทธิภาพระหว่างทักษะการตะเจียงกับ ทักษะการตะตัดในกีฬามวยไทย จงวิเคราะห์ว่าแต่ละแบบเหมาะกับสถานการณ์ในการต่อสู้ แบบใด (5 คะแนน)

ตอบ

.....

.....

.....

.....

.....

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			
	4	3	2	1
1) การวิเคราะห์สถานการณ์				
จงวิเคราะห์จุดแข็งและจุดอ่อนของคู่ต่อสู้ที่มีรูปร่างสูงกว่า และแขนยาวกว่า พร้อมนำเสนอทักษะในการต่อสู้ (5 คะแนน)				
ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม				
2) การวิเคราะห์แยกแยะองค์ประกอบ				
อธิบายองค์ประกอบสำคัญของทักษะการเตะเฉียงที่มีประสิทธิภาพ และวิเคราะห์ว่าแต่ละองค์ประกอบมีผลต่อพลังของการเตะอย่างไร (5 คะแนน)				
ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม				

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			
	4	3	2	1
3) การวิเคราะห์เพื่อเชื่อมโยงความสัมพันธ์				
อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างการหายใจกับการทรงตัว จะส่งผลต่อทักษะการชกหมัดอย่างไร พร้อมยกตัวอย่างประกอบ (5 คะแนน)				
ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม				
4) การวิเคราะห์เพื่อจัดลำดับความสำคัญ				
ในสถานการณ์ที่คุณเสียเปรียบคะแนนในเกม การชกของยกสุดท้าย จงเรียงลำดับความสำคัญ ของทักษะดังต่อไปนี้ การรุก การป้องกัน การเคลื่อนที่ และการใช้พลังงาน พร้อมให้เหตุผลประกอบ (5 คะแนน)				
ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม				

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			
	4	3	2	1
7) การวิเคราะห์แก้ปัญหา				
ในสถานการณ์ที่คุณถูกบีบให้ขีดขอบเวที จงวิเคราะห์ปัญหาพร้อมเสนอวิธีการแก้ไข สถานการณ์อย่างน้อย 3 วิธี พร้อมบอกข้อดี และข้อเสียของแต่ละวิธี (5 คะแนน)				
ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม				
8) การวิเคราะห์เปรียบเทียบ				
จงเปรียบเทียบประสิทธิภาพระหว่างทักษะ การตะเจียงกับทักษะการเตะตัดในกีฬามวยไทย จงวิเคราะห์ว่าแต่ละแบบเหมาะกับสถานการณ์ ในการต่อสู้แบบใด (5 คะแนน)				
ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม				

ภาคผนวก ข

- แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share)

3) แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) ที่ 3 เรื่อง ทักษะการชกหมัดตรงและหมัดตัด

- แบบแสดงความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567

รายวิชา ศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย) รหัสวิชา พ32214 จำนวน 0.5 หน่วยกิต

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

เวลา รวม 1

ชั่วโมง

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง ทักษะการชกหมัดตรงและหมัดตัด

1. สาระสำคัญ

ทักษะการชกหมัดในกีฬามวยไทย ส่วนหนึ่งที่ใช้ในการต่อสู้คือ “การชกหมัด” หรือ “การใช้กำปั้น” ถือได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายที่ถูกนำมาใช้เป็นทักษะการต่อสู้มากที่สุด หากเทียบกับ ทักษะการใช้เท้า ทักษะการใช้เข่า และทักษะการใช้ศอก การชกหมัดนั้น ไม่ใช่แค่เพียงการใส่แรงชกไปหาคู่ต่อสู้ แต่ยังมีความรู้แบบของทิศทางในการชกหมัดที่แตกต่างกัน ด้วย การเคลื่อนไหวที่ การส่งแรงและถ่ายน้ำหนักตัว ล้วนเป็นเทคนิคสำคัญที่นำไปสู่ทักษะการชกหมัดตรง จำแนกได้ 2 ลักษณะ คือ ทักษะการชกหมัดหน้าตรง และทักษะการชกหมัดหลังตรง ซึ่งการจะชกหมัดได้ถูกต้อง และมีประสิทธิภาพ ต้องผ่านกระบวนการฝึกที่ละเอียดรอบคอบ

2. ผลการเรียนรู้

ข้อที่ 3 ผู้เรียนอธิบายขั้นตอนและสามารถปฏิบัติเมื่อเป็นฝ่ายรุกฝ่ายรับได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ข้อที่ 6 ผู้เรียนเห็นความสำคัญของการออกกำลังกายและเล่นกีฬา

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

3.1 ผู้เรียนสามารถอธิบายขั้นตอนของทักษะการชกหมัดตรงและหมัดตัดได้อย่างถูกต้อง (K)

3.2 ผู้เรียนสามารถปฏิบัติการฝึกทักษะการชกหมัดตรงและหมัดตัดได้อย่างถูกต้อง (P)

3.3 ผู้เรียนสามารถเห็นความสำคัญของทักษะการชกหมัดตรงและหมัดตัดได้ (A)

4. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

(.....) 1.รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ (.....) 2.ซื่อสัตย์ สุจริต (/) 3.มีวินัย

(/) 4.ใฝ่เรียนรู้

(.....) 5.อยู่อย่างพอเพียง (/) 6.มุ่งมั่นในการทำงาน

(.....) 7.รักความเป็นไทย

(.....) 8.มีจิตสาธารณะ (.....) 9.มีศักยภาพเป็นพลโลก

5. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

- (/) 1.ความสามารถในการสื่อสาร (/) 2.ความสามารถในการคิด
(/) 3.ความสามารถในการแก้ปัญหา (.....) 4.ความสามารถในการทักษะชีวิต
(.....) 5.ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี

6. สาระการเรียนรู้

6.1 ทักษะการชกหมัดตรงและหมัดตัด

6.2 การประยุกต์ประสบการณ์การปฏิบัติตามกฎ กติกา ข้อตกลงในการเล่นกีฬาไปใช้พัฒนาคุณภาพชีวิตของตนในสังคม

6.3 การนำประสบการณ์ แนวคิดจากการออกกำลังกายและเล่นกีฬาไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาคุณภาพชีวิต

6.4 การวางแผนและจัดเวลาในการออกกำลังกาย และการสร้างเสริมสมรรถภาพทางกาย

7. ชิ้นงาน/ภาระงาน

-

8. กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (ใช้กระบวนการสอนแบบพลศึกษา 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด Think Pair Share)

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมการ (10 นาที)

1. ผู้สอนชี้ชื่อ พร้อมนำเข้าสู่บทเรียนโดยใช้เกม “วิ่งไล่จับ”

วิธีการเล่นเกม

1) ก่อนเริ่มเล่นเกมผู้สอนได้ตั้งประเด็นคำถาม (Think) เช่น

- เกมนี้ฝึกเรื่องอะไรในตัวของผู้เรียน ?
- เพราะเหตุใด เกมถึงมีประโยชน์กับวัยของผู้เรียน ?
- เพราะเหตุใด ผู้สอนถึงใช้เกมในช่วงเริ่มต้นของคาบเรียนวิชา

พลศึกษา ?

2) สุ่มเลือก “ผู้วิ่งไล่จับ 1 คน” โดยผู้สอน พร้อมทำหน้าที่ควบคุมเวลาในการเล่นด้วยตนเอง ระยะเวลา 3 - 5 นาที

3) เสียงสัญญาณนกหวีดดังขึ้นหนึ่งครั้ง ผู้สอนจะเพิ่มระดับความเข้มข้นของการเล่นเกมขึ้น โดยการเพิ่ม “ผู้วิ่งไล่จับอีก 1 คน” รวมเป็น 2 คน เกมจะดำเนินต่อไป

4) เสียงสัญญาณนกหวีดดังขึ้นติดต่อกันสองครั้ง เป็นสัญญาณว่าเกมจบลง ให้ผู้เรียนมารวมกันกลางสนาม ผู้สอนเลือกผู้ที่วิ่งไล่ 2 คนสุดท้าย มายืนหน้าชั้นเรียนพร้อม

ทวนคำถาม 3 ข้อ ในช่วงต้นคาบ จากนั้นให้โอกาสผู้เรียนทั้ง 2 คน ได้ตอบคำถามแสดงความ
 คิดเห็นของตนเอง

5) ผู้เรียนคนอื่นสามารถแสดงความคิดเห็นได้ และในลำดับสุดท้าย
 ผู้สอนให้ข้อมูลเสริมว่ากิจกรรมเกมมีประโยชน์ ดังต่อไปนี้

- เป็นส่วนหนึ่งในการอบอุ่นร่างกาย (Aerobic warm up)
- เป็นการเตรียมตัวก่อนเริ่มเรียนทักษะกีฬา
- เตรียมความพร้อมของระบบกล้ามเนื้อ ระบบหายใจ และ

ระบบไหลเวียนโลหิต

- สร้างความสนุกสนานให้กับผู้ร่วมเล่น
- ช่วยบรรเทาความเครียด จากการเรียนหรือกิจกรรมอื่นได้

ขั้นที่ 2 ขั้นอธิบายและสาธิต (10 นาที)

1. ผู้สอนได้จำแนกประเภทของทักษะการชกหมัดตรงเป็น 2 ประเภท ได้แก่
 ทักษะการชกหมัดหน้าตรง และทักษะการชกหมัดหลังตรง

ขั้นตอนทักษะการชกหมัดหน้าตรง ในลักษณะที่ 1 ประกอบด้วย 3

ขั้นตอน (สาธิตย่อที่ 3)

1) **ยืนจดมวย** = ผู้ฝึกจัดระยะการวางเท้าโดยยืนลักษณะของเท้า
 นำ และเท้าตาม จากนั้นให้นำกำปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ กำปั้นหลักชิด
 บริเวณกระพุ้งแก้ม กำปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับหมัดหลัก ไม่ยกสูงหรือต่ำจนเกินไป
 แต่จะยื่นไปทิศทางข้างหน้าเพียงเล็กน้อย

2) **ก้าวเท้าหน้า** = ผู้ฝึกก้าวเท้าหน้ามาด้านหน้าเพียงเล็กน้อย
 เพื่อเพิ่มระยะพร้อมทั้งย่อตัว จิกปลายเท้า ส่งแรงจากบริเวณหัวไหล่ด้านหลังแล้วชกหมัดตรง
 ไปข้างหน้าพร้อมพลิกสันหมัดลงเพื่อเข้าหาจุดปะทะ

3) **ชกหมัดแย็บ** = ผู้ฝึกชกหมัดนำไปข้างหน้าพร้อมพลิกสันหมัด
 ลง กำปั้นหลักต้องอยู่ชิดบริเวณกระพุ้งแก้มหรือปลายคางเสมอ จากนั้นดึงกำปั้นนำกลับมา
 พร้อมกับขาหน้า

ขั้นตอนทักษะการชกหมัดหน้าตรง ในลักษณะที่ 2 ประกอบด้วย 2

ขั้นตอน (สาธิตย่อที่ 3)

1) **ยืนจดมวย** = ผู้ฝึกจัดระยะการวางเท้าโดยยืนลักษณะของเท้าหน้า

และทำตามจากนั้นให้นำกำปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ กำปั้นหลักชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม กำปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับหมัดหลัก ไม่ยกสูงหรือต่ำจนเกินไป แต่จะยื่นไปทิศทางข้างหน้าเพียงเล็กน้อย

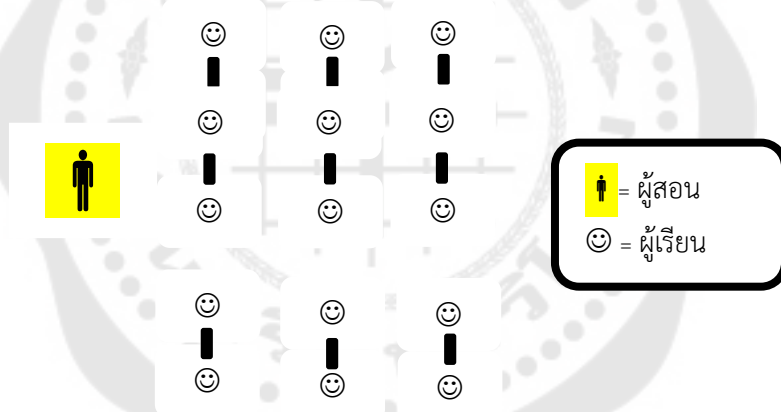
2) **ชกหมัดแย็บ** = ผู้ฝึกจิกปลายเท้า พร้อมยกสันเท้านำขึ้นพร้อมบิดในลักษณะเฉียงออกด้านข้าง ย่อตัวส่งแรงจากบริเวณหัวไหล่ด้านหลังแล้วชกหมัดตรงไปข้างหน้า พร้อมพลิกสันหมัดลงเพื่อเข้าหาจุดปะทะ กำปั้นหลักต้องอยู่ชิดบริเวณกระพุ้งแก้มหรือปลายคางเสมอ จากนั้นดึงกำปั้นนำกลับมา

2. เริ่มสอนทักษะจากง่ายไปหายาก โดยการลำดับขั้นตอนการสอนที่ชัดเจน ตั้งแต่จุดเริ่มต้นจนถึงจุดสิ้นสุด (คู่มือการฝึกทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว : มวยไทย)

3. ผู้เรียนลองฝึกทักษะการชกหมัดตรงไป พร้อมกับผู้สอนจนเกิดความคล่องขึ้น

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติ (15 นาที)

1. ให้ผู้เรียนจับคู่กับเพื่อนในชั้นเรียนโดยไม่ซ้ำกับคู่เดิมในคาบเรียนก่อน

แผนผังที่ 1 : การจัดแถวของผู้เรียน

2. ผู้สอนตั้งประเด็นคำถามกับผู้เรียน เช่น

- ทักษะการชกหมัดหน้าตรง (Yap) มีความสำคัญกับการต่อสู้อย่างไร ?

(Think)

- ให้แต่ละคู่ช่วยกันออกแบบทักษะหมัดชุด ซึ่งใน 1 ชุด ต้องประกอบด้วย

ทักษะการชกหมัดตรง 3 ทักษะ (Think)

3. ผู้สอนให้ข้อมูลเสริมว่าทักษะหมัดชุด ใน 1 ชุด จะมี 3 ทักษะ เช่น

- 1) ทักษะการชกหมัดหน้าตรง
- 2) ทักษะการชกหมัดหน้าตรง

- 3) ทักชะการชกหมัดหลังตรง

4. ฝึกทักชะหมัดชุดให้คล่องโดยมีผู้สอนคอยสังเกตพฤติกรรมการฝึกอย่างใกล้ชิด

5. ผู้สอนให้สัญญาณเสียงนกหวีดดังขึ้น 1 ครั้ง ผู้เรียนทุกคู่หยุดการปฏิบัติ และให้สลับคู่กับเพื่อนในห้องเรียนโดยมีเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

- ให้นำทักชะหมัดชุดของคุณตนเองไปแลกเปลี่ยนกับเพื่อน โดยการสอนเพื่อน และสลับเป็นฝ่ายรับการสอนจากเพื่อนจนเกิดความเข้าใจ และคล่องขึ้นในการฝึกทักชะ (Pair)

ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้ (10 นาที)

1. ผู้เรียนจะมีทักชะหมัดชุดอย่างน้อยคนละ 2 หมัดชุด จากนั้นให้เล่นเกม “เปลี่ยนคู่”
2. ก่อนเริ่มเล่นเกมผู้สอนนำเทคนิคการฝึกทักชะการชกหมัดดัดเสริมให้กับผู้เรียนทุกคน ได้แก่ ทักชะการชกหมัดหน้าดัด และทักชะการชกหมัดหลังดัด (คู่มือการฝึกทักชะการต่อสู้ป้องกันตัว : มวยไทย)

วิธีการร่วมเล่นเกม

- 1) สัญญาณเสียงนกหวีดดังขึ้นครั้งแรกให้เริ่มจับคู่ผู้เรียนตามความสมัครใจพร้อมปฏิบัติทักชะหมัดชุดของตนเอง
- 2) สัญญาณเสียงนกหวีดดังขึ้นครั้งที่สองให้ทุกคู่ร่วมกันออกแบบทักชะหมัดชุดโดยโจทย์ของผู้สอนที่กำหนดไว้ต้องมีส่วนประกอบ ดังต่อไปนี้
 - ทักชะการชกหมัดหน้าตรง - ทักชะการชกหมัดหลังตรง
 - ทักชะการชกหมัดหน้าดัด - ทักชะการชกหมัดหลังดัด
- 3) จากนั้นสร้างทักชะหมัดชุดให้ได้ 1 หมัดชุด ต้องประกอบด้วยทักชะการชกหมัด 6 หมัด ซึ่งซ้ำทักชะได้ (Pair)
- 4) ผู้สอนให้คำแนะนำเพิ่มเติมว่าการชกหมัดชุดที่ดี จะมีองค์ประกอบอื่นที่สำคัญ ดังต่อไปนี้ (Pair)
 - การเคลื่อนไหวที่ - ไหวพริบ - ความพร้อมของร่างกาย
 - ความสัมพันธ์ของร่างกาย - การฝึกทักชะการชกหมัด
- 5) แบ่งหน้าที่กัน 1 คน เป็นผู้ปฏิบัติทักชะ และอีก 1 คน เป็นผู้ออกคำสั่ง

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปและการประเมินผล (5 นาที)

1. ผู้สอนเลือกผู้เรียนออกมา 2 คู่ พร้อมสาธิตทักษะหมัดชุด 6 หมัด โดยผู้สอนกำหนดให้ผู้เรียนทั้งห้องเปรียบเทียบทักษะของทั้ง 2 คู่ ว่ามีความแตกต่างกันอย่างไร
2. หลังจากสาธิตทักษะหมัดชุดจบลงให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นร่วมกัน (Share)
3. ผู้สอนเน้นย้ำว่าโจทย์ที่ได้ตั้งไว้ในทักษะหมัดชุดสามารถออกแบบได้มากกว่า 1 รูปแบบ ไม่มีถูกหรือผิด เพียงแต่ถ้านำองค์ประกอบสำคัญที่ผู้สอนแนะนำมาใช้ทำให้เพิ่มประสิทธิภาพทักษะหมัดชุด
4. ผู้สอนสาธิตทักษะหมัดชุด 1 ชุด ให้ผู้เรียนชม
5. ผู้สอนสอดแทรกและเน้นย้ำสุขบัญญัติแห่งชาติ 10 ประการ ในเรื่องการสร้างสุขนิสัยที่ดี เช่น การล้างมือ การสวมหน้ากากอนามัยให้กับผู้เรียน พร้อมนัดหมายการเรียนรู้ในคาบถัดไป

9. การวัดผลและประเมินผล

สิ่งที่ต้องการวัดและประเมินผล	วิธีวัดผล	เครื่องมือวัดผล	เกณฑ์การประเมินผลระดับคุณภาพ
ผู้เรียนสามารถอธิบายขั้นตอนของทักษะการชกหมัดตรงและหมัดตัดได้อย่างถูกต้อง (K)	คลิปวิดีโอ ตอบคำถาม ทักษะการชก หมัดตรงและ หมัดตัด	แบบประเมินความรู้	เกณฑ์การให้คะแนน - ตอบถูกต้อง 3 ข้อ = ดี - ตอบถูกต้อง 2 ข้อ = ปานกลาง - ตอบถูกต้อง 1 ข้อ = ปรับปรุง
ผู้เรียนสามารถปฏิบัติการฝึกทักษะการชกหมัดตรงและหมัดตัดได้อย่างถูกต้อง (P)	คลิปวิดีโอ การปฏิบัติ ทักษะการชก หมัดตรงและ หมัดตัด	แบบทดสอบทักษะ การชกหมัดตรงและ หมัดตัด	เกณฑ์การให้คะแนน - ระดับดีมาก เมื่อสามารถปฏิบัติได้ จำนวน 5 ข้อ - ระดับดี เมื่อสามารถปฏิบัติได้ จำนวน 4 ข้อ - ระดับปานกลาง เมื่อสามารถปฏิบัติได้ จำนวน 3 ข้อ

			- ระดับต่ำ เมื่อสามารถปฏิบัติได้ จำนวน 2 ข้อ - ระดับต่ำมาก เมื่อสามารถปฏิบัติได้ จำนวน 1 ข้อ
ผู้เรียนสามารถเห็น ความสำคัญของทักษะการ ชกหมัดตรงและหมัดตัดได้ (A)	การสังเกต พฤติกรรม การเรียนรู้	แบบสังเกต พฤติกรรมในชั้น เรียน	<u>เกณฑ์การให้คะแนน</u> - ระดับดีมาก ช่วงคะแนน 9 - 12 คะแนน - ระดับดี ช่วงคะแนน 5 - 8 คะแนน - ระดับพอใช้ ช่วงคะแนน 1 - 4 คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนนจากแบบประเมินความรู้ เรื่อง ทักษะการชกหมัดตรงและหมัดตัด

รายการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน	ระดับคุณภาพ
1.ผู้เรียนอธิบายขั้นตอนทักษะการชกหมัดตรงได้อย่างถูกต้อง	ตอบถูก 3 ข้อ	ดี
2.ผู้เรียนอธิบายขั้นตอนทักษะการชกหมัดตัดได้อย่างถูกต้อง	ตอบถูก 2 ข้อ	ปานกลาง
3.ผู้เรียนเปรียบเทียบทักษะการชกหมัดตรงและหมัดตัดได้	ตอบถูก 1 ข้อ	ปรับปรุง

เกณฑ์การให้คะแนนจากแบบทดสอบทักษะการชกหมัดตรงและหมัดตัด

รายการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน	ระดับคะแนน	ระดับคุณภาพ
1.ผู้เรียนปฏิบัติการยืนจดมวยเท้าหน้าและเท้าตามได้อย่างถูกต้อง	ปฏิบัติได้ครบทุกข้อ	5	ดีมาก
2.ผู้เรียนนำกำปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ กำปั้นหลักชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม กำปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับกำปั้นหลักได้	ปฏิบัติได้ 4 ใน 5 ข้อ	4	ดี
3.ผู้เรียนก้าวเท้าหน้ามาด้านหน้าพร้อมทั้งย่อตัวส่งแรงยึดแขนออกไปให้สุดได้	ปฏิบัติได้ 3 ใน 5 ข้อ	3	ปานกลาง
4.ผู้เรียนชกหมัดนำพุ่งตรงไปข้างหน้า พลิกคว่ำสันหมัดลงให้สัมผัสเป้าหมายได้	ปฏิบัติได้ 2 ใน 5 ข้อ	2	ต่ำ
5.ผู้เรียนวางกำปั้นหลักต้องอยู่ชิดบริเวณกระพุ้งแก้มหรือปลายคางเสมอ จากนั้นดึงกำปั้นนำกลับมาพร้อมกับขาหน้าอยู่ในท่าจดมวยดั้งเดิมได้	ปฏิบัติได้ 1 ใน 5 ข้อ	1	ต่ำมาก

เกณฑ์การให้คะแนนจากแบบสังเกตพฤติกรรมในชั้นเรียน

รายการประเมิน	3 คะแนน (ดีมาก)	2 คะแนน (ดี)	1 คะแนน (พอใช้)
1.ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมของชั้นเรียน			
2.ผู้เรียนเห็นความสำคัญของทักษะการชกหมัดตรงและหมัดตัด			
3.ผู้เรียนสามารถแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างคู่ของตนเองได้			
4.ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมพลศึกษาในคาบเรียน			

เกณฑ์ระดับคุณภาพ

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
9 - 12	ดีมาก
5 - 8	ดี
1 - 4	พอใช้

10. สื่อ/แหล่งเรียนรู้

- 10.1 อุปกรณ์ เช่น เป้าหมัด เป้าเตะ กระสอบทราย
- 10.2 สาระย่อยที่ 1 : การอบอุ่นร่างกาย และ การยืดเหยียดกล้ามเนื้อ
- 10.3 สาระย่อยที่ 2 : สื่อนวัตกรรม Boxing punch และคู่มือการใช้การสื่อนวัตกรรม
- 10.4 สาระย่อยที่ 3 : ทักษะการชกหมัดตรงและหมัดตัด

เอกสารประกอบการสอน

วิชา ศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย)

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษา

และพลศึกษา

สาระย่อยที่ 1

สาระย่อยที่ 1 การอบอุ่นร่างกาย และ การยืดเหยียดกล้ามเนื้อ

1.1 การอบอุ่นร่างกาย (Aerobic Warm up)

การทำให้ระบบการทำงานของอวัยวะต่าง ๆ ในร่างกายสามารถปฏิบัติงานได้อย่างดี จำเป็นจะต้องมีการอบอุ่นร่างกายทุกครั้งเพื่อเป็นการเตรียมระบบต่าง ๆ ของร่างกายให้พร้อมทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ระบบประสาทกล้ามเนื้อ ระบบหายใจ และระบบไหลเวียนโลหิตซึ่งมีหน้าที่เกี่ยวข้องและควบคุมการเคลื่อนไหวของร่างกาย อีกทั้งยังมีผลต่อประสิทธิภาพการทำงานของร่างกาย (เจริญ กระบวนรัตน์, 2548)

1.2 การยืดเหยียดกล้ามเนื้อ (Stretching Warm up)

เป็นการดึงหรือยืดกล้ามเนื้อมัดต่าง ๆ ให้มีความตึงและความยืดหยุ่นดีขึ้น เพิ่มมุมในการเคลื่อนไหวเพื่อรักษาช่วงของการเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อและข้อต่อ ป้องกันการบาดเจ็บที่อาจเกิดขึ้น สามารถแสดงความสามารถทางกีฬาได้เต็มที่ จากการที่กล้ามเนื้อมีความยืดหยุ่น และ ป้องกันการระบมหลังจากที่ใช้กล้ามเนื้อทำงานหนัก (สำนักงานพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ, 2556, น 19)

การอบอุ่นร่างกายและการยืดเหยียดกล้ามเนื้อก่อนเรียนประกอบด้วย

1. Aerobic Warm up = ให้นักเรียนอบอุ่นร่างกาย เพื่อเตรียมร่างกายให้พร้อมในการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพโดยปฏิบัติ ดังต่อไปนี้

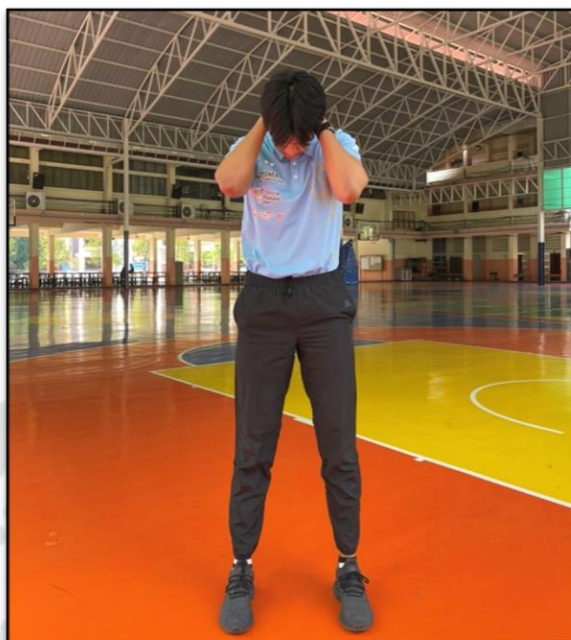
1.1 ครูสั่งให้ผู้เรียนวิ่งเหยาะภายในพื้นที่ครึ่งสนามโดยมีคำสั่งในการเปลี่ยนท่าทางดังนี้

- เสียงสัญญาณนกหวีด 1 ครั้ง คือ วิ่งเหยาะหมุนแขนไปด้านหน้า
- เสียงสัญญาณนกหวีด 2 ครั้ง คือ วิ่งเหยาะหมุนแขนไปด้านหลัง

2. Stretching Warm up = การยืดเหยียดกล้ามเนื้อ เพื่อเตรียมกล้ามเนื้อส่วนต่าง ๆ ในร่างกายให้ปฏิบัติท่ายืดเหยียด ดังต่อไปนี้

ท่าที่ 1 การยืดเหยียดกล้ามเนื้อคอ (ดังภาพที่ 1)

วิธีปฏิบัติ 1. นำมือประสานกันกดท้ายศีรษะลง 10 วินาที

ภาพที่ 1 : การยืดเหยียดกล้ามเนื้อคอ

ท่าที่ 2 การยืดเหยียดกล้ามเนื้อคอ (ดังภาพที่ 2)

วิธีปฏิบัติ 1. นำมือดันคางขึ้นด้านบนโดยใช้นิ้ว 10 วินาที

ภาพที่ 2 : การยืดเหยียดกล้ามเนื้อคอ

ท่าที่ 3 การยืดเหยียดกล้ามเนื้อคอ (ดังภาพที่ 3)

วิธีปฏิบัติ 1. หันศีรษะสลับซ้าย - ขวา 10 ครั้ง

ภาพที่ 3 : การยืดเหยียดกล้ามเนื้อคอ

ท่าที่ 4 การยืดเหยียดกล้ามเนื้อต้นแขน (ดังภาพที่ 4)

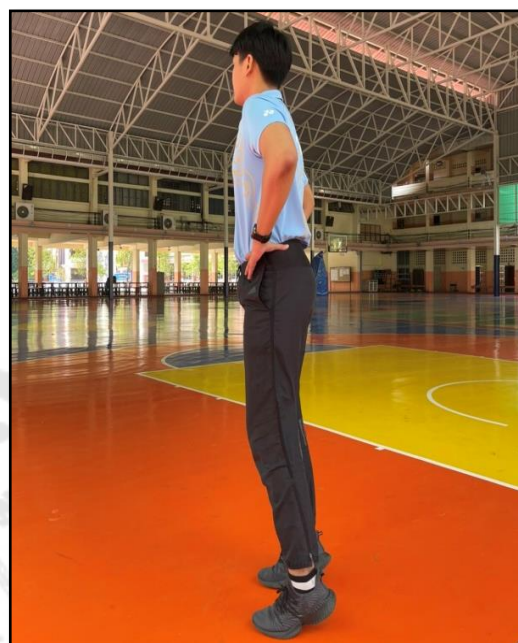
วิธีปฏิบัติ 1. นำมือซ้ายพาดลำตัวใช้มือขวาดึงบริเวณปลายแขนเข้าหาลำตัว ค้างไว้ 10 วินาที

ภาพที่ 4 : การยืดเหยียดกล้ามเนื้อต้นแขน

ท่าที่ 5 การยืดเหยียดกล้ามเนื้อน่องขา (ดังภาพที่ 5)

วิธีปฏิบัติ 1. เขย่งปลายเท้าทั้งสองข้างค้างไว้ 10 วินาที

ภาพที่ 5 : การยืดเหยียดกล้ามเนื้อน่องขา

ท่าที่ 6 การยืดเหยียดกล้ามเนื้อขา (ดังภาพที่ 6)

วิธีปฏิบัติ 1. งอเข่าด้านซ้ายแล้วใช้มือทั้งสองข้างดึงเข้าหาลำตัวแล้วทำค้างไว้ 10 วินาที แล้วสลับ

ภาพที่ 6 : การยืดเหยียดกล้ามเนื้อขา

ท่าที่ 7 การยืดเหยียดกล้ามเนื้อขา (ดังภาพที่ 7)

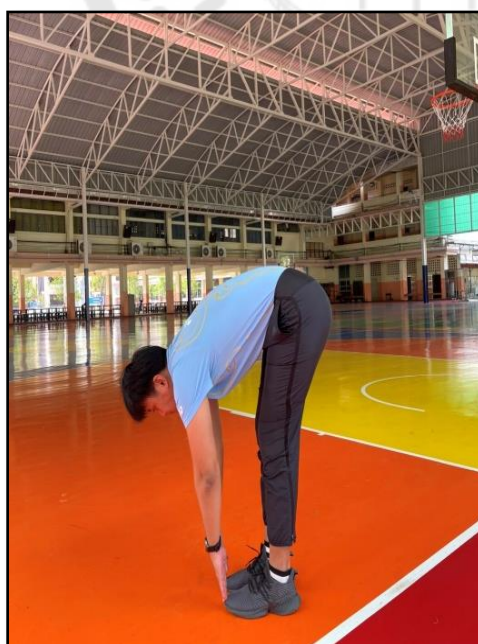
วิธีปฏิบัติ 1. พับขาไปทางด้านหลังแล้วใช้มือดึงเข้าหาลำตัวทำค้างไว้ 10 วินาที แล้วสลับข้าง

ภาพที่ 7 : การยืดเหยียดกล้ามเนื้อขา

ท่าที่ 8 การยืดเหยียดกล้ามเนื้อขา (ดังภาพที่ 8)

วิธีปฏิบัติ 1. งอตัวก้มแตะปลายเท้าทำค้างไว้ 10 วินาที

ภาพที่ 8 : การยืดเหยียดกล้ามเนื้อขา

สาระย่อที่ 2 สื่อนวัตกรรม Boxing punch

คู่มือการใช้นวัตกรรม การใช้งานสื่อนวัตกรรม Boxing punch

ขั้นตอนการใช้งาน ดังต่อไปนี้

1. ผู้สอนและผู้เรียนนำโทรศัพท์มาสแกน QR Code เรื่อง Boxing punch
2. ผู้สอนชี้แจงทักษะการปฏิบัติทั้ง 5 ชุดทักษะและบอกวัตถุประสงค์ของการปฏิบัติ
3. QR Code เรื่อง Boxing punch จะประกอบไปด้วยวิดีโอทั้งหมด 6 ชุด ดังต่อไปนี้
 - 3.1 แยกเป็นวิดีโอแนะนำ จำนวน 1 วิดีโอ
 - 3.2 ชุดทักษะปฏิบัติ จำนวน 5 วิดีโอ (ดังเอกสารแนบ)

สาระย่อยที่ 3 : ทักษะการชกหมัดตรงและหมัดตัด

1. ทักษะการชกหมัดหน้าตรง

ขั้นตอนการฝึกทักษะการชกหมัดหน้าตรงประกอบด้วย 3 ขั้นตอน

1) ตั้งการ์ดจดมวย = ผู้ฝึกจัดระยะการวางเท้าโดยยืนลักษณะของเท้าหน้า และเท้าตาม จากนั้นให้นำกำปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ กำปั้นหลักชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม กำปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับหมัดหลัก ไม่ยกสูงหรือต่ำจนเกินไป แต่จะยื่นไปทิศทางข้างหน้าเพียงเล็กน้อย

01

ภาพที่ 9 : ทิศด้านหน้า

ภาพที่ 10 : ทิศด้านข้าง

2) ก้าวเท้าหน้า = ผู้ฝึกก้าวเท้าหน้ามาด้านหน้าเพียงเล็กน้อย เพื่อเพิ่มระยะ พร้อม
ทั้งย่อตัวส่งแรงจากบริเวณหัวไหล่ด้านหลังแล้วออกหมัดตรงไปข้างหน้าพร้อมพลิกสันหมัดลงเพื่อ
เข้าหาจุดปะทะ

02

ภาพที่ 11 : ทิศด้านหน้า

ภาพที่ 12 : ทิศด้านข้าง

3) ซกหมัดหน้าตรง = ผู้ฝึกออกหมัดนำไปข้างหน้าพร้อมพลิกสันหมัดลง กำปั้นหลักต้องอยู่ชิดบริเวณกระพุ้งแก้มหรือปลายคางเสมอ จากนั้นดึงกำปั้นนำกลับมาพร้อมกับขาหน้า

03

ภาพที่ 13 : ทิศด้านหน้า

ภาพที่ 14 : ทิศด้านข้าง

2. ทักษะการชกหมัดหลังตรง

ขั้นตอนการฝึกทักษะการชกหมัดหลังตรง ประกอบด้วย 2 ขั้นตอน

1) ตั้งการ์ดจดมวย = ผู้ฝึกจัดระยะการวางเท้าโดยยืนลักษณะของเท้าหน้า และเท้าตาม จากนั้นให้น้ำก่าปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ ก่าปั้นหลักชิดบริเวณ กระพุ้งแก้ม ก่าปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับหมัดหลัก ไม่ยกสูงหรือต่ำจนเกินไป แต่จะยื่นไป ทิศทางข้างหน้าเพียงเล็กน้อย

01

ภาพที่ 15 : ทิศด้านหน้า

ภาพที่ 16 : ทิศด้านข้าง

2) ซกหมัดหลังตรง = ผู้ฝึกใช้แรงส่งจากเท้าหลักโดยปลายเท้าสัมผัสพื้น น้ำหนักตัวถ่ายลงไปยังเท้าหน้า ปิดสะโพก แรงถูกส่งจากบริเวณหัวไหล่ พร้อมพลิกสันหมัดลง จุดสัมผัสอยู่บริเวณส่วนบนของร่างกายหรือใบหน้า กำปั้นนำต้องอยู่ชิดบริเวณกระพุ้งแก้มหรือปลายคางเสมอ จากนั้นดึงกำปั้นหลักกลับมาที่เดิม

02

ภาพที่ 17 : ทิศด้านหน้า

ภาพที่ 18 : ทิศด้านข้าง

**ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด
ที่มีต่อทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ในวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว
ของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย**

1. รายละเอียดข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเทคนิคเพื่อนคู่คิด ที่มีต่อทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ในวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

2. แนวคิดของแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด มีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

ผู้วิจัยออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเพื่อนำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ในวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย) ของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งจะแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองที่ 1 ในกลุ่มคะแนนทักษะอ่อน และกลุ่มทดลองที่ 2 ในกลุ่มคะแนนทักษะคล่อง โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) แต่ละกลุ่มจะได้เรียนทั้งหมด 8 แผน เป็นเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 วัน คาบเรียนละ 60 นาที โดยมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

หน่วยการเรียนรู้	แผนการจัดการเรียนรู้	จำนวนคาบ
1. การเคลื่อนไหวอย่างมีความรู้	1. ทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน	1
	2. ทักษะการจดมวย	1
2. ทักษะพื้นฐานของการต่อสู้	3. ทักษะการชกหมัดตรงและหมัดตัด	1
	4. ทักษะการชกหมัดตวัดและหมัดเสย	1
	5. ทักษะการเตะตัดและการเตะเฉียง	1
	6. ทักษะการถีบ	1
3. ทักษะการรุก และทักษะการรับ	7. ทักษะการใช้เข่า	1
	8. ทักษะการใช้ศอก	1

3. ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

3.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ สุขศึกษาและพลศึกษา ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (มัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5) และหลักสูตร สถานศึกษาโรงเรียนโพธิสารพิทยากร ซึ่งได้มีการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรในปี 2567 เพื่อนำมากำหนดสาระการเรียนรู้และออกแบบกิจกรรมในแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) รายวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

3.2 ศึกษาค้นคว้าการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน รายวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว จากเอกสาร ตำรา หนังสือ และการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.3 ศึกษาค้นคว้าแนวทางการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) จากเอกสาร ตำรา หนังสือ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบกิจกรรมในแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share)

3.4 ดำเนินการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) รายวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม 1) กลุ่มทดลองที่ 1 ในกลุ่มคะแนนทักษะอ่อน คือ แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) และ 2) กลุ่มทดลองที่ 2 ในกลุ่มคะแนนทักษะคล่อง คือ แผนการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) จำนวนละ 8 แผน แผนการจัดการเรียนรู้ 1 ครั้ง ต่อ 1 สัปดาห์ คาบเรียนละ 50 นาที รวมทั้งหมด 8 สัปดาห์

3.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) ที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจพิจารณาความถูกต้องและเหมาะสมเพื่อนำข้อเสนอแนะที่ได้มาปรับปรุงแก้ไขต่อไป

3.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) ที่ผู้วิจัยดำเนินการปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน พิจารณาตรวจสอบความถูกต้อง และเหมาะสม (Accuracy) และ ความเหมาะสม (Propriety) โดยมีเกณฑ์การประเมินเป็นแบบมาตราส่วน ประมาณค่า 5 ระดับ

1. แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด หมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กระบวนการพลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) เพื่อนำมาจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในวิชาทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว ทักษะกีฬามวยไทยที่จะนำจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งประกอบไปด้วย 6 ทักษะ 1) เรื่องทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน 2) เรื่องทักษะการจดมวย 3) ทักษะการชกหมัดตรง 4) ทักษะการใช้เท้า 5) เรื่องทักษะการใช้เข่า 6 เรื่องทักษะการใช้ศอก ผู้วิจัยได้นำเทคนิคเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการสอนแบบร่วมมือด้วยแนวคิดการสอนแบบ Active Learning มาเสริม และสอดแทรกในการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน การจัดกิจกรรมในชั้นเรียน มีส่วนร่วมสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เริ่มต้นโดยผู้สอนตั้งประเด็นคำถาม สร้างสถานการณ์ สร้างความสนใจให้ผู้เรียน จากนั้นผู้เรียนฝึกคิดหาทางแก้ไขปัญหา ปฏิบัติด้วยตนเองก่อนโดยไม่ปรึกษาใคร ถัดไปผู้เรียนจับคู่กับเพื่อนสองคน หรือกลุ่มย่อยในชั้นเรียนเพื่อให้ผู้เรียนแต่ละคนได้แลกเปลี่ยนแนวความคิดหรือคำตอบที่ได้ พร้อมแสดงทักษะปฏิบัติ ตอบคำถาม แก้ไขปัญหาได้ โดยมีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 3 ขั้นตอนหลักดังต่อไปนี้

1. **การคิดเดี่ยว (Think)** เป็นขั้นตอนการคิดที่จะกระตุ้นความคิดของผู้เรียนโดยผู้สอนเป็นผู้สร้างคำถามหรือสถานการณ์ให้นักเรียนได้ค้นหาคำตอบหรือแนวทางในการหาคำตอบ

2. **การจับคู่คิด (Pair)** เป็นขั้นตอนการคิดที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนจับคู่เพื่อนเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับปัญหาระหว่างคู่ของตนเอง

3. **การแลกเปลี่ยนความคิด (Share)** เป็นขั้นตอนการคิดขั้นตอนสุดท้ายที่จะให้ผู้เรียนได้นำเสนออภิปรายและแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดเห็นกับผู้เรียนทั้งห้องเรียน

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้พลศึกษา 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share)

ขั้นที่ 1 การเตรียมหรือการนำเข้าสู่การเรียนรู้ การเตรียมหรือการนำเข้าสู่การเรียนรู้ ประกอบด้วย 2 กระบวนการย่อย มักใช้เวลาประมาณ 3-5 นาที ในการเตรียมหรือการนำเข้าสู่การเรียนรู้จะมีอยู่สองกระบวนการคือ การนำกับการพัฒนา เพื่อเตรียมผู้เรียนให้พร้อมที่จะเรียนทักษะหรือเรื่องราวต่างๆต่อไป และการพัฒนาใช้เวลาประมาณ 5-8 นาที เป็นการบริหารร่างกายให้พร้อมสำหรับการออกกำลังกายในขั้นต่อไป

ขั้นที่ 2 การอธิบายและการสอน การสอนเป็นขั้นที่มีความสำคัญสูงสุดสำหรับการสอนพลศึกษาโดยเฉพาะการสอนทักษะเป็นขั้นที่ต้องอาศัยกระบวนการของการใช้ความรู้และเทคนิคของผู้สอนอย่างมาก จึงควรเลือกกิจกรรมการสอนทักษะมาปฏิบัติให้ถูกต้องมากที่สุดและควรใช้เวลาให้น้อยที่สุดเพื่อให้ผู้เรียนได้รู้ถึงวิธีการและท่าทางที่ถูกต้องของการปฏิบัติทักษะต่างๆ และเกิดความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวต่างๆ (Think, Pair)

ขั้นที่ 3 การปฏิบัติ เป็นขั้นตอนที่สอดคล้องกับการสอนและมีความสำคัญเท่าเทียมกับการสอนเพราะในขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะได้ฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองเพิ่มเติมจากที่ผู้สอนสอนไปโดยใช้เวลาประมาณ 20-25 นาที ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะตามจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนเกิดการเรียนรู้ด้วยการลงมือกระทำด้วยตนเอง เพื่อปลูกฝังทัศนคติและบุคลิกภาพที่ดีให้แก่ผู้เรียน (Pair, Share)

ขั้นที่ 4 การนำไปใช้ การนำไปใช้จะใช้เวลาประมาณ 5-7 นาที เพื่อให้ผู้เรียนนำทักษะที่เรียนไปแล้วมาทดลองใช้ในสภาพการณ์ต่างๆ แล้วเกิดความสนุกสนานร่วมกับเพื่อนๆ และเพื่อปลูกฝังคุณลักษณะที่ดีให้ผู้เรียน เช่น ความมีน้ำใจนักกีฬา การปฏิบัติตามกฎระเบียบ มีความมีศีลธรรม (Pair, Share)

ขั้นที่ 5 การสรุปและสรุปปฏิบัติ ในขั้นการสรุปและสรุปปฏิบัติใช้เวลาประมาณ 10 นาที เพื่อสรุปผลเกี่ยวกับการเรียนการสอนหรือเพื่อสร้างมโนทัศน์เป็นครั้งสุดท้าย เพื่อให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติสุชนนิสัยที่ดี (Pair, Share)

แบบแสดงความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษา

แบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share)

คำชี้แจง : ให้ท่านผู้เชี่ยวชาญได้กรุณาแสดงความคิดเห็นของท่านที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) ในด้านความถูกต้อง (Accuracy) โดยใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องความคิดเห็นของท่าน พร้อมเขียนข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการนำไปพิจารณาปรับปรุงต่อไป โดยมีเกณฑ์การแสดงความเห็น 5 ระดับ ดังต่อไปนี้

5	หมายถึง	มากที่สุด
4	หมายถึง	มาก
3	หมายถึง	ปานกลาง
2	หมายถึง	น้อย
1	หมายถึง	น้อยที่สุด

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share)

ประกอบไปด้วย 8 แผนการจัดการเรียนรู้ ดังต่อไปนี้

- 1) แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) ที่ 1 เรื่อง ทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน
- 2) แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) ที่ 2 เรื่อง ทักษะการยืนจดมวย
- 3) แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) ที่ 3 เรื่อง ทักษะการชกหมัดตรงและหมัดตัด
- 4) แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) ที่ 4 เรื่อง ทักษะการชกหมัดตัวัดและหมัดเสย
- 5) แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) ที่ 5 เรื่อง ทักษะการเตะเฉียงหรือเตะตัวัด
- 6) แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) ที่ 6 เรื่อง ทักษะการถีบ
- 7) แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) ที่ 7 เรื่อง ทักษะการใช้เข่า

8) แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) ที่ 8 เรื่อง ทักษะการใช้ศอก

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมมือเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด
(Think Pair Share) ที่ 3 เรื่อง ทักษะการชกหมัดตรงและหมัดตัด

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ				
		5	4	3	2	1
1	สาระการเรียนรู้					
	1.1 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์					
	1.2 สอดคล้องกับวัยของผู้เรียน					
2	สาระสำคัญ					
	2.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
	2.2 สอดคล้องกับวัยของผู้เรียน					
	2.3 มีความชัดเจนเข้าใจง่าย					
3	จุดประสงค์การเรียนรู้					
	3.1 กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ไว้อย่างชัดเจน					
	3.2 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้					
	3.3 สอดคล้องกับช่วงวัยของผู้เรียน					
4	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้					
	4.1 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้					
	4.2 สอดคล้องกับช่วงวัยของผู้เรียน					
	4.3 ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้					
	4.4 กิจกรรมมีความเหมาะสมเรียงลำดับจากง่ายไปสู่ยาก					
5	สื่อการจัดการเรียนรู้					
	5.1 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้					
	5.2 สอดคล้องกับเนื้อหาการเรียนรู้					
	5.3 สอดคล้องกับกิจกรรมการจัดการเรียนรู้					
	5.4 สอดคล้องกับช่วงวัยของผู้เรียน					
	5.5 กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ					
6	การวัดและประเมินผลการจัดการเรียนรู้					
	6.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
	6.2 สอดคล้องกับเนื้อหาการจัดการเรียนรู้					
	6.3 วัดและประเมินผลได้ถูกต้อง					

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

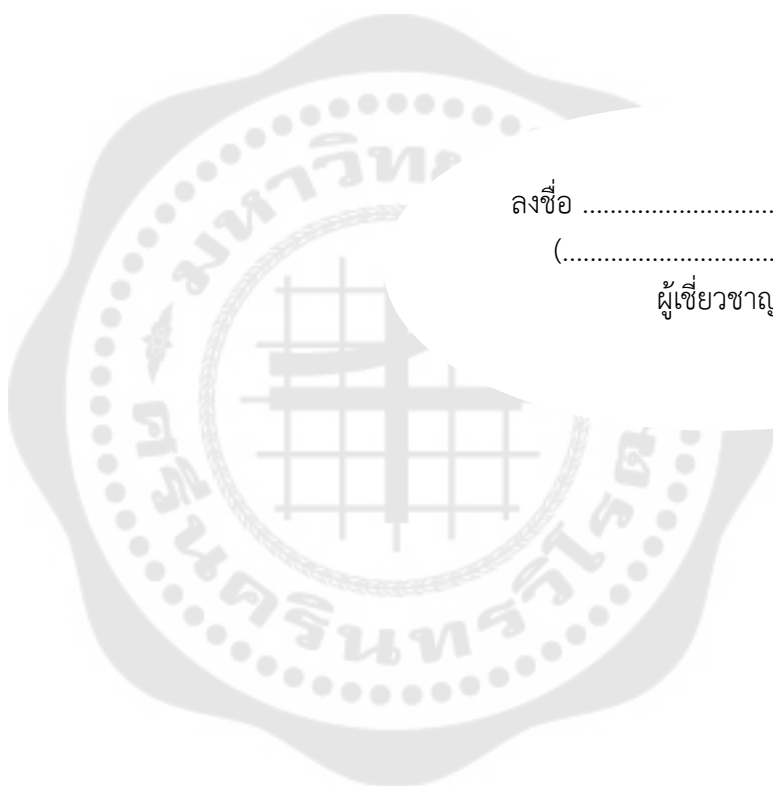
.....

.....

ลงชื่อ

(.....)

ผู้เชี่ยวชาญ

ภาคผนวก ค

คู่มือการฝึกทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย)

คู่มือการฝึกทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว ทักษะการชกหมัด

ชื่อท่า : ทักษะการชกหมัดหน้าตรง

จุดสัมผัส : ส้นหมัด

เป้าหมาย : บริเวณใบหน้าทั้งหมด ลิ้นปี่ หน้าท้อง

หลักการคิว (Cueing) : ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน

- 1) ยืนจดมวย
- 2) ก้าวเท้าหน้า
- 3) ชกหมัดหน้าตรง

วิธีการฝึกปฏิบัติ

1) **ยืนจดมวย** หมายถึง ผู้ฝึกจัดระยะการวางเท้าโดยยืนลักษณะของเท้าหน้า และเท้าตาม จากนั้นให้นำกำปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ กำปั้นหลักชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม กำปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับหมัดหลัก ไม่ยกสูงหรือต่ำจนเกินไป แต่จะยื่นไปทิศทางข้างหน้าเพียงเล็กน้อยในทักษะการยืนจดมวย

2) **ก้าวเท้าหน้า** หมายถึง ก้าวเท้าหน้ามาด้านหน้าเพียงเล็กน้อย เพื่อเพิ่มระยะพร้อมทั้งย่อตัวส่งแรงจากบริเวณหัวไหล่ด้านหลังแล้วยืดแขนออกไปให้สุด

3) **ชกหมัดหน้าตรง** หมายถึง การชกหมัดนำพุ่งตรงไปข้างหน้าพร้อมคว่ำส้นหมัดลงให้ส้นหมัดสัมผัสเป้าหมาย กำปั้นหลักต้องอยู่ชิดบริเวณกระพุ้งแก้มหรือปลายคางเสมอ จากนั้นดึงกำปั้นนำกลับมาพร้อมกับขาหน้าอยู่ในท่าจดมวยดังเดิม

ภาพประกอบทักษะการชกหมัดหน้าตรง

01

01

ภาพที่ 1 : ยืนจดมวย

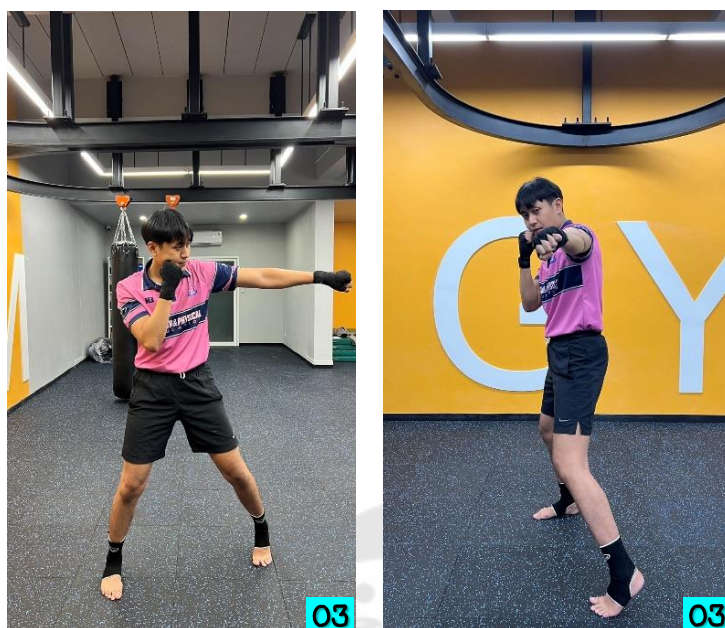

02

02

ภาพที่ 2 : ก้าวเท้าหน้า

ภาพที่ 3 : ชกหมัดหน้าตรง

ชื่อท่า : ทักษะการชกหมัดหลังตรง

จุดสัมผัส : ส้นหมัด

เป้าหมาย : บริเวณใบหน้าทั้งหมด ลื่นปี่ หน้าท้อง

หลักการคิว (Cueing) : ประกอบด้วย 2 ขั้นตอน

- 1) ยืนจดมวย
- 2) ชกหมัดหลังตรง

วิธีการฝึกปฏิบัติ

1) **ยืนจดมวย** หมายถึง ผู้ฝึกจัดระยะการวางเท้าโดยยืนลักษณะของเท้าหน้า และเท้าตาม จากนั้นให้นำกำปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ กำปั้นหลักชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม กำปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับหมัดหลัก ไม่ยกสูงหรือต่ำจนเกินไป แต่จะยื่นไปทิศทางข้างหน้าเพียงเล็กน้อยในทักษะการยืนจดมวย

2) **ชกหมัดหลังตรง** หมายถึง การใช้แรงส่งจากเท้าหลักโดยปลายเท้าสัมผัสพื้น น้ำหนักตัวถ่วงลงไปยัง เท้าหน้า บิดสะโพก แรงถูกส่งจากบริเวณหัวไหล่ พร้อมคว่ำส้นหมัดลงให้ส้นหมัดสัมผัสเป้าหมาย กำปั้นนำต้องอยู่ชิดบริเวณกระพุ้งแก้มหรือปลายคางเสมอ จากนั้นดึงกำปั้นหลักกลับมาอยู่ในท่าจดมวยดังเดิม

ภาพประกอบทักษะการออกหมัดหลังตรง

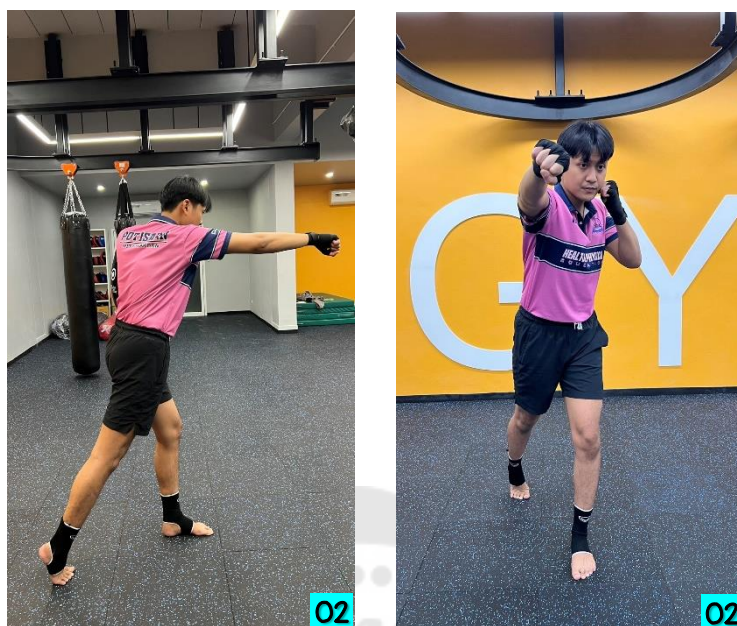

01

01

ภาพที่ 4 : ยืนจดมวย

ภาพที่ 5 : ชกหมัดหลังตรง

ชื่อท่า : ทักษะการชกหมัดหน้าตัด

จุดสัมผัส : ส้นหมัด

เป้าหมาย : บริเวณใบหน้าทั้งหมด ลื่นปี่ หน้าท้อง

หลักการคิว (Cueing) : ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน

- 1) ยืนจดมวย
- 2) ก้าวเท้าหน้า
- 3) ชกหมัดหน้าตัด

วิธีการฝึกปฏิบัติ

1) **ยืนจดมวย** หมายถึง ผู้ฝึกจัดระยะการวางเท้าโดยยืนลักษณะของเท้าหน้า และเท้าตาม จากนั้นให้นำกำปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ กำปั้นหลักชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม กำปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับหมัดหลัก ไม่ยกสูงหรือต่ำจนเกินไป แต่จะยื่นไปทิศทางข้างหน้าเพียงเล็กน้อยในทักษะการยืนจดมวย

2) **ก้าวเท้าหน้า** หมายถึง ก้าวเท้าหน้ามาด้านหน้าเพียงเล็กน้อย เพื่อเพิ่มระยะพร้อมทั้งย่อตัวส่งแรงจากบริเวณหัวไหล่ด้านหลังแล้วยืดแขนออกไปให้สุด

3) **ชกหมัดหน้าตัด** หมายถึง การเหวี่ยงหมัดหน้าพร้อมคว่ำส้นหมัดลงให้ส้นหมัดสัมผัสเป้าหมาย กำปั้นหลักต้องอยู่ชิดบริเวณกระพุ้งแก้มหรือปลายคางเสมอ จากนั้นดึงกำปั้นนำกลับมาพร้อมกับขาหน้าอยู่ในท่าจดมวยดังเดิม

ภาพทักษะการชกหมัดหน้าตัด

ภาพที่ 6 : ยืนจดมวย

ภาพที่ 7 : ก้าวเท้าหน้า

ภาพที่ 8 : ซกหมัดหน้าตัด

ชื่อท่า : ทักษะการชกหมัดหลังตัด

จุดสัมผัส : ส้นหมัด

เป้าหมาย : บริเวณใบหน้าทั้งหมด ลื่นปี หน้าท้อง

หลักการคิว (Cueing) : ประกอบด้วย 2 ขั้นตอน

- 1) ยืนจดมวย
- 2) ชกหมัดหลังตัด

วิธีการฝึกปฏิบัติ

1) **ยืนจดมวย** หมายถึง ผู้ฝึกจัดระยะการวางเท้าโดยยืนลักษณะของเท้าหน้า และเท้าตาม จากนั้นให้นำกำปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ กำปั้นหลักชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม กำปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับหมัดหลัก ไม่ยกสูงหรือต่ำจนเกินไป แต่จะยื่นไปทิศทางข้างหน้าเพียงเล็กน้อยในทักษะการยืนจดมวย

2) **ชกหมัดหลังตัด** หมายถึง การเหวี่ยงหมัดหลังพร้อมคว่ำส้นหมัดลงให้ส้นหมัดสัมผัสเป้าหมาย กำปั้นหลักต้องอยู่ชิดบริเวณกระพุ้งแก้มหรือปลายคางเสมอ จากนั้นดึงกำปั้นนำกลับมาพร้อมกับขาหน้าอยู่ในท่าจดมวยดังเดิม

ภาพทักษะการชกหมัดหลังตัด

ภาพที่ 9 : ยืนจดมวย

ภาพที่ 10 : ชกหมัดหลังตัด

ชื่อท่า : ทักษะการชกหมัดหน้าวัด

จุดสัมผัส : ส้นหมัด

เป้าหมาย : บริเวณใบหน้าทั้งหมด ลื่นปี หน้าท้อง

หลักการคิว (Cueing) : ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน

- 1) ยืนจดมวย
- 2) ก้าวเท้าหน้า
- 3) ชกหมัดหน้าวัด

วิธีการฝึกปฏิบัติ

1) **ยืนจดมวย** หมายถึง ผู้ฝึกจัดระยะการวางเท้าโดยยืนลักษณะของเท้าหน้า และเท้าตาม จากนั้นให้นำกำปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ กำปั้นหลักชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม กำปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับหมัดหลัก ไม่ยกสูงหรือต่ำจนเกินไป แต่จะยื่นไปทิศทางข้างหน้าเพียงเล็กน้อยในทักษะการยืนจดมวย

2) **ก้าวเท้าหน้า** หมายถึง ก้าวเท้าหน้ามาด้านหน้าเพียงเล็กน้อย เพื่อเพิ่มระยะพร้อมทั้งย่อตัวส่งแรงจากบริเวณหัวไหล่ด้านหลังแล้วยืดแขนออกในลักษณะโค้ง

3) **ชกหมัดหน้าวัด** หมายถึง ถ่ายน้ำหนักจากสะโพก ลำตัว และหัวไหล่ออกไปด้านข้างเล็กน้อย เพื่อเหวี่ยงกำปั้นนำออกไปด้านข้าง ทันทีกี่สิ้นสุดการถ่ายน้ำหนักจะลากแขนส่งกำปั้นนำจากด้านนอกลำตัวโค้งเข้าหาเป้าหมายทันที จากนั้นดึงกำปั้นนำกลับมาพร้อมกับขาหน้าอยู่ในท่าจดมวยดังเดิม

ภาพทักษะการชกหมัดหน้าวัด

01

01

ภาพที่ 11 : ยืนจดมวย

02

02

ภาพที่ 12 : ก้าวเท้าหน้า

ภาพที่ 13 : ชกหมัดหน้าวัด

ชื่อท่า : ทักษะการชกหมัดหลังตัว

จุดสัมผัส : ส้นหมัด

เป้าหมาย : บริเวณใบหน้าทั้งหมด ลื่นปี หน้าท้อง

หลักการคิว (Cueing) : ประกอบด้วย 2 ขั้นตอน

- 1) ยืนจดมวย
- 2) ชกหมัดหลังตัว

วิธีการฝึกปฏิบัติ

1) **ยืนจดมวย** หมายถึง ผู้ฝึกจัดระยะการวางเท้าโดยยืนลักษณะของเท้าหน้า และเท้าตาม จากนั้นให้นำกำปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ กำปั้นหลักชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม กำปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับหมัดหลัก ไม่ยกสูงหรือต่ำจนเกินไป แต่จะยื่นไปทิศทางข้างหน้าเพียงเล็กน้อยในทักษะการยืนจดมวย

2) **ชกหมัดหลังตัว** หมายถึง ถ่ายน้ำหนักจากสะโพก ลำตัว และหัวไหล่ออกไปด้านข้างเล็กน้อย เพื่อเหวี่ยงกำปั้นหลักออกไปด้านข้าง ทันทีที่สิ้นสุดการถ่ายน้ำหนักจะลากแขนส่งกำปั้นหลักจากด้านนอกลำตัวโค้งเข้าหาเป้าหมายทันที จากนั้นดึงกำปั้นหลักกลับมาพร้อมอยู่ในท่าจดมวยดั้งเดิม

ภาพทักษะการชกหมัดหลังตัว

01

01

ภาพที่ 14 : ยืนจดมวย

ภาพที่ 15 : ชกหมัดหลังตัว

ชื่อท่า : ทักษะการชกหมัดหน้าเสย

จุดสัมผัส : ส้นหมัด

เป้าหมาย : บริเวณใบหน้าทั้งหมด ลှ้าปี หน้าท้อง

หลักการคิว (Cueing) : ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน

- 1) ยืนจดมวย
- 2) ก้าวเท้าหน้า
- 3) บิดหัวไหล่
- 4) ชกหมัดเสย

วิธีการฝึกปฏิบัติ

1) **ยืนจดมวย** หมายถึง ผู้ฝึกจัดระยะการวางเท้าโดยยืนลักษณะของเท้าหน้า และเท้าตาม จากนั้นให้นำกำปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ กำปั้นหลักชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม กำปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับหมัดหลัก ไม่ยกสูงหรือต่ำจนเกินไป แต่จะยื่นไปทิศทางข้างหน้าเพียงเล็กน้อยในทักษะการยืนจดมวย

2) **ก้าวเท้าหน้า** หมายถึง ก้าวเท้าหน้ามาด้านหน้าเพียงเล็กน้อย เพื่อเพิ่มระยะพร้อมทั้งย่อตัวส่งแรงจากบริเวณหัวไหล่ด้านหลัง

3) **บิดหัวไหล่** หมายถึง ดันหัวไหล่ บิดตัวลงไปด้านข้าง

4) **ชกหมัดเสย** หมายถึง จ้างหมัดนำไปข้างหลังแล้วดึงต่ำลง หายกำปั้นขึ้นออกแรงจากเท้าส่งผ่านสะโพก ล้ำตัว หัวไหล่ ปล่อยหมัดนำเข้าสู่เป้าหมาย จากนั้นดึงกำปั้นนำกลับมาในท่าจดมวยดังเดิม

ภาพทักษะการชกหมัดหน้าเสย

ภาพที่ 16 : ยืนจดมวย

ภาพที่ 17 : ก้าวเท้าหน้า

03

03

ภาพที่ 18 : ปิดหัวไหล่

04

04

ภาพที่ 19 : ซกหมัดเสย

ชื่อท่า : ทักษะการชกหมัดหลังเสย

จุดสัมผัส : ส้นหมัด

เป้าหมาย : บริเวณใบหน้าทั้งหมด ลှ้าปี หน้าท้อง

หลักการคิว (Cueing) : ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน

- 1) ยืนจดมวย
- 2) ก้าวเท้าหน้า
- 3) บิดหัวไหล่
- 4) ชกหมัดเสย

วิธีการฝึกปฏิบัติ

1) **ยืนจดมวย** หมายถึง ผู้ฝึกจัดระยะการวางเท้าโดยยืนลักษณะของเท้าหน้า และเท้าตาม จากนั้นให้นำกำปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ กำปั้นหลักชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม กำปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับหมัดหลัก ไม่ยกสูงหรือต่ำจนเกินไป แต่จะยื่นไปทิศทางข้างหน้าเพียงเล็กน้อยในทักษะการยืนจดมวย

2) **ก้าวเท้าหน้า** หมายถึง ก้าวเท้าหน้ามาด้านหน้าเพียงเล็กน้อย เพื่อเพิ่มระยะพร้อมทั้งย่อตัวส่งแรงจากบริเวณหัวไหล่ด้านหลัง

3) **บิดหัวไหล่** หมายถึง ดันหัวไหล่ บิดตัวลงไปด้านข้าง

4) **ชกหมัดเสย** หมายถึง จ้างหมัดหลักไปข้างหลังแล้วดึงต่ำลง หายกำปั้นขึ้นออกแรงจากเท้าส่งผ่านสะโพก ลှ้าตัว หัวไหล่ ปลอยหมัดหลักเข้าสู่เป้าหมาย จากนั้นดึงกำปั้นหลักกลับมาในท่าจดมวยดังเดิม

ภาพทักษะการชกหมัดหน้าเสย

ภาพที่ 20 : ยืนจดมวย

ภาพที่ 21 : ก้าวเท้าหน้า

ภาพที่ 22 : ปิดหัวไหล่

ภาพที่ 23 : ซกหมัดเสย

ชื่อท่า : ทักษะการเตะหลังตัด

จุดสัมผัส : หน้าแข้ง หลังเท้า ข้อเท้า จมูกเท้า

เป้าหมาย : บริเวณลำตัวทั้งหมด ลื่นปี หน้าท้อง ส่วนบนของร่างกาย

หลักการคิว (Cueing) : ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน

- 1) ยืนจดมวย
- 2) ก้าวเท้าหน้า
- 3) เตะตัด

วิธีการฝึกปฏิบัติ

1) **ยืนจดมวย** หมายถึง ผู้ฝึกจัดระยะการวางเท้าโดยยืนลักษณะของเท้าหน้า และเท้าตาม จากนั้นให้นำกำปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ กำปั้นหลักชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม กำปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับหมัดหลัก ไม่ยกสูงหรือต่ำจนเกินไป แต่จะยื่นไปทิศทางข้างหน้าเพียงเล็กน้อยในทักษะการยืนจดมวยย่อเข่าลงเล็กน้อย

2) **ก้าวเท้าหน้า** หมายถึง ก้าวเท้าหน้ามาด้านหน้าเพียงเล็กน้อย เพื่อเพิ่มระยะพร้อมทั้งย่อตัวส่งแรง

3) **เตะตัด** หมายถึง ยกปลายเท้าขึ้นจากพื้นพร้อมถ่ายน้ำหนักตัวไปยังด้านตรงข้าม เหยียดขาเข้าหาเป้าหมายในระนาบขนานกับพื้น แขนข้างที่เตะสะบัดลง ข้างที่ไม่ได้เตะยกกำปั้นชิดกระพุ้งแก้ม ดึงขานำกลับมาอยู่ในท่าจดมวยดังเดิม

ภาพทักษะการเตะหลังตัด

ภาพที่ 24 : ยืนจดมวย

ภาพที่ 25 : ก้าวเท้าหน้า

ภาพที่ 26 : เตะตัด

ชื่อท่า : ทักษะการเตะหลังเฉียง หรือเตะหลังวัด

จุดสัมผัส : หน้าแข้ง หลังเท้า ข้อเท้า จมูกเท้า

เป้าหมาย : บริเวณลำตัวทั้งหมด ลื่นปี หน้าท้อง ส่วนบนของร่างกาย

หลักการคิว (Cueing) : ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน

1) ยืนจดมวย

2) ก้าวเท้าหน้า

3) เตะตัด

วิธีการฝึกปฏิบัติ

1) **ยืนจดมวย** หมายถึง ผู้ฝึกจัดระยะการวางเท้าโดยยืนลักษณะของเท้าหน้า และเท้าตาม จากนั้นให้นำกำปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ กำปั้นหลักชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม กำปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับหมัดหลัก ไม่ยกสูงหรือต่ำจนเกินไป แต่จะยื่นไปทิศทางข้างหน้าเพียงเล็กน้อยในทักษะการยืนจดมวยย่อเข่าลงเล็กน้อย

2) **ก้าวเท้าหน้า** หมายถึง ก้าวเท้าหน้ามาด้านหน้าเพียงเล็กน้อย เพื่อเพิ่มระยะพร้อมทั้งย่อตัวส่งแรง

3) **เตะเฉียง** หมายถึง ยกปลายเท้าขึ้นจากพื้นพร้อมถ่ายน้ำหนักตัวไปยังด้านตรงข้าม เหยียดขาเข้าหาเป้าหมายในระนาบขนานกับพื้น แขนข้างที่เตะสะบัดลง ข้างที่ไม่ได้เตะยกกำปั้นชิดกระพุ้งแก้ม จากนั้นดึงขาหลักกลับมาอยู่ในท่าจดมวยดังเดิม

ภาพทักษะการเตะหลังวัด หรือเตะหลังเฉียง

ภาพที่ 27 : ยืนจดมวย

ภาพที่ 28 : ก้าวเท้าหน้า

ภาพที่ 29 : เตะเจียง

ชื่อท่า : ทักษะการถีบหน้าตรง

จุดสัมผัส : ฝ่าเท้า จมูกเท้า

เป้าหมาย : บริเวณลำตัวทั้งหมด ลื่นปี หน้าท้อง ส่วนบนของร่างกาย

หลักการคิว (Cueing) : ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน

- 1) ยืนจดมวย
- 2) ก้าวเท้าหน้า
- 3) ยกถีบ

วิธีการฝึกปฏิบัติ

1) **ยืนจดมวย** หมายถึง ผู้ฝึกจัดระยะการวางเท้าโดยยืนลักษณะของเท้าหน้า และเท้าตาม จากนั้นให้นำกำปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ กำปั้นหลักชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม กำปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับหมัดหลัก ไม่ยกสูงหรือต่ำจนเกินไป แต่จะยื่นไปทิศทางข้างหน้าเพียงเล็กน้อยในทักษะการยืนจดมวยย่อเข่าลงเล็กน้อย

2) **ก้าวเท้าหน้า** หมายถึง ก้าวเท้าหน้ามาด้านหน้าเพียงเล็กน้อย เพื่อเพิ่มระยะพร้อมทั้งย่อตัวส่งแรง

3) **ยกถีบ** หมายถึง ยกปลายเท้าหน้าขึ้นจากพื้นพร้อมถ่าน้ำหนักตัวไปยังด้านตรงข้าม พร้อมยกฝ่าเท้าเข้าหาเป้าหมายในระนาบขนานกับพื้น แขนข้างที่เตะสะบัดลง ข้างที่ไม่ได้เตะยกกำปั้นชิดกระพุ้งแก้ม ดึงขานำกลับมาอยู่ในท่าจดมวยดังเดิม

ภาพทักษะการตีหน้าตรง

ภาพที่ 30 : ยืนจดมวย

ภาพที่ 31 : ก้าวเท้าหน้า

ภาพที่ 32 : ยกถีบ

ชื่อท่า : ทักษะการถีบหลังตรง

จุดสัมผัส : ฝ่าเท้า จมูกเท้า

เป้าหมาย : บริเวณลำตัวทั้งหมด ลှ่นปี หน้าท้อง ส่วนบนของร่างกาย

หลักการคิว (Cueing) : ประกอบด้วย 2 ขั้นตอน

1) ยืนจดมวย

2) ยกถีบ

วิธีการฝึกปฏิบัติ

1) **ยืนจดมวย** หมายถึง ผู้ฝึกจัดระยะการวางเท้าโดยยืนลักษณะของเท้าหน้า และเท้าตาม จากนั้นให้นำกำปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ กำปั้นหลักชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม กำปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับหมัดหลัก ไม่ยกสูงหรือต่ำจนเกินไป แต่จะยื่นไปทิศทางข้างหน้าเพียงเล็กน้อยในทักษะการยืนจดมวยย่อเข่าลงเล็กน้อย

2) **ยกถีบ** หมายถึง ยกปลายเท้าหลักขึ้นจากพื้นพร้อมถ่ายน้ำหนักตัวไปยังด้านตรงข้าม พร้อมยกฝ่าเท้าเข้าหาเป้าหมายในระนาบขนานกับพื้น แขนข้างที่เตะสะบัดลง ข้างที่ไม่ได้เตะยก กำปั้นชิดกระพุ้งแก้ม ดึงขานำกลับมาอยู่ในท่าจดมวยดังเดิม

ภาพทักษะการถีบหน้าตรง

=ภาพที่ 33 : ยืนจดมวย

ภาพที่ 34 : ยกถีบ

ชื่อท่า : ทักษะการใช้เข้าหน้าตรง

จุดสัมผัส : ปุ่มกระดูกหัวเข่า

เป้าหมาย : ปลายคาง ยอดอก หน้าท้อง ท้องน้อย ลั้นปี

หลักการคิว (Cueing) : ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน

- 1) ยืนจดมวย
- 2) ก้าวเท้าหน้า
- 3) เกี้ยวคอ
- 4) แทะงเข้าตรง

วิธีการฝึกปฏิบัติ

1) **ยืนจดมวย** หมายถึง ผู้ฝึกจัดระยะการวางเท้าโดยยืนลักษณะของเท้าหน้า และเท้าตาม จากนั้นให้นำก่าปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ ก่าปั้นหลักชิดบริเวณกระดูกพุง แก้ม ก่าปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับหมัดหลัก ไม่ยกสูงหรือต่ำจนเกินไป แต่จะยื่นไปทิศทาง ข้างหน้าเพียงเล็กน้อยในทักษะการยืนจดมวยย่อเข้าลงเล็กน้อย

2) **ก้าวเท้าหน้า** หมายถึง ก้าวเท้าหน้ามาด้านหน้าเพียงเล็กน้อย เพื่อเพิ่มระยะพร้อมทั้งย่อ ตัวส่งแรง

3) **เกี้ยวคอ** หมายถึง การนำมือทั้ง 2 ข้าง จับกระดูกพร้อมดึงเข้าหาตนเอง

4) **ทะงเข้าตรง** หมายถึง ยกเท้าหน้าโดยการพับงอเข้าขึ้น ปลายเท้าเหยียดตรง พุงปุ่ม กระดูกหัวเข่าไปข้างหน้ายังจุดเป้าหมาย จากนั้นดึงเข่าหน้ากลับมาอยู่ในท่าจดมวยดังเดิม

ภาพทักษะการใช้เข้าหน้าตรง

ภาพที่ 35 : ยืนจดมวย

ภาพที่ 36 : ก้าวเท้าหน้า

ภาพที่ 37 : เกี้ยวคอ

ภาพที่ 38 : แทะงเข้าตรง

ชื่อท่า : ทักษะการใช้เท้าหลังตรง

จุดสัมผัส : ปุ่มกระดูกหัวเข่า

เป้าหมาย : ปลายคาง ยอดอก หน้าท้อง ท้องน้อย ล้นปี

หลักการคิว (Cueing) : ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน

- 1) ยืนจดมวย
- 2) เกี้ยวคอ
- 3) แทะเข้าตรง

วิธีการฝึกปฏิบัติ

1) **ยืนจดมวย** หมายถึง ผู้ฝึกจัดระยะการวางเท้าโดยยืนลักษณะของเท้าหน้า และเท้าตาม จากนั้นให้นำกำปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ กำปั้นหลักชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม กำปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับหมัดหลัก ไม่ยกสูงหรือต่ำจนเกินไป แต่จะยื่นไปทิศทางข้างหน้าเพียงเล็กน้อยในทักษะการยืนจดมวยย่อเข่าลงเล็กน้อย

2) **เกี้ยวคอ** หมายถึง การนำมือทั้ง 2 ข้าง จับกระสอบพร้อมดึงเข้าหาตนเอง

3) **ทะเข้าตรง** หมายถึง ยกเท้าหลักโดยการพับข้อเข่าขึ้น ปลายเท้าเหยียดตรง พุงปุ่มกระดูกหัวเข่าไปข้างหน้ายังจุดเป้าหมาย จากนั้นดึงเข้าหลักกลับมาอยู่ในท่าจดมวยดังเดิม

ภาพทักษะการใช้เท้าหลังตรง

ภาพที่ 39 : ยืนจดมวย

ภาพที่ 40 : เกี้ยวคอ

ภาพที่ 41 : แทะเข้าตรง

ชื่อท่า : ทักษะการใช้ศอกหน้าตี

จุดสัมผัส : ข้อศอก

เป้าหมาย : บริเวณใบหน้า ศีรษะ คาง

หลักการคิว (Cueing) : ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน

- 1) ยืนจดมวย
- 2) ก้าวเท้าหน้า
- 3) ยึดตัวยกศอก
- 4) ศอกหน้าตี

วิธีการฝึกปฏิบัติ

1) **ยืนจดมวย** หมายถึง ผู้ฝึกจัดระยะการวางเท้าโดยยืนลักษณะของเท้าหน้า และเท้าตาม จากนั้นให้นำกำปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ กำปั้นหลักชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม กำปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับหมัดหลัก ไม่ยกสูงหรือต่ำจนเกินไป แต่จะยื่นไปทิศทางข้างหน้าเพียงเล็กน้อยในทักษะการยืนจดมวยย่อเข้าลงเล็กน้อย

2) **ก้าวเท้าหน้า** หมายถึง ก้าวเท้าหน้ามาด้านหน้าเพียงเล็กน้อย เพื่อเพิ่มระยะพร้อมทั้งย่อตัวส่งแรง

3) **ยึดตัวยกศอก** หมายถึง ยึดตัวขึ้นพับข้อศอกนำเหนือศีรษะ ยกศอกขึ้นด้านบน

4) **ศอกหน้าตี** หมายถึง ลากข้อศอกจากด้านบนฟาดไปยังเป้าหมาย จากนั้นดึงข้อศอกนำกลับมาอยู่ในท่าจดมวยดังเดิม

ภาพทักษะการใช้ศอกหน้าตี

ภาพที่ 42 : ยืนจดมวย

ภาพที่ 43 : ก้าวเท้าหน้า

ภาพที่ 44 : ยึดด้วยยกศอก

ภาพที่ 45 : ศอกหน้าตี

ชื่อท่า : ทักษะการใช้ศอกหลังตี

จุดสัมผัส : ข้อศอก

เป้าหมาย : บริเวณใบหน้า ศีรษะ คาง

หลักการคิว (Cueing) : ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน

- 1) ยืนจดมวย
- 2) ก้าวเท้าหน้า
- 3) ยึดตัวยกศอก
- 4) ศอกหน้าตี

วิธีการฝึกปฏิบัติ

1) **ยืนจดมวย** หมายถึง ผู้ฝึกจัดระยะการวางเท้าโดยยืนลักษณะของเท้าหน้า และเท้าตาม จากนั้นให้นำกำปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ กำปั้นหลักชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม กำปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับหมัดหลัก ไม่ยกสูงหรือต่ำจนเกินไป แต่จะยื่นไปทิศทางข้างหน้าเพียงเล็กน้อยในทักษะการยืนจดมวยย่อเข้าลงเล็กน้อย

2) **ก้าวเท้าหน้า** หมายถึง ก้าวเท้าหน้ามาด้านหน้าเพียงเล็กน้อย เพื่อเพิ่มระยะพร้อมทั้งย่อตัวส่งแรง

3) **ยึดตัวยกศอก** หมายถึง ยึดตัวขึ้นพับข้อศอกหลักเหนือศีรษะ ยกศอกขึ้นด้านบน

4) **ศอกหน้าตี** หมายถึง ลากข้อศอกจากด้านบนฟาดไปยังเป้าหมาย จากนั้นดึงข้อศอกหลักกลับมาอยู่ในท่าจดมวยดังเดิม

ภาพทักษะการใช้ศอกหน้าตี

ภาพที่ 46 : ยืนจดมวย

ภาพที่ 47 : ก้าวเท้าหน้า

ภาพที่ 48 : ยึดตัวยกศอก

ภาพที่ 49 : ศอกหลังดี

ชื่อท่า : ทักษะการใช้ศอกหน้าตัด

จุดสัมผัส : ข้อศอก

เป้าหมาย : บริเวณใบหน้า ศีรษะ คาง

หลักการคิว (Cueing) : ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน

- 1) ยืนจดมวย
- 2) ก้าวเท้าหน้า
- 3) ยึดตัวยกศอก
- 4) ศอกหน้าตัด

วิธีการฝึกปฏิบัติ

1) **ยืนจดมวย** หมายถึง ผู้ฝึกจัดระยะการวางเท้าโดยยืนลักษณะของเท้าหน้า และเท้าตาม จากนั้นให้นำกำปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ กำปั้นหลักชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม กำปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับหมัดหลัก ไม่ยกสูงหรือต่ำจนเกินไป แต่จะยื่นไปทิศทางข้างหน้าเพียงเล็กน้อยในทักษะการยืนจดมวยย่อเข้าลงเล็กน้อย

2) **ก้าวเท้าหน้า** หมายถึง ก้าวเท้าหน้ามาด้านหน้าเพียงเล็กน้อย เพื่อเพิ่มระยะพร้อมทั้งย่อตัวส่งแรง

3) **บิดตัวพับศอก** หมายถึง บิดตัวพับข้อศอกไปด้านข้าง

4) **ศอกหน้าตัด** หมายถึง ลำตัวผลักดันไปด้านหน้าพร้อมตรึงข้อศอกจากด้านข้างไปด้านหน้า จากนั้นดึงข้อศอกนำกลับมาอยู่ในท่าจดมวยดังเดิม

ภาพทักษะการใช้ศอกหน้าตัด

ภาพที่ 50 : ยืนจดมวย

ภาพที่ 51 : ก้าวเท้าหน้า

03

03

ภาพที่ 52 : ปิดตัวพับศอก

04

04

ภาพที่ 53 : ศอกหน้าตัด

ชื่อท่า : ทักษะการใช้ศอกหลังตัด

จุดสัมผัส : ข้อศอก

เป้าหมาย : บริเวณใบหน้า ศีรษะ คาง

หลักการคิว (Cueing) : ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน

- 1) ยืนจดมวย
- 2) ก้าวเท้าหน้า
- 3) ยึดตัวยกศอก
- 4) ศอกหลังตัด

วิธีการฝึกปฏิบัติ

1) **ยืนจดมวย** หมายถึง ผู้ฝึกจัดระยะการวางเท้าโดยยืนลักษณะของเท้าหน้า และเท้าตาม จากนั้นให้นำกำปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ กำปั้นหลักชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม กำปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับหมัดหลัก ไม่ยกสูงหรือต่ำจนเกินไป แต่จะยื่นไปทิศทางข้างหน้าเพียงเล็กน้อยในทักษะการยืนจดมวยย่อเข้าลงเล็กน้อย

2) **ก้าวเท้าหน้า** หมายถึง ก้าวเท้าหน้ามาด้านหน้าเพียงเล็กน้อย เพื่อเพิ่มระยะพร้อมทั้งย่อตัวส่งแรง

3) **บิดตัวพับศอก** หมายถึง บิดตัวพับข้อศอกไปด้านข้าง

4) **ศอกหลังตัด** หมายถึง ลำตัวผลักดันไปด้านหน้าพร้อมตัวดัดข้อศอกจากด้านข้างไปด้านหน้า จากนั้นดึงข้อศอกหลักกลับมาอยู่ในท่าจดมวยดังเดิม

ภาพทักษะการใช้ศอกหลังตัด

ภาพที่ 54 : ยืนจดมวย

ภาพที่ 55 : ก้าวเท้าหน้า

03

03

ภาพที่ 56 : ยึดตัวยกศอก

04

04

ภาพที่ 57 : ศอกหลังตัด

ชื่อท่า : ทักษะการใช้ศอกหน้าจัด

จุดสัมผัส : ข้อศอก

เป้าหมาย : บริเวณใบหน้า ศีรษะ คาง

หลักการคิว (Cueing) : ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน

- 1) ยืนจดมวย
- 2) ก้าวเท้าหน้า
- 3) บิดตัวกดศอก
- 4) ศอกหน้าจัด

วิธีการฝึกปฏิบัติ

1) **ยืนจดมวย** หมายถึง ผู้ฝึกจัดระยะการวางเท้าโดยยืนลักษณะของเท้าหน้า และเท้าตาม จากนั้นให้นำกำปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ กำปั้นหลักชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม กำปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับหมัดหลัก ไม่ยกสูงหรือต่ำจนเกินไป แต่จะยื่นไปทิศทางข้างหน้าเพียงเล็กน้อยในทักษะการยืนจดมวยย่อเข้าลงเล็กน้อย

2) **ก้าวเท้าหน้า** หมายถึง ก้าวเท้าหน้ามาด้านหน้าเพียงเล็กน้อย เพื่อเพิ่มระยะพร้อมทั้งย่อตัวส่งแรง

3) **บิดตัวกดศอก** หมายถึง บิดตัวกดข้อศอกลงไปมุมด้านล่าง

4) **ศอกหน้าจัด** หมายถึง พับข้อศอกนำส่งแรงจากหัวไหล่กดศอกจากมุมล่างขึ้นด้านบนเข้าหาเป้าหมาย จากนั้นดึงข้อศอกนำกลับมาอยู่ในท่าจดมวยดังเดิม

ภาพทักษะการไขศอกหน้าัด

01

01

ภาพที่ 58 : ยืนจดมวย

02

02

ภาพที่ 59 : ก้าวเท้าหน้า

03

03

ภาพที่ 60 : ปิดตัวกดศอก

04

04

ภาพที่ 61 : ศอกหน้าจัด

ชื่อท่า : ทักษะการใช้ศอกหลังจัด

จุดสัมผัส : ข้อศอก

เป้าหมาย : บริเวณใบหน้า ศีรษะ คาง

หลักการคิว (Cueing) : ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน

- 1) ยืนจดมวย
- 2) ก้าวเท้าหน้า
- 3) บิดตัวกดศอก
- 4) ศอกหลังจัด

วิธีการฝึกปฏิบัติ

1) **ยืนจดมวย** หมายถึง ผู้ฝึกจัดระยะการวางเท้าโดยยืนลักษณะของเท้าหน้า และเท้าตาม จากนั้นให้นำก่าปั้นทั้งสองข้างมาวางไว้บริเวณด้านหน้าของศีรษะ ก่าปั้นหลักชิดบริเวณกระพุ้งแก้ม ก่าปั้นนำอยู่บริเวณแนวเดียวกับหมัดหลัก ไม่ยกสูงหรือต่ำจนเกินไป แต่จะยื่นไปทิศทางข้างหน้าเพียงเล็กน้อยในทักษะการยืนจดมวยย่อเข้าลงเล็กน้อย

2) **ก้าวเท้าหน้า** หมายถึง ก้าวเท้าหน้ามาด้านหน้าเพียงเล็กน้อย เพื่อเพิ่มระยะพร้อมทั้งย่อตัวส่งแรง

3) **บิดตัวกดศอก** หมายถึง บิดตัวกดข้อศอกลงไปมุมด้านล่าง

4) **ศอกหลังจัด** หมายถึง พับข้อศอกนำส่งแรงจากหัวไหล่จัดศอกจากมุมล่างขึ้นด้านบนเข้าหาเป้าหมาย จากนั้นดึงข้อศอกนำกลับมาอยู่ในท่าจดมวยดังเดิม

ภาพทักษะการใช้ศอกหลังงัด

ภาพที่ 62 : ยืนจดมวย

ภาพที่ 63 : ก้าวเท้าหน้า

ภาพที่ 64 : ปิดตัวกดศอก

ภาพที่ 65 : ศอกหลังงัด

ภาคผนวก ง

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบหาคุณภาพเครื่องมือ

1. รองศาสตราจารย์ ดร.ต่อศักดิ์ แก้วจรัสวิไล
อาจารย์ประจำหลักสูตร ภาควิชาพลศึกษาและกีฬา
คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน
2. อาจารย์ ดร.ฉัตรพันธ์ ดุสิตกุล
อาจารย์ประจำหลักสูตร กศ.บ.สุขศึกษาและพลศึกษา คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. อาจารย์ ดร.พิพัฒน์ ตันวิบูลย์วงศ์
อาจารย์ประจำหลักสูตร กศ.บ.พลศึกษา คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. นายปฐมพงศ์ พัฒนาผล
วิทยฐานะ รองผู้อำนวยการชำนาญการ โรงเรียนมัธยมวัดบึงทองหลาง
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานครเขต 2
5. นางสาววิมณเพียร เพาะบุญ
วิทยฐานะ ครูชำนาญการ โรงเรียนโพธิสารพิทยากร
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานครเขต 1

AF19-03-03.1
August, 2023

หนังสือรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์
หนังสือฉบับนี้ให้ไว้เพื่อแสดงว่า

ชื่อโครงการวิจัย : ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดที่มีต่อทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ในวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว ของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

ชื่อหัวหน้าโครงการวิจัย : นายชัยศึก เจตนาแสน

หน่วยงานต้นสังกัด : คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

หมายเลขรับรองโครงการวิจัย : SWUEC-672674

รายการเอกสารที่รับรอง :

1. แบบเสนอเพื่อขอรับการพิจารณา	ฉบับที่ 2 ลงวันที่ 21 มกราคม 2568
2. โครงการวิจัยฉบับสมบูรณ์	ฉบับที่ 2 ลงวันที่ 21 มกราคม 2568
3. เอกสารข้อมูลและขอความยินยอมสำหรับอาสาสมัคร	ฉบับที่ 2 ลงวันที่ 21 มกราคม 2568
4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	ฉบับที่ 1 ลงวันที่ 28 ตุลาคม 2567
5. ประวัติผู้วิจัย	

ได้ผ่านการรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยยึดหลักเกณฑ์ตาม Declaration of Helsinki, Belmont Report, International Conference on Harmonization in Good Clinical Practice (ICH-GCP), International Guidelines for Human Research ตลอดจนกฎหมาย ข้อบังคับและข้อกำหนดภายในประเทศ จึงเห็นสมควรให้ดำเนินการวิจัยตามโครงการวิจัยนี้ได้

วันที่รับรอง : 10 กุมภาพันธ์ 2568

วันที่หมดอายุ : 9 กุมภาพันธ์ 2569

(ลงชื่อ).....

(รองศาสตราจารย์ ดร.สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล)

ประธานคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์

ชุดสังคมศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์ (ชุดที่ 2)

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

หน่วยจริยธรรมและมาตรฐานการวิจัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาคารนวัตกรรม ศ.ดร.สาโรช บัวศรี ชั้น 17

โทร. (02) 6495000 ต่อ 17503, 17506 โทรสาร (02) 2042590

ภาคผนวก จ

หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญ

ที่ อว 8718/230

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

21 กุมภาพันธ์ 2568

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน

เนื่องด้วย นายชัยศึก เจตนาเสน นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาานิพนธ์ เรื่อง “ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดที่มีต่อทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ในวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว ของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย” โดยมี อาจารย์ ดร.ภาณุ กุศลวงศ์ และอาจารย์ ดร.อนันต์ มลารัตน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ รองศาสตราจารย์ ดร.ต่อศักดิ์ แก้วจรัสวิไล เป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจ 1) แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด จำนวน 8 แผน 2) แบบทดสอบทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย) และ 3) แบบทดสอบทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ ทั้งนี้ นิสิตได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับบุคลากรของท่านแล้ว และจะประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ ให้ นายชัยศึก เจตนาเสน และ ขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุจิตรา ศรีสังข์)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 089 070 5693

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน งานบริหารและธุรการ บัณฑิตวิทยาลัย โทร. 12412

ที่ อว 8718.1/287

วันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2568

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะพลศึกษา

เนื่องด้วย นายชัยศึก เจตนาเสน นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดที่มีต่อทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ในวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว ของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย” โดยมี อาจารย์ ดร.ภาณุ กุศลวงศ์ และอาจารย์ ดร.อนันต์ มลารัตน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์ ดร.ฉัตรพันธ์ ดุสิตกุล และ อาจารย์ ดร.พิพัฒน์ ต้นวิบูลย์วงศ์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจ 1) แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด จำนวน 8 แผน 2) แบบทดสอบทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย) และ 3) แบบทดสอบทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ ทั้งนี้ นิสิตได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับบุคลากรของท่านแล้ว และจะประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป สามารถสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ โทร. 089 070 5693

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ ให้ นายชัยศึก เจตนาเสน และ ขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุจิตรา ศรีสังข์)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ อว 8718/230

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

21 กุมภาพันธ์ 2568

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนมัธยมวัดบึงทองหลาง

เนื่องด้วย นายชัยศึก เจตนาเสน นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดที่มีต่อทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ในวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว ของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย” โดยมี อาจารย์ ดร.ภาณุ กุศลวงศ์ และอาจารย์ ดร.อนันต์ มาลารัตน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ นายปฐมพงศ์ พัฒนาผล เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจ 1) แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด จำนวน 8 แผน 2) แบบทดสอบทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย) และ 3) แบบทดสอบทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ ทั้งนี้ นิสิตได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับบุคลากรของท่านแล้ว และจะประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ ให้ นายชัยศึก เจตนาเสน และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุจิตรา ศรีสังข์)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 089 070 5693

ที่ อว 8718/230

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

21 กุมภาพันธ์ 2568

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนโพธิสารพิทยากร

เนื่องด้วย นายชัยศึก เจตนาเสน นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอนร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดที่มีต่อทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์และทักษะการต่อสู้ในวิชาศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว ของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย” โดยมี อาจารย์ ดร.ภาณุ กุศลวงศ์ และอาจารย์ ดร.อนันต์ มลารัตน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ นางสาววิมลเทียร เพาะบุญ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจ 1) แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบ 5 ขั้นตอน ร่วมกับเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิด จำนวน 8 แผน 2) แบบทดสอบทักษะการต่อสู้ป้องกันตัว (มวยไทย) และ 3) แบบทดสอบทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ ทั้งนี้ นิสิตได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับบุคลากรของท่านแล้ว และจะประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ ให้ นายชัยศึก เจตนาเสน และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุจิตรา ศรีสังข์)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ รักษาการแทน

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 089 070 5693

ประวัติผู้เขียน

